

ПЕНЕЛОПА ДУГЛАС

@somethingvery4u

ДО
ТЕБЕ

© Пенелопа Дуглас

Я люблю її так сильно, що ненавиджу. Колись ми були друзями, але Тейт зрадила мене. Вона і всі, кому я колись міг довіряти. Я залишився зовсім один. І я відштовхнув її, поранив її так боляче, як тільки міг... Але я все ще потребував її - вона залишалася центром мого всесвіту і посудиною, куди я міг виплеснути свій гнів. Тільки так я міг дихати, існувати та відчувати себе живим. Її не було цілий рік, я мало не збожеволів, розуміючи, що перестав бути частиною її життя. Але Тейт повернулася, щоб дати мені здачі

*Цей роман присвячений винятково читачам. Дякую за те,
що повірили в Джаредда і попросили мене написати цю
книгу.*

ВІД АВТОРА

Я ніколи не думала писати цю книгу.

Але після того, як було опубліковано «Агресор», я зрозуміла, що історія Джареда така ж важлива, як і те, що відбувалося з Тейт. І, чесно кажучи, читачі дуже хотіли знати, що ж думав про все він сам, і постійно питали про це мене.

І за це я читачам нескінченно вдячна. Мені дуже подобалося писати цю книгу і спостерігати, як Джаред дорослішає.

Хоча цей роман можна читати як окремий твір, я не радила б це робити. Якщо спочатку ви познайомитеся з тим, як все уявлялося Тейт, прочитавши «Агресора», отримаєте більше задоволення і ще більше захочете опинитися в голові у Джареда.

А ще я хотіла б заспокоїти тих, хто вже знає зміст першої книги. Бо коли розповідь ведеться з різних точок зору, це не завжди так просто. До того ж ніхто не хоче стати об'єктом обдурювання і двічі заплатити за ту саму історію.

Тож я дуже старалася, щоб вони вийшли різними.

Перед вами не переказ «Агресора».

Це історія Джаред.

Як завжди музика надихнула мене на створення та розвиток характерів моїх героїв. Джаред сповнений злості та обурення, непередбачуваний. Тому ти розриваєшся між бажаннями опинитися від нього якнайдалі або піддатися його чоловічій чарівності. Цей плейлист і є Джаред.

Criticize-Adelita's Way
Coming Down-Five Finger Death Punch
Adrenalize-In This Moment
Cold-Crossfade
Love-Hate-Sex-Pain-Godsmack
Heaven Nor Hell-Volbeat
I Don't Care-Apocalyptica
Wicked Game-Chris Isaak
Tears Don't Fall-Bullet for My Valentine
Bottom of a Bottle-Smile Empty Soul
Crazy Bitch-Buckcherry
Girl from the North Country-Lions
Pain-Three Days Grace
I Stand Alone-Godsmack
Beastie Boys-Fight For Your Right
Dearest Helpless-Silverchair
Raise the Dead-Rachel Rabin

ПРОЛОГ

Мене звуть Джаред.

Мене звуть Джаред.

Мене звуть Джаред.

Я повторював ці слова знову і знову, а серце так само шалено билося в грудях. Мені хотілося піти познайомитися з нашими новими сусідами, але я нервувався.

Тепер по сусідству з нами жило дівчисько – років десяти, як і я. А ще вона носила бейсболку та «чакси» – мене це потішило. Інші дівчата у нашому районі так не одягалися. До того ж ця була гарненька.

Я сперся на підвіконня, розглядаючи сусідній будинок – там горіло світло і звучала музика. У будинку довго ніхто не жив, а зовсім давно якісь люди похилого віку.

Між нашими ділянками росло величезне дерево, але це не заважало мені розглядати сусідське житло крізь зелене листя.

- Гей, любий.

Я повернувся і побачив маму - вона стояла на порозі моєї кімнати, притулившись до одвірка. Вона посміхалася, але очі в неї були вологими, а одяг – пом'ятим.

Їй знову було погано. Мамі завжди ставало погано, коли вона прикладалася до пляшки.

— Мабуть, у нас з'явилися сусіди, — сказала вона. - Ти з ними познайомився?

– Ні. - Я похитав головою і знову повернувся до вікна. Мені хотілося, щоб мати пішла. – У них дівчинка. Хлопчаків немає.

- А ти не можеш дружити з дівчинкою? - Її голос здригнувся, і я почув, як мама шумно проковтнула. Я знав, що буде далі, і всередині все стислося.

- Ні не можу.

Я не любив із нею розмовляти. Насправді я й не знав як. Я часто залишався один, а зараз вона мене напружувала.

- Джаред ... - Почала мама, але фразу не закінчила. За мить я почув кроки, що віддалялися, а потім у коридорі на першому поверсі грюкнули двері. Напевно, вона пішла у ванну блювати.

Моя мати багато п'є, особливо у вихідні. Раптом мені розхотілося знайомитися зі світловолосим дівчиськом із сусіднього будинку.

Нехай вона навіть крута і любить кататися на велосипеді?

Чи з її кімнати чується пісня рок-гурту Alice in Chains? У всякому разі, мені здавалося, що це була її кімната, хоча штори були задерті.

Вирішивши викинути це з голови та піти приготувати собі поїсти, я відірвався від підвіконня. Мамі, схоже, сьогодні не до вечері.

Але я побачив, як штори в сусідньому будинку розсунулися, і застиг.

Я побачив її. Це справді була її кімната!

І сам не знаю чому, я посміхнувся. Чудово, що наші вікна дивилися одне на одного.

Я примружив очі, щоб побачити дівчинку краще, поки вона відчиняла подвійні балконні двері, але потім витріщив їх, побачивши, що вона робить.

Що? Вона що, ненормальна?

Відчинивши вікно, я висунувся з нього і заволав у тишу ночі.

– Гей! Що ти робиш?

Дівча різко підняла голову і, розмахуючи руками з боку на бік, захиталася на гілці дерева, намагаючись зберегти рівновагу. У мене перехопило подих. Я одразу виліз із вікна і почав дертися по дереву до неї.

– Обережніше! - Знову закричав я, а вона присіла і схопилася за товсту гілку руками.

Я пробирався по дереву, тримаючись за гілку над головою.

Дурна. Про що вона думала?

Вона стояла рачки, дивлячись на мене великими блакитними очима і вчепившись у гілку, яка ходила під нею ходуном.

– Не можна лазити по деревах одній, – сердито сказав я. - Ти мало не впала. Йди сюди. - Я нахилився і схопив її за руку.

У пальцях відразу з'явилося відчуття поколювання – таке буває, коли рука німіє уві сні.

Дівча підвелось на тремтячих ногах, і я, тримаючись за сук над головою, допоміг їй дістатися до стовбура, де гілки були товщі.

- Навіщо ти це зробив? - Поскаржилася вона, слухняно слідуючи за мною. - Я вмію лазити по деревах. Ти налякав мене, і через це я мало не впала.

Мигцем глянувши на дівчинку, я вмовстився на міцну гілку ближче до стовбура і витер долоні об свої довгі, болотяні шорти:

- Ну так звичайно.

Я дивився вниз, на нашу вулицю Фолл-Евей-Лейн, але не міг позбутися відчуття її руки у своїй. Дивне

поколювання встигло добратися до плеча і тепер охопило моє тіло цілком. Мені здавалося, ніби всі волоски на шкірі стали дибки, і навіть хотілося засміятися, як від лоскоту.

Дівчинка продовжувала стояти та, мабуть, дулася на мене, але за кілька секунд опустила поруч і теж звисила ноги.

– Отже, – спитала вона, показавши на мій дім: – Ти там живеш?

– Ага. З мамою. - Я подивився на неї якраз у той момент, коли дівчинка опустила очі та почала смикати свої пальці.

Спочатку вона понурилася, а потім раптом наморщила брови, ніби намагаючись не розплакатися.

Що я таке сказав?

На ній був той самий комбінезон, в якому я бачив її сьогодні, коли вона разом з батьком виносила речі з машини, і дівчинка встигла забруднитись, але все одно виглядала такою чистенькою. А її волосся було красиво розпущене.

Одну мить ми сиділи мовчки, дивлячись на дорогу, слухаючи, як вітер шелестить листям навколо нас.

Порівняно зі мною дівчинка і справді здавалася такою маленькою, - того й дивись, впаде з гілки, не зумівши на ній утриматися.

Куточки її губ були опущені, і я не розумів, що їй так засмутило. Я був певен лише в одному: нікуди не піду, поки їй не стане краще.

– Я бачив твого тата, – почав я. – А мама де?

У дівчинки затремтіла нижня губа.

- Мама померла навесні, - зізналася вона, подивившись на мене.

В її очах стояли сльози, але вона глибоко дихала, наче намагалася бути сильною.

У мене не було знайомих хлопців, у яких помер хтось із батьків, і мені навіть стало соромно через те, що мені не подобалася моя мати.

- А в мене немає батька, - сказав я, сподіваючись, що це підбадьорить її. Він пішов, коли я був зовсім маленьким. Мама каже, що він погана людина. Твоя мама хоча б не за власним бажанням тебе покинула, правда ж?

Я знав, що несучи нісенітницю. Я не хотів вивернути все так, наче їй пощастило більше, ніж мені. Просто мені здавалося, що я повинен зробити все, що завгодно, щоб вона тільки повеселішала.

Наприклад, обійняти її – мені й справді хотілося це зробити.

Але я не став.

- У твого батька якась стара машина, - вирішив я змінити тему.

Не дивлячись на мене дівчинка закотила очі.

- Це "Шеві Нова", а не якась стара машина.

Я знав назву моделі, але хотів перевірити, чи вона знає.

- Мені подобаються машини. – Я скинув свої "дісі", і вони впали на землю, а вона зробила те саме зі своїми червоними «чаксами». Ми сиділи, бовтаючи в повітрі голими ногами. - Колись я ганятимуся на Петлі.

Дівчинка підняла на мене очі:

- Петля? Що це?

- Це перегоновий трек, куди пускають старших хлопців. Туди можна поїхати, якщо ти навчаєшся у

старших класах і маєш машину. Потім прийдеш за мене повболівати.

- А чому я сама не можу поганяти? - У неї був обурений вигляд.

Вона що серйозно?

- Не думаю, що дівчатам дозволяють ганятися, - пояснив я, намагаючись не розреготатися.

Вона звузила очі й знову відвернулася до дороги.

- Ти зробиш так, щоби мені дозволили.

Я посміхнувся одними куточками губ, стримуючи сміх.

- Може бути.

Ну звичайно.

Вона простягла мені руку:

- Я Татум, але всі звать мене Тейт. Мені не подобається ім'я Татум. Зрозумів?

Я кивнув, потис їй руку і знову відчув приємне поколювання.

- Я Джаред.

РОЗДІЛ 1

6 років по тому

Кров стікає по нижній губі на підлогу, залишаючи слід, схожий на довгу смужку червоною фарбою. Я збираю її в роті, поки вона сама не почала витікати назовні, - спльовувати страшенно боляче.

– Тату, будь ласка, – благаю я тремтячим голосом, мене трясє від страху.

Мама мала рацію. Він погана людина. І навіщо я тільки вмовив її відпустити мене до нього на літо?

Я стою на колінах на підлозі в його кухні, мене всього трясє, руки пов'язані за спиною. Колюча мотузка врізається у шкіру.

- Ти благаєш мене, щеня? - гаркає він, і ремінь знову опускається на мою спину.

Я заплющуюсь, стискаюся від болю, лопатки горять вогнем. Закривши рота, намагаюся не видавати ні звуку, дихаю носом, поки печіння не відступає. Шкіра на губах здається натягнутою та розпухлою, в'язкий металічний присмак крові заповнює рот.

Тейт.

Її обличчя спливає в моїй пам'яті, і я ховаюся у тих куточках своєї свідомості, де вона є. Де ми разом з нею. Її сонячне волосся майорить на вітрі – ми деремося на валуни біля рибного ставка. Я завжди лізу другим, на випадок, якщо вона схибне. Вона дивиться на мене згори донизу, і її очі, сіро-блакитні, як небо перед дощем, усміхаються.

Але батька голос проривається через завісу спогадів.

- Не благай! Не проси вибачення! Ось що я отримав, дозволивши цій сучці рости тебе всі ці роки! Ти нічого! Жалюгідний боягуз! Ось хто ти!

Він смикає мене за волосся і різко відводить мою голову назад, щоб я подивився йому у вічі. Шкіру під волоссям пронизує біль. Мені стає погано, коли я відчуваю подих пива і сигарет.

- Хоч би Джексон мене слухає, - цідить він крізь зуби, і в мене зводить шлунок від нападу нудоти. - Правда, Джексон? – кричить він, повернувши голову.

Батько відпускає мене, підходить до морозильника в кутку кухні та стукає по дверцятах.

- Ти там ще живий?

Я намагаюся стримати сльози, і кожен нерв на моєму обличчі зводить від болю. Я не хочу розплакатися чи закричати, але Джексон, інший син мого батька, провів у морозильнику майже десять хвилин. Цілих десять хвилин, і досі не видав жодного звуку!

Чому батько так робить? Чому карає Джексона, хоча злий на мене?

Але я мовчу, щоб догодити батькові. Якщо він отримає те, що хоче, можливо випустить мого брата. Джексон, мабуть, там зовсім змерз. Я навіть не знаю, чи там є повітря. Як довго можна протриматися у морозильнику? Може, він уже мертвий.

Господи, він ще зовсім дитина! Я моргаю, намагаючись відігнати сльози. Будь ласка, будь ласка, будь ласка...

- Отже ... - Батько підходить до кухонного столу, за яким сидять його подружка Шерлін, ідіотка з шаленою зачіскою, і приятель Гордон, моторошний тип, який дуже дивно на мене дивиться.

Ці двоє явно під чимось і не звертають уваги на те, що відбувається з двома безпорадними дітьми.

- Що скажете? – Батько кладе долоні їм на плечі. – Як нам навчити мого хлопчика бути чоловіком?

Я здригнувся і прокинувся. Кров глухо пульсувала в потилиці та в голові. На плечі блищала крапля поту. Моргнув, я поступово почав розрізняти знайому обстановку, стіни.

Все в порядку. Я важко дихав. Їх тут нема. То був просто сон.

Я вдома. Тут нема батька. Гордон та Шерілін залишилися в минулому.

Все нормально.

Але мені потрібно було переконатися в цьому.

Повіки здавалися до моторошно важкими, але я сів у ліжку і поспішно озирнувся. Ранкове світло вривалося у вікно, сліпуче, як промінь прожектора, і я підніс руку до обличчя, щоб прикрити очі.

Барахло, яке зазвичай лежало на тумбочці, валялося на підлозі, але в цьому не було нічого незвичайного – я завжди влаштовував бардак, коли напивався. І якщо не зважати на деякий безлад, у кімнаті було тихо і спокійно.

Я зробив довгий видих і знову набрав повітря в груди, намагаючись трохи сповільнити пульс, а сам продовжив перевіряти кімнату. Тільки-но описав повне коло, мої очі нарешті зупинилися на опуклості під ковдрою поруч зі мною. Намагаючись не звертати уваги на похмільний біль між очима, я приспустив ковдру, щоб подивитися, кого я по дурниці – чи п'яні – залишив у себе вдома на всю ніч.

Чудово.

Ще одна білявка.

Про що я, дурень, думав взагалі?

Блондинки були мені не до смаку. Вони завжди здавались надто хорошими. Нічого особливого чи хоча б скільки цікавого. Занадто правильні.

Звичайні милі дівчата, такі зазвичай живуть по сусідству.

Кому такі потрібні?

Але останні кілька днів – коли мені знову почали снитися кошмари – я буквально збожеволів на блондинках. Немов відчував якусь нездоровий потяг до саморуйнування через ту єдину білявку, яку так любив ненавидіти.

Проте... Треба визнати, що це дівчисько під ковдрою дуже нічого. Гладка шкіра, красиві груди. Вона ніби казала, що повернулася на літо з університету Пердью. А я наче й не сказав їй, що мені шістнадцять і я ще навчаюсь у школі. Може, приголомшити її, коли вона прокинеться. Тільки заради гри.

Я відкинув голову на подушку. Від болю я навіть не міг усміхнутися, хоча мене потішила думка про те, в який шок прийде дівчина, дізнавшись правду.

– Джаред? - Моя мати постукала у двері, і я різко підняв голову і скривився - так застукало в голові.

Лоб і виски розривало так, ніби хтось всю ніч встромляв мені в голову вилку, і зараз мені найменше хотілося мати справу з матір'ю. Але я все одно встав з ліжка, поки дівчина не прокинулася. Прочинивши двері, я через щілинку подивився на матір, закликаючи на допомогу все своє терпіння.

На ній були рожеві штани та обтисла футболка з довгими рукавами – по правді кажучи, зовсім непогано

для неділі, – але все, що вище, було як завжди запусчено. Волосся абияк зібране в пучок, туш, не змита напередодні, розмазана під очима.

Ще невідомо, у кого з нас похмілля було сильнішим. Єдина причина, через яку мати встала раніше за мене і вже блукала по дому, – це тому, що в неї в цій справі було більше досвіду.

Однак варто їй привести себе в порядок, як в очі відразу ж кидалося, що мама ще дуже молода. При першій зустрічі більшість моїх друзів брали її за мою сестру.

- Що тобі треба? - Запитав я.

Мабуть, хоче, щоб я її впустив. Але про це й мови не могло бути.

- Тейт їде, - сказала вона м'яко.

Серце глухо забилося у мене в грудях.

Що сьогодні?

І раптом ніби невидима рука розпорола мені живіт, і я зіщулився від болю. Не знаю, похмілля було виною чи слова матері, але мені довелося стиснути зуби, щоб стримати жовч, що підступила до горла.

- І що? - Пробурмотів я, явно переграючи.

Мати закотила очі.

- А те, що ти б підняв дупу і попрощався з нею. Її не буде цілий рік, Джареде. Ви колись дружили.

Точно, до того, як два роки тому... Тоді влітку, перед тим, як піти до дев'ятого класу, я поїхав до батька, а повернувшись, зрозумів, що я зовсім самотній. Мати... я ніколи не міг покластися на неї, батько виявився чудовиськом, а Тейт... хіба вона була моїм другом?

Я похитав головою, а потім зачинив двері перед носом у матері.

Ага, як же, зараз побіжу обіймати Тейт на прощання.
Подумаєш! Я радий, що її позбудуся.

Але до горла підступив ком, який я ніяк не міг
проковтнути.

Я припав спиною до дверей. На плечі наче опустилася
гора цегли. Я й забув, що Тейт сьогодні їде. Після тієї
вечірки в Бекманів два дні тому я майже не просихав.

От лайно.

Я почув, як зовні зачинили дверцята машини, і наказав
собі залишатися на місці. Мені не треба її бачити.

Нехай собі навчається за кордоном у Франції. Її від'їзд
– це, чорт забирай, найкраще, що може статися.

– Джаред! - Покликала мати знизу, і я відразу
напружився. – Пес вибіг надвір. Тобі краще сходити за
ним.

Прекрасно.

Вона спеціально випустила проклятого пса? А ще, вона
відчинила саме передні двері? Я з такою силою звів брови
до перенісся, що мені знову стало боляче.

Натягнувши вчорашні джинси, я широко відчинив
двері – плювати на дівчину з Пердью, – і втік униз
сходами.

Мати чекала біля відчинених передніх дверей з
повідцем у руках і з такою усмішкою на обличчі, ніби
вигадала щось геніальне. Вихопивши у неї повідець, я
вийшов надвір і попрямував у двір Тейт.

Медмен колись був і її собакою теж - куди ще йому
тікати?

- Ти прийшов попрощатися? - казала Тейт,
опустившись перед псом на коліна. Вона стояла на газоні
перед будинком, а поряд був припаркований "Форд
Бронко" її батька. Я завмер на місці, почувши її

захоплений сміх. Медмен тицявся носом їй у шию, а Тейт радісно посміхалася, заплющивши очі від задоволення.

Її шкіра кольору слонової кістки переливалася в променях ранкового сонця, а пухкі рожеві губи були прочинені, оголюючи низку ідеальних білих зубів.

Пес, зважаючи на все, теж був щасливий і шалено виляв хвостом, а я раптом відчув себе непроханим гостем.

Вони були схожі на закохану парочку. У мене в животі щось тьохнуло.

Дідька лисого. Я стиснув зуби.

Як їй це вдавалося? Чому я завжди почував себе щасливим, коли бачив її щасливою?

Я міцно замружився.

Тейт продовжувала розмовляти з псом.

- О, так, я теж люблю тебе! - Вона ніби говорила з маленькою дитиною, сюсюкала і таке інше, а Медмен тикав у неї носом і лизав обличчя.

Він не повинен так любити її. Що вона взагалі зробила йому за останні два роки?

- Медмен, до мене! – гаркнув я, хоча насправді не був такий злий на пса.

Тейт перевела погляд на мене і підвелася.

- Ти й з ним тепер поводитья по-свинськи? -

Нахмурилася вона, і саме в цей момент я помітив, у що вона одягнена.

На ній була футболка NineInch Nails, яку я подарував їй, коли нам було чотирнадцять. У грудях у мене чомусь защеміло.

Я й забув, що вона має цю футболку.

Ну, гаразд... не зовсім так. Просто не думав, що вона її зберегла.

Хоча Тейт, мабуть, навіть не пам'ятала, що це я її подарував.

Я опустився навколішки, щоб пристебнути повідець до нашійника Медмена, і посміхнувся одними куточками губ.

- Ти знову розмовляєш, Татуме.

Я більше не кликав її Тейт. Вона ненавиділа ім'я «Татум», і саме тому я називав її так.

Я постарався надати своєму обличчю нудного, поблажливого виразу.

Мені буде краще, коли вона поїде, казав я собі. Вона для мене — ніщо.

І все-таки слабкий голосок усередині мене не вгамовувався. Вона тобі все.

Тейт похитала головою та обернулася, щоб піти. В її очах читався біль.

Значить, вона не збиралася давати мені відсіч. Не сьогодні. Схоже, та вечірка у п'ятницю – коли я принизив її, а вона вдарила мого друга Медока прямо в обличчя – була одноразовою акцією.

- Ти в цьому полетиш? - Запитав я з глузуванням.

Мені варто було просто піти, але, чорт забирай, я не міг перестати її провокувати. То була якась залежність.

Вона знову обернулася до мене, її пальці стиснулися в кулаки.

- Тобі то що?

- Просто ця майка схожа на мішок, тільки й усього.

Але то була відверта брехня.

Чорна футболка не була новою, але облягала струнке тіло Тейт, ніби була зшита спеціально для неї, а темні джинси обтягували її дупу так, що я міг точно уявити, як вона виглядає без одягу. З її довгим блискучим волоссям

та бездоганною шкірою вона була як полум'я та льодяник – два в одному, і мені хотілося лизнути її та обпектися одночасно.

Татум була надзвичайно сексуальна, але не підозрювала про це.

Блондинка чи ні, вона точно на мій смак.

- Не турбуйся, - продовжив я. - Я все зрозумів.

Вона звузила очі.

- Що зрозумів?

Трохи подавшись уперед, я відповів їй із самовдоволеною усмішкою:

– Тобі завжди подобалося носити мій одяг.

Її очі округлилися, а щоки спалахнули. Я її зачепив, це було очевидно. Емоції вирували на її впертому маленькому личку.

Я посміхнувся собі під ніс, бо мені це, чорт забирай, подобалося.

Однак, вона не втекла геть.

- Почекай тут. - Тейт підняла вгору вказівний палець і попрямувала до машини.

Порившись під переднім сидінням, де її батько тримав спеціальний набір для аварійних ситуацій, вона щось витягла і зачинила дверцята автомобіля. До того моменту, як з ображеним виглядом вона повернулася до мене, я встиг розглянути, що в неї в руці запальничка.

Перш ніж я здогадався, що відбувається, Тейт стягнула з себе футболку, продемонструвавши ідеальні груди в біса сексуальному спортивному бюстгальтері.

Чорт забирай, серце мало не вистрибнуло у мене з грудей.

От лайно.

Я дивився, не дихаючи, як вона чиркнула запальничкою і, тримаючи футболку у витягнутій руці, підпалила її знизу, сантиметр за сантиметром перетворюючи на попіл.

Мати моя жінка! Що, чорт забирай, відбувається?

Наші погляди зустрілися, і час зупинився, поки ми дивилися один на одного, забувши про охоплену полум'ям тканину між нами. Волосся Тейт майоріло, а погляд її очей, у яких вирувала буря, пронизував мене наскрізь, впиваючись у мою шкіру, в мій розум, і позбавляв здатності рухатися і говорити.

У неї трохи тремтіли руки, а дихала вона хоч і рівно, але глибоко. Тейт дуже нервувала.

Гаразд, отже, те, що вона днями зламала Медокові носа, не було випадковістю. Вона вирішила дати мені відсіч.

Останні два роки я займався тим, що робив її життя нестерпним. Пустив кілька помилкових чуток, зірвав їй пару побачень, і все заради власного задоволення. Я перевіряв Тейт на міцність, роблячи ізгом у школі, і навколо цього обертався мій світ, але вона ніколи не давала мені відсічі. Досі. Мабуть, вирішила, що раз виїжджає з країни, то може забути про будь-яку обережність.

Я з подвоєною енергією стиснув кулаки та раптом заціпенів при думці, як сильно мені цього не вистачатиме. Не ненависті до неї, не можливості познущатися, ні.

Просто. Не вистачатиме. Її.

І, усвідомивши це, я напружив щелепу так сильно, що вона занила.

Твою матір.

Вона, як і раніше, мала наді мною владу.

- Татум Ніколь! - пролунав крик її батька, і ми обоє повернулися в реальність. Він миттю злетів з ганку, підбіг до неї й, вихопивши футболку у неї з рук, шпурнув на землю і затоптав полум'я.

Я все ще тримав погляд Тейт, але чари були зруйновані, і мені нарешті вдалося видихнути.

- Побачимося через рік, Татуме, - майже виплюнув я з надією, що це прозвучало як загроза.

Вона підняла підборіддя і тільки блиснула очима в мій бік, коли батько наказав їй піти в будинок і одягтися.

Обтираючи холодний піт з чола, я подався до себе додому разом з Медменом, який бігав поруч.

Чорт. Я втягував повітря з такою силою, ніби завтра на планеті закінчиться кисень.

Чому я ніяк не міг вигнати це дівчисько зі своєї голови? І її сексуальний піротехнічний етюд навряд чи цьому сприятиме.

Ця картинка залишиться в моїй пам'яті назавжди.

Страх оселився у моїх думках саме тоді, коли я зрозумів, що Тейт справді їде. Я більше не зможу її контролювати. Вона проживатиме день за днем, не думаючи про мене. Піде на побачення з першим же дурнем, який виявить до неї інтерес. А ще гірше те, що я не зможу її бачити, чути про неї. Вона матиме своє життя, в якому мені не залишиться місця. Я був наляканий.

Все раптом стало чужим та незатишним. Мій дім, мій район, думка про те, що за тиждень розпочнеться навчальний рік.

– Чорт, – прогарчав я собі під ніс.

Це лайно має закінчитися.

Мені потрібно на щось відволіктися. І негайно.

Опинившись у хаті, я спустив собаку з повідця і вибіг сходами до своєї кімнати, на ходу витягаючи телефон із кишені.

Якби дзвонив не я, Медок не взяв би слухавку так рано. Але своєму найкращому другові він відповів лише після пари гудків.

- Я ще. Сплю, – пробурчав він.

- Ти все ще хочеш влаштувати вечірку біля басейну до початку навчання? - Запитав я, підходячи до комода і включаючи трек Crazy Bitch групи Buckcherry на своєму айподі, який стояв на док-станції.

- Нам обов'язково зараз це обговорювати? Канікули ж ще тиждень. - Його голос звучав так, ніби він лежав, уткнувшись обличчям у подушку, але останні пару днів Медок весь час так розмовляв. Після того як Тейт зламала йому ніс, він міг нормально дихати лише однією ніздрею.

- Сьогодні. Сьогодні ввечері, – буркнув я, підходячи до вікна.

- Чувак, - пробубнів він, - та я ніякий після вчорашнього.

Правду кажучи, я теж ще не прийшов до тями. Від кількості алкоголю, в якому я намагався потонути минулого вечора, голова ще паморочилася, але я все одно не збирався залишатися весь день наодинці зі своїми думками.

Тейт їде до Франції на рік.

Вона стоїть у дворі в одному ліфчику, розпалюючи полум'я.

Я струснув головою, намагаючись викинути з голови ці картинки.

- Тоді рухай у спортзал і випусти пар як слід, щоб зігнати похмілля, - наказним тоном сказав я. - Мені треба відволіктися.

Навіщо я сказав це? Тепер він здогадається, що зі мною щось не так, а мені не подобається, коли люди лізуть у мої справи.

- Тейт поїхала? – обережно спитав Медок.

Вона саме виходила з дому в іншій футболці. Мої плечі напружилися, але я відповів як ні в чому не бувало:

- Та яке мені до неї діло? Ти влаштуєш вечірку чи ні?

На кілька секунд у трубці повисла тиша, а потім Медок промимрив:

- Мм, угу. - Це звучало так, ніби йому було що додати, але він розсудливо вирішив вчасно закрити свій чортів рот. - Гаразд. Тільки я не хочу бачити ті самі фізіономії, що й учора. Кого покличемо?

Дивлячись на те, як «Бронко» від'їжджає від будинку, і на чортову блондинку за кермом, яка жодного разу не обернулася, я щільніше притис телефон до вуха.

– Блондинок. Багато блондинок.

Медок видав тихий смішок.

- Ти ж ненавидиш білявок.

Не всіх. Тільки одну.

Я зітхнув.

- Зараз мені хочеться тільки їх. - Мені було начхати, зрозумів Медок чи ні. Він не стане чіплятися до мене з розпитуваннями, саме тому він мій найкращий друг. – Надсилай всім повідомлення і дістань випивку. Я захоплю їжі та приїду за кілька годин.

Я різко обернувся, почувши невинний тихий стогін, що долинув з ліжка. Дівча з Пердью - я забув, як її звать, - прокидалася.

- Чому не зараз? Можемо разом сходити в спортзал, а потім затаримося, - запропонував Медок, але я не міг відвести погляд від голої спини дівчинки, що лежала в моєму ліжку. Вона трохи подерлася, і ковдра спустилася вниз, оголивши її спину до самої дупи. Я не бачив її обличчя – тільки шкіру та золотисте волосся.

І я повісив трубку, не відповівши Медоку, тому що єдиним місцем, де мені хотілося опинитися прямо зараз, було моє ліжко.

РОЗДІЛ 2

Наступні кілька тижнів були схожі на стрибок у печеру зі справним парашутом, яким я відмовився скористатися. Школа, мати, Джексон, друзі – всі вони були поруч, за них я міг ухопитися, але єдиною, заради чого я виходив із дому щодня, була можливість нарватися на неприємності.

Роздратований, озлоблений, я тягся на урок англійської, намагаючись зрозуміти, якого біса взагалі продовжую ходити до цієї школи. Найменше мені хотілося просиджувати свій зад у цьому проклятому місці. Коридори завжди були набиті народом, але при цьому здавалися порожніми.

Виглядав я теж лайном. Моє ліве око було фіолетового кольору, а ніс розсікала подряпина, подарована мені кимось у бійці, якої я навіть не пам'ятав. Плюс до цього сьогодні я відірвав рукави від своєї футболки, бо не міг дихати.

Не пам'ятаю точно, що я тоді думав, але на той момент мені здавалося, що це допоможе.

— Містер Трент, не сідайте, — сказала міс Пенлі, коли я з запізненням увійшов до класу. Усі вже сиділи на своїх місцях, і я зупинився і глянув на неї.

Я ставився до Пенлі не гірше, ніж до інших, але все одно не міг приховати нудьгуючої гримаси, яка, певен, з'явилася на моєму обличчі.

- Вибачте? - Сказав я, дивлячись, як вона ставить підпис на рожевому бланку.

Я зітхнув, знаючи, що означає цей колір. Вставивши ручку в пучок на маківці, Пенлі простягла мені папір.

– Ви мене чули. Ідіть до директора.

Я пожвавішав, уловивши в її голосі роздратовані нотки.

Запізнення і прогули увійшли в мене у звичку, і Пенлі нарешті розлютилася. Однак вона ще довго терпіла. Більшість інших викладачів виставили мене за двері вже на першому тижні занять.

Я посміхнувся, мене охопила ейфорія при думці про можливе звільнення від навчання.

– А де ж «будь ласка»? - З глузуванням спитав я, вихопивши папір у неї з рук.

Почулися приглушені смішки та пирхання, і Пенлі звузила свої темно-карі очі.

Але, треба віддати їй належне, не здригнулася.

Розвернувшись, я жбурнув рожевий папірець у кошик для сміття і з силою відчинив дерев'яні двері. Мені було байдуже, чи закриється вона за мною, коли я вийшов із класу.

До мене долинули здивовані охання і перешіптування, але це було мені не в новинку. Більшість однокласників останнім часом воліли триматися від мене трохи далі, але моя зневага правилами вже встигла приїстись. Принаймні мені. Коли я повадився як останній мерзотник, серце більше не починало битися. Мені не терпілося підняти ставки.

- Містер Карутерс! - пролунав голос Пенлі, я обернувся і побачив, що слідом за мною в коридор вийшов і Медок.

- У мене критичні дні, міс Пенлі, - сказав він найсерйознішим тоном. - Я скоро повернусь.

Цього разу клас просто вибухнув реготом.

Медок був не такий, як я. Загальний улюбленець, душа компанії. Подасть вам порцію лайна, а ви попросите кетчуп.

- Знаєш що? - Він припустився бігом і, порівнявшись зі мною, тицьнув великим пальцем у протилежному напрямку. – Кабінет директора з того боку.

Я глянув на нього, скинувши брову.

- Добре. Добре. - Друг потряс головою, ніби проганяючи шалену думку, що я справді збираюся невідомо скільки часу стирчати в канцелярії. – То куди ми?

Я витяг ключі з кишені джинсів і вдягнув окуляри.

- А тобі не все одно?

* * *

- І що ти збираєшся робити з грошима? - Запитав Медок, розглядаючи своє нове татуювання.

Ми забили на школу і знайшли тату-салон, де не обов'язково було пред'являти документи. Місце називалося "Чорні Дебз" - де "дебз" виявилось скороченням від слова "дебютантки". Я спочатку не міг збагнути, що означає ця назва, а потім озирнувся і помітив, що абсолютно весь штат цього закладу жіночої статі.

Нам ще не виповнилося вісімнадцять, тому за законом ми не могли зробити татуювання без згоди батьків, але тут усім начебто було начхати.

Дівчина, на ім'я Мері щойно перестала виводити на спині у Медока слово Fallen, причому буква «е» була охоплена полум'ям. На мене, так вона більше була схожа на «о», але я нічого не сказав. Медок не питав, що означає моє татуювання, і я теж не збирався лізти до нього в душу.

- Можливостей не так і багато, - відповів я, видавши звук "ГХМ", коли голка проткнула шкіру над ребром. – Більшу частину грошей мати відклала на коледж. Я можу

скористатися ними тільки після випускного. Але мені вдалося здобути дещо вже зараз. Я думаю купити нову машину, а GT віддати Джексону.

Минулого року помер мій дід по материнській лінії, залишивши мені у спадок ділянку землі та будиночок поруч з озером Дженіва у штаті Вісконсин. Ця халупа розвалювалася, до того ж не була для нашої родини чимось особливим, ніякі спогади з нею пов'язані не були, тож мама погодилася продати її якимсь забудовникам, яких цікавила лише земля. Більшу частину грошей вона поклала на рахунок у банк.

Насправді я навіть пишався тим, що вона наполягла на цьому. Їй було невластиво приймати такі відповідальні, дорослі рішення.

Але при цьому я зовсім не хотів думати про якийсь коледж.

Мені не подобалася думка про те, як після закінчення школи все зміниться.

У мене задзвонив телефон, але я вимкнув звук.

Прикривши очі, я слухав трек Cold групи Crossfade, що звучав у салоні, і насолоджувався відчуттям голки, що встромлялася в шкіру. Увійшовши сюди, я раптом розслабився і, здається, навіть перестав думати. Мої кінцівки здавались мені невагомими, і тонна лайна, яка давила на мої плечі, наче випарувалася.

А я можу до цього звикнути.

Я усміхнувся, представивши себе через десять років суцільно покритого татуюваннями просто тому, що мені подобався біль.

- Хочеш глянути? - Нарешті запитала Аура, тату-майстер, чия голова була прикрашена дредами.

Я встав і підійшов до дзеркала на стіні, роздивляючись напис у себе на боці.

Вчора триває вічно. Завтра ніколи не настає.

Ці слова виникли в моїй голові буквально з нізвідки, але вони здалися мені такими правильними. Шрифт був досить нерозбірливий, і фраза насилу читалася – саме цю мету я і переслідував.

Татуювання призначалося для мене, ні для кого більше.

Я поглянув на маленькі крапельки крові, що ніби виступили наприкінці слова «Ніколи».

- Про це я не просив, - пробурчав я, кинувши грізний погляд на Ауру в дзеркалі.

Вона одягла темні окуляри та засунула незапалену сигарету в рот.

- Це мистецтво, малюку, тобі не зрозуміти.

І вийшла через задні двері надвір. Зважаючи на все, покурити.

Вперше за кілька тижнів я засміявся.

Це щось, коли жінка може тебе так опустити.

Ми розплатилися, потім купили в магазині їжі та приїхали до мене. Мати надіслала мені повідомлення, попередивши, що після роботи зустрічається з друзями, а отже, вдома якийсь час нікого не буде. Коли мати піла, то не поверталася, доки не набиралася до нестями.

Але, увійшовши до будинку, я побачив – начебто мій настрій і без того не був фіговим, – посилку з Франції.

Вона була адресована батькові Тейт і до нас, схоже, потрапила помилково. Мама, заїхавши на обід, машинально розкрила її. І тепер написала мені записку з проханням, коли я повернусь додому, віднести коробку сусідові.

Ага, не раніше, ніж я задовольню свою прокляту цікавість.

Коли Медок пішов у гараж, захопивши з собою їжу, щоб ми перекусили за роботою, я відігнув краї картонної коробки й відразу закрит її знову. Кров буквально скипіла, і я відчув голод, якого не відчував уже багато тижнів. Я так і не зрозумів, що було в цій коробці, але вловив запах Тейт, і моє тіло відразу ж прийшло на повну готовність.

Моя нетривала ейфорія від набитого татуювання повільно випарувалася, змінившись на шалену енергію.

Я відніс посилку до сусіднього будинку і кинув її на ганок, а потім подався в гараж, щоб з головою поринути в роботу над машиною.

- Потримай ліхтар, - скомандував я Медоку.

Він заліз під капот ще глибше, коли я намагався викрутити свічки запалювання.

- Перестань тиснути, - застеріг він. – Інакше вони зламуються.

Я завмер, міцніше стиснувши в руці розвідний ключ, а потім, примруживши очі, глянув на нього.

- Думаєш, мені про це не відомо?

Друг хмикнув і відвів погляд, і я шкірою відчував його осуд.

Чому я спускаю на нього собак?

Похитавши головою, я ще більше натиснув на свічку. Пролунало клацання, і моя рука відразу зірвалася, а тіло різко подалося вперед.

- Чорт, - пробурчав я і жбурнув розвідний ключ під капот, і він загубився в бедламі, що там панував.

Прокляття.

Я сперся на краї капота.

- Екстрактор.

Потягнувшись до верстата з інструментами, Медок повторив мої власні слова:

- І де ж "будь ласка"?

Він простяг мені екстрактор, щоб я міг витягнути свічку запалювання.

Завдання виявилось ще те, і Медок напевно був дуже задоволений собою - адже він мене попереджав.

- Слухай... – почав він зітхнувши. – Я тримав рота на замку, але...

- Ось і не відкривай.

Медок різко висмикнув руку з ліхтарем з-під капота, і я відскочив назад, повертаючись, коли він замахнувся і шпурнув його через весь гараж. Ліхтар розбився об стіну.

Твою матір!

Його нормальна розслабленість змінилася гнівом.

Погляд став колючим, а подих прискореним.

Медок був лютий, і я зрозумів, що перегнув.

Стиснувши зуби, я сперся на машину і приготувався до спалаху. Вони траплялися нечасто, тому сприймалися мною серйозно.

- Ти йдеш на дно, чуваче! - Закричав мій друг. - Ти не ходиш на заняття, ти всіх задовбав, ми постійно б'ємося з якимись придурками, у мене вже синців і подряпин неміряно! Якого хріна?! – Його слова буквально повисали у повітрі, заповнюючи приміщення. Все було так, як він казав, але я не хотів дивитися правді у вічі.

Все здавалося якимось не таким.

Я відчував голод, але їсти не міг. Мені хотілося сміятися, але ніщо мене не тішило. Всі звичні розваги більше не змушували моє серце битися частіше. Навіть цей район з його чистими підстриженими газонами, який

завжди був для мене затишним і рідним, тепер здавався зубожілим і неживим.

Мене ніби закрили в чортів банці, і я задихався - у мене було все, чого я хотів, тільки повітря не було.

- Вона повернеться за вісім місяців. - Тихий голос Медока прокрався в мої думки, і я заморгав, не відразу усвідомивши, що він говорить про Тейт.

Я похитав головою.

Ні.

Чого це він?

Вона тут ні до чого. Вона. Мені. Не. Потрібна.

Стиснувши розвідний ключ у кулаку, я випростав спину, мені хотілося запхати ці слова назад йому в горлянку.

Медок перевів погляд на мою праву руку із затиснутим у ній інструментом, а потім знову глянув мені в обличчя.

- Що? – кинув він із викликом. - Що ти збираєшся зробити?

Мені хотілося вдарити – будь-що, кого завгодно. Навіть якщо цей будь-хто був моїм кращим другом.

З цього глухого кута мене вивів дзвінок – телефон завібрував у кишені. Я витяг його, не зводячи з одного погляду, і різко кинув:

– Так?

- Гей, друже, я цілий день намагаюся додзвонитися до тебе, - почув я приглушений голос свого брата, Джексона.

Я, як і раніше, важко дихав, а таким я братові був не потрібен.

- Я не можу зараз говорити.

- Чудово, - різко відповів він. - Тоді пішов ти! – І натиснув відбій.

Твою матір!

Я стиснув телефон у руці, і мені хотілося, щоб він розсипався на порох.

Похитавши головою, Медок накрив верстак ганчір'ям і вийшов з гаража.

- Чорт, - прошипів я, набираючи номер Джексона.

Мій брат – єдина людина, заради якої я мусив триматися. Він потребував мене. Два роки тому, після того, як я зробив ноги з батьківського будинку, я заявив у поліцію про жорстоке поводження. Не зі мною, із братом. Джексона тоді забрали у батька та віддали до прийомної родини – його рідна мати так і не знайшлася.

Все, що в нього було – це я.

- Вибач, - випалив я, не чекаючи, поки він скаже: "Алло". - Я слухаю. Що трапилось?

- Забереш мене?

Так, чудова ідея – без свічок запалювання. Але Медок, можливо, ще не встиг поїхати.

- Де ти? - Запитав я.

- В лікарні.

РОЗДІЛ 3

- Вибачте, чим я можу вам допомогти? – гукнула мене медсестра, коли я увірвався до дверей лікарні. Я знав, що повинен спочатку відзначитись у неї, але нехай краще засуне свою папку собі в дупу. Мені треба знайти брата.

У мене спітніли долоні, я гадки не мав, що трапилося. Джексон повісив дзвінок відразу після того, як повідомив, де його шукати.

Одного разу я залишив його одного – коли йому було дуже погано. Це більше не повториться.

- Притримай коней, друже, - пролунав голос Медока. - Ми знайдемо його набагато швидше, якщо спитаємо, де він.

А я навіть не помітив, що друг увійшов до лікарні разом зі мною.

Підошви моїх черевиків рипіли по лінолеуму, поки я метався коридорами, відсуваючи фіранки одну за одною. Нарешті побачив брата.

Джексон сидів на ліжку, звисивши свої довгі ноги та тримаючись рукою за чоло. Я схопив його за зібране у хвіст волосся і відкинув голову назад, щоб подивитися, що в нього з обличчям.

- Ай, чорт! – крикнув він.

Схоже, я був недостатньо ніжний.

Він мружився на світ флуоресцентних ламп, поки я розглядав його зашиту брову.

- Містер Трент! – почувся у мене за спиною сердитий жіночий голос. Я не знав, до кого з нас звертаються – до мене чи до Джексона, адже ми обоє носили батьківське прізвище.

- Що трапилося? - Питання адресувалося не Джексону. За нього було з кого спитати.

Мій брат ще дитина. Неважливо, що нас поділяє лише рік із невеликим, він все одно молодший.

І його життя сповнене лайна.

Його мати-індіанка була неповнолітньою, коли завагітніла їм. Від батька Джексон успадкував блакитні очі, решта дісталася йому від матері.

Його синяво-чорне волосся, що доходило майже до середини спини, здавалося світлішим. Декілька пасм були заплетені в косички, і вся ця маса зібрана ззаду у хвіст. Його шкіра була на пару тонів смугліша за мою, але все затьмарювала його сліпуча усмішка.

Жінка за моєю спиною кашлянула і сухо відповіла:

– Ми не знаємо, що з ним сталося. Він нам не каже.

Я стояв перед Джексоном, не повертаючись до неї. Вона, можливо, була лікарем чи соціальним працівником. Або з поліції. Яка різниця. Вони дивилися на мене однаково. Так, ніби мене треба гарненько відшмагати або щось у цьому дусі.

- Я кілька годин намагався до тебе додзвонитися, - прошепотів Джексон, і я з шумом втягнув повітря, помітивши, що губа в нього розпухла. Погляд у нього був благаючий. - Сподівався, що ти прийдеш до того, як лікарі зв'яжуться з ними.

І тоді я зрозумів, що ця жінка – із соціальної служби, і відчув себе останнім мудаком. Він потребував мене сьогодні, а я знову облажався.

Я стояв, затуляючи його собою, а може це Джексон намагався сховатися від неї за мною. Не знаю.

Ясно було лише одне: Джексон не хотів йти з нею. Ком у моєму горлі виріс до таких розмірів, що мені захотілося на когось відігратися.

Тейт.

Я завжди вибирав її своєю жертвою, але й усі мої добрі спогади були пов'язані з нею.

У мене перед очима постало те єдине місце, куди ще не проникли ненависть і розпач.

Наше дерево. Мое та Тейт.

Я подумав, а чи є у Джексона таке місце, де він може почуватися в безпеці, де йому тепло і спокійно.

Сумніваюсь.

Чи було в нього таке місце у минулому? Чи буде колись?

Я міг тільки здогадуватись, яке життя довелося прожити моєму братові. Звичайно, я встиг вловити її смак того літа, коли мені було чотирнадцять, але, на відміну від мене, Джексон терпів це лайно завжди. Не кажучи вже про те, скільки прийомних сімей він змінив за останні роки. Він дивився на мене так, наче я був для нього центром Всесвіту, а в мене не було відповідей. Я був безсилий. Не міг його захистити.

- Це справа рук містера Донована? - Запитала жінка, звертаючись до Джексона. Вона говорила про його прийомного батька Вінса.

Брат глянув на мене, перш ніж відповісти. Він знав, що я зрозумію, якщо він збреше.

- Ні, - сказав він.

Мої м'язи буквально вибухнули.

Він бреше.

Джексон збрехав не для того, щоб вигородити Вінса переді мною. Він знав, що я його бачу. Перед тим, як

збрехати, він завжди вичікував і пильно на мене дивився. Я одразу все розумів.

Ні, він намагався обдурити мене. Він обманював її.

Ми з Джексоном звикли самі зводити рахунки.

- Гаразд, - відрізала дама з папкою-планшетом, і я нарешті повернувся в її бік, - дозвольте мені спростити вам завдання. Ми вважатимемо, що це зробив він, і сьогодні переведемо вас до притулку, де ви залишитесь доти, доки ми не підберемо вам іншу сім'ю.

Ні. Я заплющив очі.

- Виродки, - видавив я, у мене звело живіт, але я намагався тримати емоції під контролем заради Джексона.

Все своє життя брат спав у чужих ліжках і жив із людьми, яким не був потрібен. Наш батько тягав його з собою з однієї дірки в іншу і залишав у страшних місцях.

З мене досить. Джексон і я маємо бути разом. Разом ми сильніші. Рано чи пізно ті крихти невинності, які йому вдалося зберегти, зникнуть, і його серце зачерствіє – так сильно, що в ньому навряд чи зможе вирости щось добре.

Він стане таким самим, як і я. Мені хотілося закричати в обличчя цим людям, що я можу дати братові більше любові, ніж будь-хто. Дітям потрібна не лише їжа та дах над головою. Їм необхідно почуватися у безпеці, знати, що вони комусь потрібні. Вони мають комусь довіряти.

Вінс не відібрав усе це в мого брата, перш за все тому, що Джексон ніколи на нього не розраховував. Але через Вінса Джексон змушений буде повернутися до притулку. Через Вінса я знову опинився в такій ситуації, яка нагадала мені, що я не можу допомогти своєму братові. Не можу захистити його.

А я, чорт забирай, ненавидів це почуття.

Діставши пачку зім'ятої готівки з кишені, я притягнув брата до себе і, обійнявши, впхнув йому гроші в руку. Не дивлячись на нього, я розвернувся і швидко вийшов з кімнати.

Я не міг дивитися йому у вічі.

Але одне мені було достеменно відомо. У боргу я не залишусь.

– Ми туди, куди я гадаю? - Медок йшов поруч зі мною, і я навіть не здивувався, що він все ще тут.

Він був мені добрим другом і заслуговував на краще звернення.

– Тобі не обов'язково йти зі мною, – попередив я.

- А ти б пішов, якби я був на твоєму місці? - спитав Медок, і я глянув на нього так, наче він ідіот.

– Так. Я ось теж так думаю, – кивнув він.

* * *

Через пів години Медок підрулив до будинку Донованов, і я на ходу вистрибнув з машини. Був вечір, будинок огортав морок, і вся вулиця здавалася вимерлою. Єдиним звуком, що порушував тишу, був низький гуркіт ГТО Медока.

Я глянув на нього поверх даху машини та сказав:

- Ти маєш виїхати.

Він заморгав - мабуть, подумавши, що погано мене почув.

За минулий місяць він не раз потрапляв через мене в ситуації. Далі вже нема куди. Звичайно, битися було прикольно. Розважатися з дівчатами теж. Але в прірву Медок не стрибатиме, якщо я сам його не підштовхну.

Чи підійде він до краю?

Звісно.

Подивиться вниз?

Безумовно так.

Але вирішального кроку він робити не стане. Це я його завжди штовхаю чи дозволяю йому впасти. Ось тільки одного разу він не зможе піднятися, і винен я.

– Ні, – твердо сказав він. - Нікуди я не поїду.

Я посміхнувся, знаючи, що змусити його піти практично неможливо.

- Ти добрий друже, але я тебе на дно не потягну.

Діставши телефон із кишені джинсів, я швидко набрав 911.

– Алло. - Я не зводив погляду з Медока, поки говорив з поліцейським. - Мунстоун-Лейн, 1248, у Вестоні. До нашого будинку вломилися, і нам потрібна поліція. І «Швидка».

Дивлячись на здивоване обличчя друга, я натиснув на відбій.

– Поліція буде тут приблизно за вісім хвилин, – сказав я йому. - Їдь розбуди мою матір. Зроби це, якщо хочеш допомогти.

Комусь, судячи з усього, мого законного опікуна, доведеться внести за мене заставу.

Крокуючи по доріжки, що вела до різнорівневого будинку з червоно-коричневої цегли, я чув звуки працюючого телевізора. Біля сходів я сповільнився, роздратований тим, що Медок ще не поїхав, і спантелечений розміреним биттям свого серця.

Чому я не нервуюсь? Чому не відчуваю збудження?

Наче йду до кафе, збираючись замовити молочний коктейль.

Коли Тейт була тут, передчуваючи нову зустріч з нею, я щоразу відчував трепет. Цього було достатньо для того, щоб мешкати день за днем. Мені не хотілося в цьому

визнаватись, але я завжди про неї думав. Я жив в очікуванні того, як вперше побачу її вранці, чекав, що зіштовхуватимуся з нею протягом дня.

Я примружився на яскравий екран телевізора і зробив глибокий вдих.

Цей виродок ще не спав.

Чудово.

У ті рідкісні моменти, коли ми з Вінсом Донованом змушені були спілкуватися, ми ледве приховували взаємну ворожість. Він говорив зі мною так, ніби я був якоюсь несправедливістю, і до мого брата ставився не краще.

Піднявшись сходами на ганок, я почув, як Медок від'їжджає від тротуару. Увійшовши до будинку, я подався до вітальні та зупинився у дверях.

Вінс навіть оком не моргнув.

- Якого біса тобі тут треба? – прогавкав він.

Ухопившись за довгу дерев'яну ніжку торшера, я висмикнув шнур із розетки й спокійно сказав:

- Ти побив мого брата. А тепер отримаєш за це відповідь.

РОЗДІЛ 4

- Вам не треба було мене витягувати. - Я пробіг язиком по солодкуватій на смак ранці в кутку рота.

- Я тут ні до чого, - відповів Джейсон, батьку Тейт. - Це зробила твоя мати.

Він вів машину тихими вуличками, прямуючи до нашого району. Сонце вже виглядало з-за дерев, від чого червоно-жовте листя виблискувало вогненним блиском.

Матір? Вона там була?

Медок із Джеймсоном провели в поліцейській дільниці всю ніч, чекаючи, поки мене звільнять. Мене заарештували, прийняли, і врешті-решт мені довелося ночувати за ґратами.

Візьміть на замітку: вся активність у ділянці починається лише вранці.

Але якщо мати внесла за мене заставу, то де вона сама?

- Вона дома? - Запитав я.

- Ні, не вдома. - Скинувши швидкість, Джеймс повернув на перехресті. - Вона зараз не в тому стані, щоб допомогти тобі, Джаред. Думаю, це ти розумієш. Ми з твоєю матір'ю поговорили вчора ввечері в ділянці, і вона вирішила, що на якийсь час вирушить до Хейвуда.

Погляд його блакитних очей був спрямований у лобове скло, в них вирував океан думок, які він ніколи не висловить вголос.

У цьому сенсі вони з Тейт були дуже схожі. Якщо Джеймс підвищував голос, ти розумів, що настав час заткнутися і прислухатися. Він завжди говорив по справі й терпіти не міг порожню балаканину.

І відразу ставало ясно, коли Джеймс і Тейт починали втрачати терпіння.

- Реабілітаційний центр? – уточнив я.

- Пора, ти так не думаєш? - Відповів він питанням на запитання.

Я опустил голову на підголівник і дивився у вікно. Так, схоже, настав час.

Але так чи інакше у моїх думках оселилася тривога.

Я звик до того, як жила моя мати. Як я жив. Джеймс міг засуджувати нас. Інші, можливо, шкодували. Але для нас це було нормою.

Я не буду співпереживати дітям або дорослим, у яких складне життя. Якщо вони не знали нічого іншого, то не страждають так сильно, як може здатися збоку. Це їхнє життя. Зрозуміло, непросте, але вони з ним звиклись.

- Та на довго? - Я все ще був неповнолітнім і поки не розумів, як тепер все влаштовується, якщо мама поїхала.

- Як мінімум на місяць. - Джеймс звернув до свого будинку; у ранковому світлі дерево між моїм вікном і вікном Тейт спалахнуло іскрами, як озеро в променях сонця.

- А що буде зі мною? - Запитав я.

- Не всі питання відразу, - зітхнувши, відповів він, і ми вийшли з машини. - Сьогодні ти залишишся в мене. Приймеш душ, поїси й поспиш. Я розбуджу тебе на обід, і тоді ми поговоримо.

Він вручив мені сумку з заднього сидіння, а потім ми попрямували сходами до вхідних дверей.

- Твоя мама збрала тобі якийсь одяг. Підіймайся до кімнати Тейт, приведи себе в порядок, а я зроблю тобі щось перекусити.

Я завмер. До кімнати Тейт? Нізачо!

- Я не спатиму в її кімнаті, - насупився я, моє серце забилося так люто, що я не міг ковтнути повітря. - Приляжу на дивані або десь ще.

Перед тим, як відчинити вхідні двері, Джеймс трохи сповільнився - повернувши голову, він подивився на мене, і в його погляді ясно читалося: не жартуй зі мною, хлопче.

- У нас три спальні, Джареде. Моя Тейт і та, з якої ми зробили кабінет. Єдине вільне ліжко – у Тейт у кімнаті. - Він старанно вимовляв слова по складах, ніби розмовляв з дитиною. – Там ти й спатимеш. Це не складно. А тепер іди у душ.

Я дивився на нього кілька секунд, підібгавши губи та не моргаючи. Гарячково розмірковував, що йому відповісти.

Але слова не йшли на думку.

Зрештою, я просто зітхнув якомога голосніше – це все, що я міг. Через мене Джеймс всю ніч простирчав у поліцейській дільниці, а крім того, намагався допомогти моїй матері.

Вперше за два з лишком роки мені треба було опинитися у Тейт у кімнаті. Ну і що? Я впораюся з цим, і, грець йому, якби Тейт дізналася, що я тут, то я почув її крики з самої Франції.

Від однієї думки про це я посміхнувся, і кров завирувала в мені так, наче я щойно проковтнув пару десятків цукрових соломинок.

Я заплющив очі, впиваючись цим теплим почуттям, якого мені так не вистачало. Тим самим, від якого серце починало битися частіше, немов кричачи: Ти все ще живий, сучий син!

Джеймс вирушив у кухню, а я поплентався сходами до кімнати Тейт. Що менше залишалося йти, то більше тремтіли ноги.

Двері виявилися відчиненими. Вона завжди була відкрита. На відміну від мене, Тейт не було чого приховувати. Я обережно ступив у кімнату, почувавши себе дослідником, що опинився на хисткому ґрунті. Обходячи кімнату по колу, я відзначав, що в ній змінилося, а що залишилося тим самим.

Я завжди поважав нелюбов Тейт до рожевого кольору – якщо він не йшов у парі з чорним. Стіни були двоколірними – верхня половина обклеєна шпалерами у тонку чорно-білу смужку, нижня пофарбована у червоний, а між ними – білий дерев'яний бордюр. На ліжку постільна білизна темно-сірого кольору з малюнком із чорного листя, обстановку доповнювали кілька свічників, фотографій та постерів на стінах.

Дуже лаконічно та дуже у її стилі.

Я також помітив, що в кімнаті немає нічого, що нагадує про мене. Ні фотографій, ні сувенірів із того часу, коли ми товаришували. Чому я знав і так. Скоріше не розумів, чому це мене засмутило.

Кинувши сумку на підлогу, я підійшов до програвача, який стояв тут із незапам'ятних часів. Док-станція під айпод Тейт теж була, але самого айпода не було. Мабуть, забрала із собою до Франції.

Якось збочена цікавість точила мене зсередини, тому я клацнув кнопкою і вибрав режим програвання дисків. Радіо Тейт не слухала – вважала, що більшість треків, які потрапляють до ефіру – повний відстій.

Включилася пісня Dearest Helpless гурту Silverchair, і мої груди затремтіли від беззвучного сміху. Поступивши до ліжка, я ліг і поринув у звуки мелодії.

- Не розумію, як ти можеш слухати всю цю альтернативну нісенітницю, Тейт.

Я сиджу на ліжку, насупившись і все одно не в змозі стримати посмішку, яка так і проситься назовні. Звітую її, а сам найбільше на світі хочу бачити її щасливою.

А вона страшенно мила зараз.

- Це не нісенітниця! - стверджує Тейт, округляючи очі.
- Це єдиний з усіх моїх альбомів, у якому всі пісні однаково гарні.

Я відхилиюсь назад, спираючись на руки, кажу:

- Занудство якесь. - А вона витягає губки, вдаючи, ніби грає на гітарі.

Я дивлюся на неї – а я міг би дивитися на неї щохвилини щодня – і розумію, що всі мої слова – порожній звук. Заради неї я висидів би мільйон концертів Silverchair.

Між нами щось змінилося. Чи це тільки з мого боку, не знаю. Сподіваюся, що для неї також.

Наші стосунки завжди були дружні та невимушені, але тепер все інакше. Останнім часом, коли я бачу Тейт, мені, чорт забирай, хочеться схопити її й поцілувати. Мені здається, що зі мною щось не так. Моя кров закипає, коли я бачу її в крихітних джинсових шортиках, як ті, що зараз. Навіть її мішкувата чорна футболка з логотипом Nine Inch Nails заводить мене.

Бо це моя футболка.

Тейт попросила її якось і так і не повернула. Чи, може, я сам дозволив їй лишити футболку собі. Якимсь я помітив, що вона спить у ній уночі, і після цього мені не захотілося

її забирати. Коли я думаю, що вона спить у моїй футболці, у мене виникає почуття, ніби Тейт теж моя. Мені подобається, що я такий близький до неї, навіть коли мене поряд немає.

- Ууу, обожаю цей момент! - верещить вона, коли починається приспів, і ще сильніше вдаряє по струнах уявної гітари.

Від одного виду того, як вона трохи похитує стегнами або морщить ніс, мені стає тісно у штанах. Що це в біса? Нам лише по чотирнадцять. У мене не повинно бути таких думок, але, хай тобі грець, я нічого не можу з собою вдіяти.

Тобто, чорт, учора я навіть не міг дивитися, як вона робить завдання з математики, тому що задумливий вираз на її обличчі був такий чарівний, що я мало не посадив її до себе на коліна. Не мати змоги доторкнутися до неї – паршиво.

- Ну, все, я не можу це терпіти! - Випалюю я і встаю з ліжка, щоб вимкнути музику. Що завгодно, аби відволіктися від стояка, що назріває.

- Ні! – волає вона, але я чую у її голосі сміх, коли вона хапає мене за руки.

Я викручуюсь і легко тицяю пальцем їй у бік, бо знаю, як Тейт боїться лоскоту. Вона повертається, але тепер, торкнувшись її, я не можу зупинитися. Ми по черзі відштовхуємо один одного убік, намагаючись дістатися програвача.

- Добре, я вимкну! – кричить Тейт у приступі сміху, коли мої пальці лоскочуть її живіт. - Тільки припини! - регоче вона, падаючи прямо на мене, і я заплющуюсь, на мить затримавши руки на її стегнах, уткнувшись носом у її волосся.

Те, чого я хочу від неї, лякає мене. І, боюсь, її це теж налякає. А її батька й поготів.

Але я зачекаю, бо не маю вибору. До кінця життя мені не потрібний буде ніхто інший.

Настав час зібратися з духом і зізнатися їй.

– Прогуляємось на ставок увечері? – пропоную я м'якше, ніж хотів би. - Мій голос надламується, я не знаю, нервую я чи боюся. Мабуть, і те, й інше.

Наш рибний ставок – ось де це має статися. Саме там я хочу освідчитися їй у коханні. Ми часто ходимо туди.

Влаштуємо пікніки чи просто гуляємо. Ми не раз втікали з дому ввечері та ганяли на великах біля ставка.

Тейт усувається і стримано посміхається.

- Не можу. Сьогодні не можу.

Мої плечі опускаються, але, зробивши над собою зусилля, я питаю:

– Чому?

Вона не дивиться на мене. Заправляє волосся за вуха і, відійшовши до ліжка, сідає.

Страх вривається в мій мозок як величезний огрядний носоріг. Вона збирається сказати мені щось таке, що мені не сподобається.

- Я піду в кіно, - видає вона із натягнутою усмішкою. - З Віллом Гірі.

Я судомно ковтаю. Серце б'ється так сильно, що мало не виламує мені ребра. Вілл Гірі навчається у нашому класі, і я його ненавиджу. Він уже рік вештається довкола Тейт. Їхні батьки грають разом у гольф, і це та частина її життя, в якій мені немає місця.

У Гірі немає переді мною жодних переваг. У них не більше грошей і будинок не кращий. Але сім'я Гірі пов'язана з родиною Тейт, а наші батьки... ну, вони ні з

чим не пов'язані. Тато Тейт кілька разів намагався взяти мене пограти в гольф, але це якось не прижилося. Ремонт машин – ось те, що нас поєднує.

Я примружуюсь, намагаючись приборкати гнів.

– Коли він тебе запросив?

Тейт дивиться мені в очі не довше секунди. Я бачу, що їй ніяково.

– Вчора, коли наші тати грали у гольф.

– О, – кажу я майже пошепки, моє обличчя горить вогнем. – І ти погодилась?

Вона прикушує губи та киває.

Зрозуміло, погодилася. Я страшенно довго тягнув, і інший хлопець скористався цим.

Але мені все одно боляче.

Якби вона хотіла бути зі мною, вона б йому відмовила. Але Тейт погодилася.

Я теж киваю.

– Круто. Бажаю гарно провести час. – Байдужість у моєму голосі напевно здається надто награною.

Я роблю крок у бік дверей.

– Слухай, мені час. Я забув, що у Медмена закінчилася їжа. Сходжу до магазину.

Вона моя. Я знаю, що вона любить мене. Чому я не можу просто повернутись і сказати їй? Все, що мені потрібно вимовити, – це не ходи, і тоді найскладніше залишиться позаду.

– Джаред? – гукає мене Тейт, і я зупиняюся. Повітря в кімнаті здається таким спертим, що важко дихати.

– Ти мій найкращий друг. – Вона робить паузу, а потім продовжує: – Але, можливо, з якоїсь причини... ти не хочеш, щоб я пішла з Віллом сьогодні?

Вона вимовляє це тремтячим, невпевненим голосом, ніби боїться своїх слів. Питання повисає у кімнаті, як невиконана обіцянка. Це один із тих моментів, коли ти можеш отримати все, що захочеш, якщо в тебе вистачить сміливості попросити. Секунда – і все зміниться, але ти засовуєш голову в пісок, бо надто боїшся отримати відмову.

- Звичайно, ні. - Я повертаюся до неї з усмішкою. - Іди. Розважайсь як слід. Побачимося завтра.

Того вечора я побачив, як Вілл поцілував її, а наступного дня подзвонив батько і запитав, чи не хочу я приїхати до нього на літо.

Я сказав "так".

РОЗДІЛ 5

- Їж. — Як тільки я вмовстився на високий стілець, Джеймс поставив переді мною тарілку з рулетом і картоплею.

Я заснув на ліжку Тейт, слухаючи Silverchair, і прокинувся лише о другій годині дня, коли у двері постукав її тато.

Прийнявши душ і переодягнувшись, я спустився в кухню, де запах був навіть кращим, ніж аромат шампуню Тейт.

Я сів біля острівця у центрі кухні та наклався на їжу так, ніби сто років не їв домашніх страв. Втім, так воно й було. До того літа, проведеного у батька, моя мати-алкоголичка не особливо оточувала мене турботою. А потім я б сам не дозволив їй, навіть якби вона спробувала.

– Хіба вам не треба працювати? - Запитав я Джеймса, запиваючи їжу, щоб вона скоріше провалилася в шлунок.

Була п'ятниця, і я знову пропустив школу. Вчора я теж прогуляв заняття – натомість ми з Медоком пішли набивати татування.

Здавалося, ніби все це сталося дуже давно.

- Я взяв відгул, - сказав він.

Через мене.

- Мені шкода. – І мені справді було шкода. Містер Брандт хороший хлопець, він не заслуговує на всі ці проблеми.

Притулившись до стільниці навпроти острівця, Джеймс схрестив руки на грудях, і я зрозумів, що буде розмова. Втупившись у свою тарілку, я внутрішньо

приготувався до цього. Коли маєш справу з містером Брандтом, найкраще закрити рота і слухати.

– Джареде, твоєї мами не буде щонайменше місяць.

Поки вона не повернеться, ти живеш тут.

– Я можу жити у себе вдома. - Спробувати все ж таки варто.

– Тобі шістнадцять. Це протизаконно.

– Сімнадцять, – поправив я.

– Що?

- Сьогодні мені виповнилося сімнадцять. – На календарі було друге жовтня. Я й не згадував про це, аж поки вранці в ділянці не побачив дату на своїх паперах.

Однак ця інформація не збила Джеймса з думки.

– Я говорив з одним знайомим суддею. Ми знайшли спосіб, якщо можна так сказати, зробити так, щоб вчорашній інцидент не занесли у твою особисту справу.

Вчорашній інцидент? Цікаве подання.

- Я побив Вінса до півсмерті, - уїдливо зауважив я.

Яким, хай тобі грець, чином вони збиралися зробити так, щоб це забулося?

Русі брови Джеймса зійшлися на переніссі.

- Якщо так, то чому ти ще не спитав, як він зараз?

Я побив його до смерті.

Так, навіть сказавши це вголос, я нічого не відчув. А якби він помер, мені теж було б байдуже?

Джеймс продовжував:

- На випадок, якщо тобі цікаво, Вінс оклигає. Не у кращому вигляді, але виживе. Пара зламаних ребер, невелика внутрішня кровотеча, через яку його прооперували вночі, але він видужає.

Значить, якийсь час полежить у лікарні. Я був радий, що не надто його покалічив. По правді кажучи, події

вчорашнього вечора оберталися в мене в голові, як вода, що спускається в злив. Чим швидше вони рухалися, тим менше я встигав уловити. Про саму бійку я мало що міг згадати. Пам'ятаю, як ударив Вінса лампою і кілька разів штовхнув у живіт. Він жбурляв у мене якесь лайно, але зрештою опинився на лопатках.

А потім намалювався цей гівнюк коп, який впер мені коліно в спину, схопив за волосся і надів наручники, обзиваючи всіма можливими словами.

І навіщо я зателефонував копам? Я, як і раніше, не розумів.

– Загалом суддя хоче, щоб ти ходив на консультації до психолога. - Мені не потрібно було підіймати очей на Джеймса, щоб зрозуміти, що він кинув на мене застережливий погляд. – Тоді вчорашній епізод не фігуруватиме у твоїй справі.

- Нізащо. - Я похитав головою, розсміявшись, ніби це був жарт.

Психолог? Та люди й без того мене дратували. А ті, хто ліз у мої справи, просто злили.

– Я попередив його, що ти відреагуєш саме так. - Джеймс нахилив голову і зітхнув. - Джаред, тобі час навчитися відповідати за свої вчинки. Ти вчинив неправильно, але світ тобі нічого не винен. Я не збираюся сюсюкати з тобою тільки тому, що ти з неблагополучної сім'ї й думаєш, що це дає тобі право поводитися паршиво. Я дотримуюсь такого принципу: «Облажався, визнав, піднявся». Зробив помилку - визнай її та рухайся далі. Ми всі помиляємось, але справжній чоловік розв'язує свої проблеми. А не посилює їх.

Краще б я їв мовчки.

- Ти облажався? - Запитав він, з викликом у кожному складі.

Я кивнув головою.

Чи зробив би я так знову? Так. Але він не поставив мені такого питання.

- Добре, - він грюкнув долонею по стільниці. - Тепер треба підійматися. Твоя відвідуваність та позначки - гірше не може бути. Ти явно не планував, чим займешся після закінчення школи, - принаймні мені так здається, - і навряд чи здатний приймати відповідальні рішення. Є одне дуже гарне місце для тих, кому потрібна дисципліна і не дуже потрібна свобода.

- В'язниця? - Уточнив я з неприхованим сарказмом.

І, на мій подив, він усміхнувся так, ніби витяг козир.

Чорт.

- Вест-Пойнт, - сказав він.

- Так, точно, - насупився я, похитавши головою. - Дітки сенаторів та «скаути-орли»? Це не для мене.

Що він думає? Вест-Пойнт - військова академія. Туди надходять найкращі з найкращих. Вони роками шліфують свої шкільні резюме, щоби їх прийняли. Я ніколи не потраплю до Вест-Пойнта, навіть якщо захочу цього.

- Це не для тебе? - перепитав він. - Серйозно? Не думав, що тебе турбує, чи впишешся ти. Адже це всім іншим потрібно під тебе підлаштовуватися, правда?

Твоя ма... Я зробив глибокий вдих і відвернувся. Цей хлопець знав, як мене заткнути.

- Тобі потрібні ціль і план, Джаред. — Містер Брандт сперся на кухонний острівець прямо переді мною, щоб я не зміг від нього відвернутися. - Я не зможу вселити тобі надію на майбутнє чи прагнення, якщо в тебе їх немає. Все, що я можу, - це підштовхнути тебе в якомусь

напрямку та забезпечити тебе заняттями. Ти виправиш свої оцінки, відвідуватимеш усі уроки, знайдеш роботу і... – тут він зволікав, – раз на тиждень відвідуватимеш свого батька.

– Що?!

А це що ще за чортівня?

– Ну, я вже попередив суддю Кейсера про те, що на консультації з психологом ти навряд чи погодишся, тож залишається лише такий варіант. Тобі доведеться відвідувати його раз на тиждень протягом року.

- Це що, жарт такий? - Перебив його я, і м'язи напружилися так сильно, що я спітнів. Чорт, цілком виключено! – Ні за год...

- Це стосується тієї частини, де я говорив про «підійматися», Джареде! - Закричав Джеймс, не давши мені домовитись. – Якщо ти не погодишся на жодний з варіантів, тоді поїдеш прямо в колонію для неповнолітніх... або до в'язниці. Ти не вперше потрапляєш у неприємності. Суддя хоче, щоб ти зрозумів, чим ризикуєш. Хоче, щоб ти щосуботи їздив у в'язницю і все сам побачив - не те, через що твій батько там опинився, а те, що зробило з ним перебування там. - Він похитав головою. - У в'язниці з людиною можуть статися дві речі, Джареде. Вона або робить слабшою, або вбиває, і ні те, ні інше не є добре.

У мене в очах зашипало.

– Але...

- Ти нічим не зможеш допомогти своєму братові, якщо тебе посадять.

І з цими словами він вийшов із кухні, а потім із дому, поставивши крапку в нашій розмові.

Якого хріна зараз сталося?

Я схопився за край сірої мармурової стільниці. Мені хотілося виламати її, а разом порвати на шматки весь світ.

Твою матір.

Я насилу зробив вдих, ребра захворіли від натуги.

Я не міг відвідувати цього мудака щотижня! Це неможливо!

Отже, мені треба розповісти про все містеру Брандту. Про все.

Має бути якесь інше рішення.

Відштовхнувшись від стільниці та схопившись з місця, я вибіг сходами до кімнати Тейт, вибрався на балкон і переліз деревом у свою спальню.

Пішов він. Пішли вони усі.

Я ввімкнув на айподі трек I Don't Care групи Aerosoluptica і, впавши на своє ліжко, лежав і дихав, поки дірка всередині не перестала боліти.

Боже, я сумував за нею.

Реальність була мені гидка, але я не міг нічого з цим вдіяти. Коли я фокусувався на ненависті Тейт, мій світ звужувався. Я не бачив решту лайна: мою матір, батька, брата на патронажному вихованні. Якби Тейт була тут, я не перетворився б на цю прокляту руїну, що страждає від нападів ядухи та нервових зривів.

Страшенно безглуздо, знаю. Наче вона повинна бути поруч тільки для того, щоб я міг її провокувати.

Але я потребував її. Мені треба було її бачити.

Я простяг руку до тумбочки й відкрив ящик, де зберігав наші дитячі фотографії, але тут же засунув його назад. Ні. Не стану на них дивитись. Досить і того, що я взагалі їх зберіг. Викинути чи порвати їх я не міг. Її влада наді мною була абсолютною.

І матір твою я здався.

Добре.

Нехай думають, що я погодився на їхню гру. Брат для мене найважливіший, і містер Брандт тут має рацію. Я навряд чи зможу допомогти Джексону, якщо опинюся у в'язниці.

Але я не піду до жодного довбаного психолога.

Я різко видихнув і сів.

Отже, залишається ця мерзота, батько.

Я натягнув темні потерті джинси, білу футболку і вклав гелем волосся – можливо, вперше за цей тиждень.

Спустившись сходами та вийшовши з дому, я знайшов батька Тейт у його гаражі. Він витягував речі зі своєї старої "Шеві Нова". Ми з Тейт колись допомагали йому ремонтувати цю машину, але вона завжди була на ходу.

Схоже, він звільняв багажник та салон машини від особистих речей.

– Мені треба замінити свічки запалювання, – сказав я йому. – А потім я з'їжджу до автомайстерні Ферфакса з приводу роботи. На зворотному шляху візьму з дому одяг і буду у вас на вечерю.

- До шести, - уточнив Джеймс, посміхнувшись мені одними куточками губ.

Я надів окуляри та попрямував до виходу, але, зупинившись, знову повернувся до нього.

- Ви ж не збираєтеся розповідати Тейт про все це? Про арешт, про мою сім'ю, про те, що я житиму у вас?

Він глянув на мене так, ніби я сказав йому, що броколі фіолетового кольору.

– Навіщо?

Вже добре.

РОЗДІЛ 6

Менше ніж за добу я стояв перед ще одним копом, який плескав мене зверху вниз, але цього разу я нічого не накоїв.

Знайомий суддя містера Брандта сказав, що я можу почати їздити до в'язниці за кілька тижнів. Вони спочатку хотіли отримати згоду моєї матері. Але чекати не було в моїх інтересах. Чим раніше почну, тим швидше покінчу із цим.

- Тепер іди в ці двері, там побачиш шафки, де можна залишити ключі та телефон. Ланцюжок від гаманця, хлопче, теж залиш.

Я глянув на цього тюремника із замашками нациста. Мій погляд ясно казав йому, що він може засунути свої накази собі в дупу. Він був лисий, з блідою шкірою, якою ніби ніколи не торкалися промені сонця, і жирний. Настільки жирний, що десяток пончиків на день для нього, мабуть, були нормою. Я хотів, щоб все моє барахло залишилося при мені, тому що з упевненістю вважав, що, як тільки побачу цього хворого виродка, мого батька, розвернуся і піду.

Мого батька. При цій думці мене замутило.

- Як це буде? – неохоче запитав я. – Він буде типу у клітці, і ми говоритимемо через отвори для повітря, чи там є телефони?

Загалом ставити запитання було не в моєму стилі. Зазвичай я або сам доходив, або тримав рот на замку і розв'язував проблеми в міру надходження. Але при думці про те, що знову побачу цього мерзотника, я відчував напругу, що мене скувало. Я хотів точно знати, у що

вплутуюся. Навіть якщо цьому копу я здаюся безпорадним хлопцем - нісенітниця, головне, щоб я міг з гідністю увійти туди на очах у батька.

– Клітини з отворами для повітря? – з глузуванням у голосі перепитав нацист із позначкою. – Нещодавно переглянув «Втечу»?

Козел.

У охоронця був такий вигляд, ніби він щосили намагався не заржати. Чоловік відчинив переді мною подвійні двері.

– Томас Трент сидить не за вбивство та не за зґвалтування. Жодних додаткових заходів без небезпеки не потрібно, малюку.

Ні, звісно, що ти. Він же небезпечний. Зовсім ні.

– Джареде, – поправив я його рівним тоном. - А не "дитина".

Піднявши підборіддя, я зі спокійним виглядом пройшов через двері.

Кімната для побачень – якщо це місце взагалі так називалося – чимось нагадала шкільну їдальню. Столи, лавки, автомати зі снеками біля стін, вікна на південній стіні пропускали достатньо, але не надто багато світла.

Була субота, і в приміщенні юрмився народ. Жінки тримали на руках малюків, а чоловіки, бойфренди та інші відвідувачі посміхалися та балакали. Матері обіймали синів, а діти соромилися батьків, яких пам'ятали.

Щастя серед кошмару.

Я обвів кімнату поглядом, не знаючи, чи тут мій батько, чи я повинен сісти та почекати, поки оголосять про його появу. Я намагався просканувати приміщення якнайшвидше. Мені не хотілося, щоб він помітив мене, перш ніж я його. У роті у мене пересохло, биття серця

віддавалося у вухах, але я змусив себе зменшити оберти та зробити те, що робив завжди.

Я спостерігав і намагався виглядати спокійним та впевненим, наче я господар цього місця.

- Джаред, - долинуло до мене, і я заціпенів.

Це було сказано тим грубим голосом, який продовжував чути мені в жахливих снах. Він завжди звучав однаково.

Терпляче.

Голос змії, що підкрадається до своєї жертви.

Я повільно повернувся в той бік, звідки почувся цей голос, і мій погляд зупинився на чоловікові років сорока з блакитними очима і світлим волоссям, що завивались за вухами.

Батько сидів, поклавши руки на стіл і зчепивши пальці, на ньому була біла футболка, а поверх неї – сорочка кольору хакі. Мабуть, штани в нього були в тон сорочці, але мені було байдуже.

Я не міг відвести погляду від його обличчя. У ньому нічого не змінилося. Крім того, що зараз він був начисто поголений і міг похвалитися здоровішим кольором шкіри - мабуть, від того, що більше не вживав спиртного, - батько виглядав, так само як раніше. У волоссі не додалося сивини, і він явно схуд. Та й навряд чи у в'язниці є можливість розжиріти.

Але від того, як він дивився на мене, у мене спітніли долоні. На жаль, цей погляд також не змінився. Холодний і відсторонений, із домішкою чогось ще, ледве вловимого. Насолоди, можливо.

Наче він знав щось, про що не повинен був знати.

Він усе знав, нагадав я собі.

І раптом я знову перенісся в його кухню й опинився на підлозі зі зв'язаними мотузками зап'ястями, паралізований розпачем.

Засунувши руку в кишеню, я витяг те єдине, що могло мені допомогти. Кулон Тейт.

Я стиснув його в кулаку, одразу відчувши себе трохи сильніше.

Цей кулон Тейт зробила для своєї матері, але коли залишила прикрасу в неї на могилі, я забрав її. Спочатку я казав собі, що вчинив так, щоб її подарунок не зник, не вкрали. Щоб зберегти його. Потім кулон став ще однією частинкою Тейт, на яку я міг заявити права.

Тепер же він був для мене чимось схожий на талісман. І вже не я зберігав його, а він мене.

Для повноти образу примружившись, я пройшов до батька – не надто повільно, щоб не здатися боязким, але й не швидко, ніби підкоряючись. Я йшов у своєму звичайному темпі, тому що він більше не мав наді мною влади.

Я ще не встиг сісти, як батько спитав:

– Що ти накоїв?

Я сповільнив мить, перш ніж опуститися на стілець.

О так. Він зі мною говоритиме. Я й забув про цю деталь.

Але я не повинен був йому відповідати.

Я ще не продумав, як саме поводитимуся під час цих зустрічей, але він міг іти до біса. Протягом року мені треба було нанести йому п'ятдесят два короткі візити, і в якийсь момент я, можливо, вирішу заговорити з ним, але не раніше, ніж я буду готовий.

- Та перестань, - провадив він уїдливо. - Так хоч час скоротаєш.

Десь у куточку своєї свідомості я припускав думку, що поза впливом наркотиків і алкоголю мій батько буде – ну, не знаю – поводитися так, ніби у нього є серце. Але він лишився мудаком.

- Ти щось вкрав? - знову запитав батько, а за тим, постукуючи пальцями по металевому столу, почав міркувати, ніби говорячи із самим собою: - Ні, ти не жадібний. Може, напад? - Він похитав головою. - Але тобі ніколи не подобалося вступати у бійки, в яких ти можеш програти. Вибираєш тих, хто слабший за тебе. У цьому сенсі ти завжди був трусом.

Я стиснув вільну руку в кулак і зосередився на диханні.

Сидячи перед ним, змушений слухати його роздуми, якими батько так великодушно зі мною ділився, я гадав, звідки він узяв усе це лайно – випадково потрапив у крапку чи справді був настільки проникливим.

Чи жадібний я? Ні, мені так не здавалося. Чи вибираю слабших супротивників? Мені знадобилася хвилина, щоб це осмислити, але так і було.

Але тільки тому, що всі були слабші за мене.

Всі.

– Отже, схоже, річ у наркотиках. - Його рука різко зі стуком опустилася на стіл, і я здригнувся і машинально опустив очі, уникаючи його погляду. – У таке я можу повірити. З такими батьками це в крові.

Все, нагадав я собі й промовив вголос тихим і рівним голосом:

- Ти мене не знаєш.

- Так, продовжуй переконувати себе в цьому.

Ні. Він покинув мене – і слава богу, – коли мені було два роки. Одного літа він провів зі мною кілька тижнів.

Він не міг мене знати.

Стискаючи в руці кулон Тейт, я пильно глянув на нього. Настав час було заткнути йому рота.

- Який у тебе термін? Ще шість років мотати? - Недбало запитав я. - Як це знати, що станеш зовсім сивим, перш ніж зможеш з кимось переспати? Чи сісти за кермо? Чи лягти пізніше за одинадцять у будній день? - Я підняв брови, сподіваючись, що мої поблажливі питання поставлять його на місце. - Ти мене не знаєш і ніколи не знав.

Він моргнув, і я втримав його погляд, провокуючи ще щось сказати. Він вивчав мене, і в мене виникло таке почуття, ніби дивляться на мене через оптичний приціл гвинтівки.

- Що це? – Батько жестом показав на кулон.

Я кинув погляд на свою руку - несвідомо я пропустив пальці через світло-зелену стрічку. Тепер було видно, що я стискаю щось у кулаку, і ні з того ні цього моє серце шалено забилося.

Мені краще втекти.

Я відчув нудоту від того, що думки про Тейт зараз були сусідами в моїй голові з думками про батька. І від того, що він побачив річ, яка їй належала.

Пам'ятаєте, як фокусники раптово дістають із рукава квіти? Тоді мені хотілося перетворитися на ці квіти та стати невидимим. Я б із задоволенням провалився крізь стілець, подалі від його брудних очей, і забрав кулон із собою туди, де він буде в безпеці.

- Як її звати? - Батько промовив це тихо, майже пошепки, і я мимоволі зіщулився.

Знову звівши очі, я побачив, що він усміхається так, ніби все знає.

Наче я знову був у його владі.

- Шість років, так? - Він облизнув губи. - Їй буде двадцять із невеликим. - Батько кивнув, і у мене перед очима все почервоніло - я вловив його натяк.

Сучий. Син.

Я вдарив кулаком по столу - навколо тут же почувлися здивовані вигуки, відштовхнув свій стілець і, схопившись, заходився свердлити його поглядом.

Не знаю, що було в цьому погляді, але очі пекельно палило.

Я хотів йому смерті. І болісної.

Мої ніздрі заповнювало розпечене повітря, а дихання нагадувало віддалений шум водоспаду.

- Що в тебе всередині? – прогарчав я. - Там все зламалося, померло чи просто зачерствіло?

Мій батько підвів на мене очі. Він не був наляканий - зрештою, я не являв йому загрози. Його відповідь прозвучала з дивовижною щирістю:

- Хіба ти не знаєш, Джареде? Ти такий самий. І такими будуть твої нікчемні дітлахи. Ми нікому не потрібні. І ти мені не був потрібен.

* * *

- У мене є подарунок з нагоди дня народження, - сказав батько Тейт.

Він стояв біля мого будинку, засунувши руки до кишень.

Я вийшов з машини й похитав головою, як і раніше відчуваючи тяжкість після зустрічі зі своїм батьком. Я тільки-но повернувся з в'язниці, гнав усю дорогу до дому, і мені треба було відволіктися.

- Не зараз, - кинув я.

- Саме зараз, - відрізав він і, розвернувшись, попрямував до свого будинку, вважаючи, що я піду за ним.

Що я й зробив. Аби він перестав діяти мені на нерви.

Я притягнувся за ним у його гараж на дві машини й відразу застиг на місці, побачивши картину, яка відкрилася моїм очам.

- Якого біса тут сталося?! - вигукнув я, вражений.

Повністю відреставрована "Шеві Нова", яка стояла в гаражі з того часу, як Тейт і містер Брандт сюди переїхали, була розпечена під списання. Ну не зовсім під списання. Але в мотлох. Вона виглядала так, ніби Кінг Конг і Годзілла пограли їй у бейсбол. Скло розбите, покриття порізані, і це ще фігня. На дверях та капоті були вм'ятини розміром з баскетбольний м'яч, а шкіряна оббивка сидінь розпорота.

- З днем народження, - сказав містер Брандт.

Я різко повернувся до нього, насупившись і нічого не розуміючи.

- З Днем народження? Ви що, жартуєте? Ця машина вчора ще була у відмінному стані. Ви перетворили її на купу мотлоху, і тепер я можу забрати її собі?

Мені машина в будь-якому випадку була не потрібна. Джексон забере мою, як тільки йому виповниться шістнадцять і він отримає права, а я з дня на день збирався купити собі нову - на частину грошей з продажу дідуся.

- Ні, ти не можеш забрати її собі. Ти можеш її відремонтувати.

Треба ж, от дякую.

- Я подумав, що після сьогоднішніх подій тобі може знадобитися терапія, що відновлює, тому вирішив дістати кувалду та організувати тобі проект.

- Чому в мене складалося таке враження, що всі дорослі, які були в моєму житті, підсили на траву?

Джеймс підійшов до мене, став перед машиною.

- Все це лайно, яке ти відчуваєш, Джареде... розчарування, гнів, поразка, що б це не було... - Він замовк, а потім продовжив: - Зрештою всі ці почуття знайдуть вихід, і одного разу тобі доведеться з ними розібратися. А поки що просто не сиди без діла. Це тебе не зцілить, але допоможе заспокоїтись.

Повільно обминаючи навколо розбитої машини, оцінюючи збитки й вже гадаючи, які мені знадобляться матеріали, я подумав, що в цьому є сенс. Я, як і раніше, почував себе не краще, ніж місяць тому, і не мав жодного уявлення, як ставитися до того, що сказав сьогодні мій батько. Мабуть, зараз мені стало ще гірше, і я не хотів більше ні про що думати.

Але я був потрібний Джексону і не міг його підвести. Не сиди без діла.

- На ремонт піде не один місяць. - Спершись на капот, я глянув на батька Тейт.

Він усміхнувся, а потім розвернувся і пішов до хати, кинувши на ходу:

- На це я й розраховував.

* * *

Отже, я поринув у все це.

З головою.

День за днем, місяць за місяцем я існував завдяки цій рутині. Я поринув у діяльність і шум, щоб не лишалося часу думати. Щоб не доводилося ні про що турбуватися.

Я жив у кімнаті Тейт. Спав на підлозі.

Моя мама покинула пити. Потім завела собі бойфренда.

Я зробив ще одне татуювання. Медок – пірсинг... чогось.

Я ходив до школи, і мої оцінки стали кращими.

Ми з Джеймсоном з'їздили на екскурсію до Вест-Пойнта. Ні, це не для мене.

Мій батько продовжував лізти до мене на думку. Іноді я йшов. Іноді ні. Іноді ми грали в карти – все краще, ніж слухати цього виродка.

Я все ще прокидався від кошмарів, але пігулки допомагали.

Я купив "Бос 302". Завдяки цьому мені було чим зайнятися.

Розважався із дівчатами. Не з блондинками.

Ми з Медок почали ганятися на Петлі. Це теж допомагало не сидіти без діла.

Джексон потрапив до пристойної родини. Я зустрічався з ним у неділю.

Я часто влаштовував вечірки у себе вдома. Більше галасу.

Містера Брандта відправили працювати до Німеччини. Тейт додому поки що не збиралася.

У кафе «У Денні» з меню зникла яечня. Чудово. Хрінь. Начхати.

Все проходило повз мене, бо ніщо мене не чіпало.

Доки одинадцять місяців, спекотним серпневим вечором, дівчинка з очима кольору неба перед дощем і сонячним волоссям знову не вдихнула в мене життя і вогонь.

РОЗДІЛ 7

- Пайпер, давай же! – крикнув я у бік озера. – Гроза насувається. Час їхати.

- Не їдь, - пролунав голос Медока за моєю спиною. - Давай краще до мене додому. Продовжимо вечірку там. - Він розстелив покривало на кам'янистому березі й лежав на ньому поряд з якимсь дівчиськом, імені якого, найімовірніше, навіть не знав. А на відстані з моєї машини долинали звуки пісні Love-Hate-Sex-Pain групи Godsmack.

Коли сьогодні вдень ми приїхали на озеро Суонсі поплавати та відпочити, нас було шестеро, але досить швидко компанія розрослася до двадцяти п'яти та навіть більше. Вранці мені треба було попрацювати в автомайстерні, і я скористався цим приводом для того, щоб змитися.

Правду кажучи, мені просто було відчайдушно нудно. Я більше не пив на людях. Не ходив на вечірки. Не вирубався у чужих будинках. І коли я не надирався, мене нічого не тішило. Та я взагалі більше не замислювався про те, що мене тішить, а що ні. Тепер мене цікавило лише те, що дозволяло заповнити час.

- О, дитинко, - простогнав Медок, звертаючись до дівчинки. - "Снікерс" - не єдине, що буває розміру кінг-сайз.

Я посміхнувся. Хотів би я опинитись у його шкурі. Щодня був для нього як день народження, і ось йому знову п'ять років, і він стрибає у басейн із кульками у дитячій піцерії Chuck E. Cheese. Мені навіть не треба було

повертатися, щоб зрозуміти: ці слова справили ефект. Дівча захихотіла, а я був готовий до своїх власних подвигів.

- Ти ж не одразу повезеш мене додому, правда? - Моя нинішня іграшка, Пайпер, вийшла з води. Вона вичавлювала своє довге темне волосся, і бризки летіли на всі боки.

Так, я козел. Вона не іграшка, знаю. І інші також. Але в мене з машиною були більш серйозні стосунки, ніж з кимось із них, тому виходило, що всі вони – просто швидкоплинна розвага.

Пайпер перейшла у випускний клас школи, як і ми, і колись я не раз її бачив, але вона ніколи не викликала в мене інтересу. Вона була причепа і весь час набридала. Пайпер знала, що вона гарна, і думала, що цього цілком достатньо.

Та я її просто терпіти не міг. До того часу, поки... на святі з нагоди Дня незалежності не дізнався, що її батько – той самий гад, який заарештував мене минулого року. Той мерзенний коп, який штовхнув мене коліном у спину і притиснув обличчям до підлоги, одягаючи кайданки.

Так, ось тоді у мене виникло бажання пограти з нею.

- А ти як думаєш? - Запитав я, але це не було питанням. У Пайпер була розкішна постать, і мені подобалося, що вона охоче реагувала на будь-яку мою пропозицію. І поки не надто багато балакала, ми могли розважитися.

- Гей, ти знаєш, який сьогодні день? – заплітаючим язиком весело промовив Медок, відволікаючи мене від спогадів. - Рівно рік тому те дівчисько, Тейт, зламала мені ніс на вечірці. О, як вона тоді розлютилася.

Я напружився, але продовжив ні на кого не зважаючи натягувати футболку.

- Джареде, вона хіба не повинна вже повернутися? Тобто вона ж начебто на рік виїжджала? – уточнив Медок, ніби я був тупим. - Так ось рік минув.

- Заткнися, ідіот. - Заплющивши очі, я нахилився, щоб підібрати з землі свої мокрі шорти. Перед тим, як витягти Пайпер із води, я вже зайшов за дерева і натягнув джинси.

- Про що він говорить? - Пайпер стояла переді мною, але я навіть не дивився на неї.

- Про Тейт. Сусідку Джареда, - обізвався Медок. – Вона навчається у нашій школі, але минулого року поїхала, – пояснив він, а потім повернувся до мене. - Ну, і де вона? Я сумую за цим дівчиськом.

Він сів, а я уткнувся у свій телефон, але відчував, що Медок за мною спостерігає.

Ідіот. Гімнюк. Чортів друг.

Я похитав головою.

- Її батько зараз у відрядженні в Німеччині, зрозуміло? Він отримав роботу на сім місяців і не повернеться додому до грудня. Сказав, що вона розпочне навчальний рік там. Задоволений, тупиця-який-скрізь-сує-свій-ніс?

Компанія містера Брандта навесні відправила його до Німеччини, тому з травня я доглядав їхній будинок і забирав пошту.

Медок подивився на мене таким поглядом, ніби я щойно заборонив йому з'їсти морозиво на десерт.

- Облом, друже. Хоча вона, мабуть, зраділа. Вона нас ненавидить.

І тут я відчув невиразне задоволення. Це точно.

Того вечора, коли містер Брандт розповів мені про своє відрядження, я влаштував у себе вдома чергову вечірку. Замість того, щоб напиватися десь ще, я міг запросто напитися, нікуди не їдучи. І це допомагало.

Я чекав, що Тейт повернеться з Франції в червні, як тільки закінчиться навчальний рік, але коли дізнався, що її не буде до грудня, у мене виникло бажання вдрукувати когось у стіну.

Мені подобалося ненавидіти її, і я хотів, щоб вона повернулася до свого проклятого дому.

Але я просто проковтнув цей біль, як робив з минулої осені. Я вже звик виконувати все на автоматі та вдавати, що те, що відбувається, мене не хвилює.

І зараз мені знову треба було забути.

– Поїхали. - Я взяв Пайпер за руку і потяг її до машини.

– Але я вся мокра. Мені треба переодягнутися, – поскаржилася вона.

– Так, – з усмішкою відповів я. - Я тобі допоможу.

* * *

Дороги були страшенно слизькі. Цього літа дощі йшли нечасто, і через масляну плівку на асфальті машину постійно заносило.

Але здорового глузду пригальмувати у мене не вистачило.

Я на швидкості влетів на під'їзну доріжку до будинку і в гараж, хоча поспішати мені не було куди. Вдома на мене не чекало нічого, крім тиші, а я не виносив тиші.

Закривши гараж, я увійшов до будинку через кухню, стягнув із себе чорну футболку і кинув її в кошик із брудною білизною. Від неї пахло Пайпер.

- Гей, друже, - привітав я Медмена, який злетів до мене зі сходів. - Йди сюди.

Я відчинив задні двері, щоб він міг зробити свої справи, і, не замикаючи їх, збіг нагору, щоб поставити свій мобільник, що відрубався, на підзарядку.

Як тільки мені вдалося його ввімкнути, надійшло повідомлення про пропущений виклик від батька Тейт.

Навіщо він дзвонив?

Ми ж лише кілька днів тому з ним листувалися. Він хотів переконатися, що зі мною та з його домом усе гаразд.

Я не знав, що йому зараз від мене треба, але в будь-якому разі передзвонювати йому сьогодні не збирався.

Тут я різко підняв голову, почувши пронизливий скрегіт з боку вікна.

- Чортове дерево. - Я жбурнув телефон на ліжко і, підійшовши до вікна, підняв жалюзі. Прокляте дерево, що росло між нашими вікнами з Тейт, приносило одні незручності. Нам постійно доводилося підрізати гілки, бо інакше вони пробили б у будинку дірки. Цієї весни я сказав матері, що дерево треба просто спиляти, але технічно воно росло на ділянці Брандтів, а вони, гадаю, хотіли його залишити.

Містер Брандт зазвичай підстригав його якраз, не надто сильно. Я міг дістати гілки навіть після того, як їх підрізали.

Піднявши вікно і висунувшись із нього назовні, я виявив гілку, яка шкрябала по віконній рамі над моєю головою. Коли містер Брандт поїхав, мені самому доведеться розібратися із цим завтра.

Дощ лив як із відра, і в яскравому світлі вуличних ліхтарів усе навколо блищало. Я ковзав поглядом по лабіринту гілок, відганяючи спогади про те, як я дряпав об них ноги або сидів на них разом із Тейт.

Я любив це прокляте дерево і хотів, щоб його спиляли.

І тут... я не дивився на дерево.

Мій погляд вловив промінь сонця посеред темного неба, і, чорт забирай, я заціпенів.

Тейт?

- Якого біса? - Прошепотів я, не дихаючи й не моргаючи.

Вона стояла у своїй спальні, притулившись до рами відкритих балконних дверей. І теж дивилася на мене.

Що, чорт забирай, я бачу?

Вона ж має бути в Німеччині зі своїм батьком як мінімум до Різдва.

Я напружився всім тілом і сперся на підвіконня, але очей від неї відірвати не міг. Я ніби опинився в альтернативному всесвіті, де Тейт була ласощами, а я вмирав з голоду.

Вона повернулась.

Я на мить заплющив очі й проковтнув, серце билося мало не в горлі. Я був змучений, схвильований і вдячний одночасно.

Господи, вона вдома.

На ній були маленькі шортики та біла майка на тонких бретельках. Приблизно в тому ж одязі вона лягала спати рік тому, але з якоїсь причини від одного її виду зараз у моїх грудях спалахнуло полум'я. Мені хотілося перебратися до неї в кімнату цим проклятим деревом, зірвати з неї одяг і любити її так, ніби минулих трьох років просто не було.

Її волосся майоріло на вітрі, я відчував, що її очі вступилися з темряви прямо на мене.

У мене пересохло у роті. Як же чудово було знову відчути, що кров та повітря вільно циркулюють у моєму тілі.

А потім вона зробила крок назад і зачинила двері.

Ні. Я проковтнув. Мені не хотілося, щоб вона йшла.

Давай. Іди до неї, знайди привід для сварки, сказав я собі, але похитав головою.

Ні. Просто дай їй спокій. Вона не думала про мене, і мені з цим треба змиритися.

Подумки я ліз на стіни, адже я знав, що мені час подорослішати й дати їй спокій. Нехай ходить до школи, не побоюючись вічних пліток та жартів. Нехай буде щасливою. Ми вже майже дорослі, і всі ці дрібні капості повинні закінчитися.

Але...

Я відчував себе живішим за останні десять секунд, ніж за минулий рік.

Бачити це обличчя, знати, що вранці я прокидатимуся при оглушу вальні звуки музики з її кімнати, дивитися, як вона виходить з дому на пробіжку.

Мій телефон задзижчав - надійшло повідомлення, і я підійшов прочитати його.

Воно було від отця Тейт.

Плани змінилися. Тейт вдома. Одна до Різдва. Віддай їй ключі та будь з нею ввічливіше. Або нарікай на себе.

Примружившись, я перечитував текст знову і знову.

Мені здається, я навіть забув дихати.

Одна? До Різдва?

Я заплющив очі і засміявся.

І раптом зрозумів, що завтра вранці нарешті прокинуся з радістю.

РОЗДІЛ 8

- Мені варто хвилюватись? - Запитала моя мати, коли я повернувся в будинок з гаража з маленькою сокирою в руці.

- Завжди, - пробубнив я, проходячи через кухню повз неї й прямуючи до сходів на горище.

Я вирішив взяти справу у свої руки, замість того, щоб когось наймати, і самому відсікти маленькі гілки, що встромляються в будинок. Сокира якраз підходила для цієї мети.

- Тільки не покалічся! - Крикнула мати мені вслід. - Тебе було непросто зробити.

Я закотив очі, дершись сходами нагору.

З того часу, як мама перестала пити, вона стала цілком стерпною. Іноді намагалася жартувати. Часом я навіть сміявся, правда, не при ній. Поміж нами все ще існував певний дискомфорт. Тріщина, яку мені давно стало нецікаво загортати.

Але ми знову навчилися існувати разом. Вона намагалася тримати себе в руках, і я робив те саме.

Я виліз із маленького віконця темного горища на дерево й обережно почав пробиратися до стовбура, де гілки були досить товстими, щоб витримати мою вагу. Вирішив, що відрубуватиму зайві гілки з боку стовбура, а потім, коли покінчу з цим, просто злізу на землю. Спускаючись згори донизу, я зрештою мав дістатись гілок, що шкрябали по моему вікну, – через які, власне, все це й затіяв.

Але, ледве замахнувшись сокирою, я мало не випустив його з рук.

– Ти вважаєш, що його ставлення до мене – це прелюдія? – почув я розлючений голос Тейт і застиг.

Що? Прелюдія?

- Так, звичайно, - продовжувала вона, а я почав прислухатися. - Особливо, коли в дев'ятому класі він розповів всій школі, що у мене нібито синдром посиленої перистальтики кишківника, після чого мене проводжали звуками, що пукають, в коридорах.

Мої очі округлилися, на шиї забила жилка. Вона говорила про мене?

- І так, - продовжувала Тейт, звертаючись до когось, кого я не бачив. - Було дуже еротично, коли наступного року він замовив доставку мазі від молочниці прямо на урок математики. Але особливо мене підкорило інше. Я була практично готова віддатися йому на місці, коли він приклеїв на мою шафку брошуру про способи лікування гострої кондиломи. Вражає, що венеричне захворювання підхопила людина, яка ніколи не займалася сексом!

Ох, чорт.

Вона безперечно говорила про мене.

Вхопившись за гілку над своєю головою, я підвівся на ноги й перебрався на другий бік дерева, дуже обережно, щоб мене не могли помітити з відчинених балконних дверей Тейт.

Тепер у розмову вступила інша дівчина, мабуть, її подруга Кейсі, і я вловив щось про необхідність дати відсіч.

Я ковзнув на гілку нижче, починаючи відчувати себе якимсь збоченцем через те, що підслуховував їхню розмову. Але взагалі вони говорили про мене, а значить, це була і моя справа теж.

- Вкотре тобі говорю, ми раніше дружили, - заговорила Тейт. - Влітку перед дев'ятим класом він поїхав на кілька тижнів, а назад повернувся іншою людиною і викреслив мене зі свого життя.

І тут я стиснув кулаки.

Кейсі не було чого знати всі ці подробиці. Тейт не мала права ось так говорити про наші справи.

Усередині все завирувало, і я відчув знайоме тепло, що розливалось по тілу.

- Наш останній навчальний рік пройде чудово. - Тейт тепер говорила більш низьким і впевненим голосом, ніж раніше. - Сподіваюся, Джаред забув про мене. Якщо так, тоді ми обидва зможемо вдавати, що нас один для одного не існує аж до самого випускного. А якщо не забув, тоді я вчиню так, як вважаю за потрібне. У мене є завдання важливіші. Нехай він і цей ідіот Медок роблять усе, що їм заманеться. Мені до них більше немає справи. Вони не зіпсують мій останній рік у школі.

Сподіваюся, Джаред забув про мене.

А я ледве не поставив хрест на власному майбутньому через тугу за нею?

Мені до них більше немає справи.

Тейт мене ненавиділа. Вона завжди мене ненавидітиме, а я був просто дурнем, що хотів її, коли нам було по чотирнадцять.

Ми нікому не потрібні. І ти був мені не потрібний. Пролунав у моїй голові голос батька.

Я пробрався по дереву назад до свого вікна і застрибнув усередину, вже не переймаючись тим, що мене можуть побачити. Кинувши сокиру на підлогу, я підійшов до док-станції й включив на айподі пісню

Coming Down групи Five Finger Death Punch, а потім почав набирати на телефоні повідомлення Медоку.

"Затусимо сьогодні ввечері? Мама поїде близько 16-ї."

Моя мати щоп'ятниці виїжджала до свого бойфренда до Чикаго. Я досі його жодного разу не бачив, але вона майже завжди залишалася в нього на всі вихідні.

"Ще і як!"

Відповів він менше ніж за хвилину.

"Випивка?"

У батька Медока в підвалі був справжнісінький склад спиртного – або щось подібне до того – з винним льохом на додачу. Він рідко бував удома, тому Медок брав звідти, що хотів, а я відповідав за їжу.

"Замітано. Буду о 19-й."

Я жбурнув телефон на ліжку, але той знову завібрував.

Я взяв його до рук і відкрив повідомлення від Джексона.

"Тато знову дзвонив."

Сучий син.

Батько постійно примудрявся знайти номер Джексона, хоча знав, що не повинен йому дзвонити. Все-таки його посадили за жорстоке поводження з моїм братом.

"Я з цим розберуся."

Набравши повідомлення, я глянув на годинник і побачив, що тільки десять ранку.

Їдь сьогодні, сказав я собі. Якщо покінчити з цим якнайшвидше, не доведеться їхати завтра.

Поїздки до батька виймали з мене душу, і я чекав на них з жахом. Я ніколи не знав, про що він вирішить поговорити зі мною цього чи наступного разу. Минулого мого візиту батько розповів мені у всіх подробицях, як відвіз мою вагітну матір до клініки, щоб та мене

позбулася. А потім дав волю рукам, коли вона цього не зробила. Я не знав, чи вірити цьому, але намагався пропускати повз вуха всі його вигадки, шпильки та образи. Найчастіше у мене виходило. Але іноді ні.

Хрін із ним.

Зірвавши з себе просочену потом чорну футболку й одягнувши замість неї чисту, я згріб ключі з тумбочки та швидко втік вниз сходами.

- Від'їду ненадовго, - сказав я матері, проходячи через кухню. - Побачимось в понеділок.

* * *

У мене тремтіли руки, хоч я й приходив сюди вже майже рік. Мені гидко було дивитися в обличчя цьому покидьку, особливо з огляду на те, як він щосили намагався зробити наші зустрічі якомога нестерпнішими для мене. Я знав, що батько отримував особливі привілеї за зразкову поведінку, але не сумнівався, що при цьому він насолоджується кожним поганим слівцем, що вилітає з рота.

- Сьогодні п'ятниця. Нам належить бачитись щосуботи, – пробурчав він, сідаючи за стіл у кімнаті для відвідувань.

Змусивши себе подивитися йому у вічі, я вимовив рівним тоном:

- Ти знову дзвонив Джексону. Тепер ти перестанеш це робити.

Він засміявся мені в обличчя.

- Ти й минулого разу так казав, але це не у твоїй владі, Джареде.

Ні. У моїй.

– Тобі заборонено дзвонити. – Після того, як минулого разу я повідомив про це наглядачеві, батько втратив привілей користуватися телефоном без нагляду.

Знизавши плечима і піднявши руки долонями вгору, він відповів:

– І все ж я знаходжу способи.

Лише мить, але, коли в мене всередині все звалилося і я відвів погляд, він усе зрозумів. Зрозумів, що я й справді безсилий. Можливо, самі наглядачі дозволяли йому дзвонити в обмін на якісь послуги, або мав приятеля серед ув'язнених, але ми обидва знали, що я абсолютно нічого не можу зробити, щоб йому завадити.

Ніколи не міг.

- Дай йому спокій. - Мої губи ворушилися, але я важко розбирав власні слова.

- Що тебе дражнить більше? - Батько подався вперед, звузивши свої блакитні очі. - Що я дзвоню йому, а не тобі, або що ти не можеш мені перешкодити? Ще раз кажу тобі, Джареде, у тебе немає влади наді мною. Реальна влада. Тобі здається, що ти все контролюєш, бо ти на волі, а я тут, але саме я тебе переслідую. А не навпаки.

Вставши, я щосили стиснув кулон у кишені, а потім злякався, що він розсиплеться на частини.

- Пішов ти, - прогарчав я і вийшов із кімнати.

РОЗДІЛ 9

- О, Джареде, - видихнула Пайпер. Схопивши її за волосся і відкинувши її голову назад, я покривав поцілунками шию дівчини. Намагався забути, поринувши в аромат її парфумів і тіла.

- Я ж просив тебе мовчати, - прошепотів я, торкаючись губами її шкіри. - Роби, як тобі кажуть.

Внизу гуркотіла пісня *Hats off to the Bull*, і я чув голоси, що долинали з усіх боків – зсередини та з вулиці.

Пайпер прийшла на мою вечірку без запрошення, і я скористався цим. Шум, суєта, можливість відволіктися.

Відволіктися від того, що мене ніби магнітом тягнуло до сусіднього будинку.

Відволіктися від думок про батька.

Зрештою цей сучий син мав рацію. Жахи, через які я не міг спати? Через які мені доводилося приймати снодійне, щоби пережити чергову ніч? Все це свідчило про мою слабкість.

- Пробач, - захихотіла Пайпер. – Просто це так приємно.

Одну руку я запусив у її густі темні локони, а іншу – у трусики. Мої пальці проникали всередину неї, і вона звивалася, пригорнута до стіни моєї спальні.

Я обмацував Пайпер, намагаючись знайти ту чарівну частину тіла, на якій міг би зосередитися. Спустив верх її сукні, обхопив руками груди, цілував губи, але ніщо з цього не давало мені бажаного спокою.

Сподіваюся, Джаред встиг забути про мене.

Я підхопив Пайпер на руки та поніс її на ліжку. Спокій настане, коли я опинюся в ній. Тоді зможу забути.

– Джаред! - Хтось раптово постукав у двері.

Я повернув голову і крикнув:

- Геть звідси!

Пайпер розстібала мій ремінь.

- Це дівчисько? Тейт? - Голос належав моєму приятелеві Сему. - Вона внизу, чуваче. Краще тобі спуститись.

Я завмер, а потім сів у ліжку і промимрив:

- Якого біса?

Що вона робила у моїй хаті? Я кинув погляд на годинник – було вже за північ.

- Тейт? - Запитала Пайпер, як і раніше лежачи на подушках. - Ти ніби казав, що вона ще не повернулася.

- Одягайся, Пайпер, - процідив я крізь зуби, підводячись.

– Що?! - верещала вона, і я повернувся до неї. Її губи й ніс були наморщені, а груди з кожним зітханням важко здійсалися.

З Пайпер у нас не було жодних стосунків, жодних складнощів. Я цінував це.

Але зараз вона розлютилася, а я навіть не спромігся нічого пояснити. Я не мав звички пояснити. До того ж вона й так усе розуміла.

Я ніколи не вдавав, що мені потрібно щось більше, ніж секс без зобов'язань. Пайпер або приймає все як є, або йде.

Відчинивши двері, я побачив, що Сем чекає на мене в коридорі з нерішучим виглядом, руки засунуті в кишені.

- Пробач, друже, - він виставив перед собою долоні. - Медок її лапає. Я подумав, що тебе треба покликати.

Хріновий гівнюк. Я кулею пролетів повз Сема коридором, готовий опустити свого кращого друга

головою в унітаз, щоб привести його, чорт забирай, до тями. Я був певен, що він нерівно дихає до Тейт, але я говорив йому ще кілька років тому, що її чіпати не можна.

Та і якого біса вона взагалі тут робить?

Спустившись сходами, я повернув за кут і відразу застиг, не маючи сил вдихнути, ніби мене вдарили під дих.

Господи боже.

Вона була вродлива до болю.

Вона про щось задумалася, інакше теж мене побачила б.

Я підняв руки й сперся об одвірок. Так я намагався зобразити байдужість. Але, правду кажучи, мені просто потрібно було на щось спертися, щоб у мене не підкосилися ноги.

Серце шалено калатало в грудях, і найбільше мені хотілося продовжити цю мить, просто дивитися на неї доти, доки не настане кінець світу.

Її волосся ніби стало світлішим, а шкіра смугліша, мабуть, від того, що все літо вона провела під сонцем. А тіло здавалося ще більш підтягнутим. Зрілішим. Коли я глянув на форму її сідниць, у мене пересохло в роті. Така ж бездоганна шкіра, пухкі губи та невеликий носик – вона виглядала як ідеальна лялька. Я ніколи не грав у ляльки, але з цією, чорт забирай, пограв би.

Тоді я хотів узяти в Тейт все. Все. Її гнів і пристрасть, її ненависть та бажання, її тіло та душу.

Я хотів володіти всім цим.

Це я тебе переслідую. А не навпаки. Батько знову вдерся у мої думки. Вони з Тейт весь час сиділи у мене в голові.

І хоча цим двом я був і не потрібен, вони обидва мали наді мною владу.

Однак одним із них я міг керувати.

- Що вона тут робить? – різко запитав я, дивлячись на Медока, але повністю усвідомлюючи те, що Тейт перемикнула увагу на мене.

Медок мовчав, але я бачив по куточках його губ, що він намагається стримати усмішку.

- Вона хоче перекинутися з тобою кількома словами, - сказала Тейт спокійно, але з ноткою роздратування.

Я посміхнувся про себе, відчуваючи, як давно забутий адреналін наповнює теплом мої висохлі вени.

- Давай по-швидкому, у мене гості. - Я опустив руки й, склавши їх на грудях, спробував вдати, що мені нудно.

Сем з Медоком зникли в кухні, а Тейт залишилася стояти на місці, піднявши підборіддя. Її губи були стиснуті, а поглядом вона могла розпалити вогонь.

Я не знав, чим Медок уже встиг так її роздратувати, або, можливо, вона злилася на мене, але нарешті я відчув себе у своїй стихії. Весь минулий рік я був схожий на мерця, що ходив.

- У мене гості, – повторив я після паузи.

- Так бачу. - Тейт подивилася мені за спину, і я зрозумів, що Пайпер все ще тут. - Зможеш повернутися до ролі гостинного господаря за хвилину.

Я примружився, зосередившись на Тейт.

Так, так, так... Вона про мене невисокої думки. Треба ж.

Пайпер підійшла і поцілувала мене в щоку. Хотіла попрощатися? Чи нагадувала мені про свою присутність? Поняття не маю, але вона завжди робила подібне в

найнесподіваніші моменти, чому мені ставало ніяково. Начебто вона хотіла більшого, а я повинен був дати їй це.

Я стояв на місці, і мені хотілося, щоб дівчисько перестало чогось чекати й просто вирушило додому. Від присутності Тейт мені все одно було більше користі, ніж від неї.

Після того, як Пайпер нарешті зрозуміла натяк і пішла, Тейт заговорила знову:

- Мені вставати за п'ять годин, а потім їхати до Вестона. Тому прошу ввічливо: будь ласка, зроби музику тихішою.

Вона що серйозно?

- Ні.

- Джареде, я прийшла сюди по-сусідськи. Вже за північ. Прошу по-доброму. - Це благання було навіть миле.

- Так, за північ, але сьогодні п'ятниця, - пояснив я, намагаючись говорити якомога поблажливіше.

- Ти поводишся нерозумно. Якби я захотіла, то викликала б поліцію і покаржилася на шум чи зателефонувала твоїй мамі. Але я прийшла до тебе з поваги. - Вона оглянула кімнату. - До речі, де твоя мати? Жодного разу не бачила її після того, як повернулася.

Ой, Тейт. Не треба. Не поведься так, ніби знаєш мене чи мою сім'ю.

- Вона тут рідко з'являється, - відповів я і душевним, позбавленим емоцій голосом. - І не потягнеться сюди посеред ночі, щоб розігнати мою вечірку.

Тейт роздратовано зітхнула.

- Я не прошу тебе всіх «розігнати», а лише зробити музику тихішою.

— Ти можеш щоп'ятниці ночувати у Кейсі, — запропонував я, обходячи більярдний стіл.

- Вже пізно! – випалила вона. - Я не збираюся турбувати її у такий час!

- Ти турбуєш у такий пізній час мене.

Контроль знову був у моїх руках. Моя щелепа сіпнулася від посмішки, що рветься назовні.

Я відчував спокій. Знав хто я. Мене знову наповнювали сила, впевненість та віра.

- Який же ти гад, - прошепотіла Тейт.

Зупинившись, я глянув на неї, прикидаючись розгніваним.

- Обережніше, Татуме. Тебе давно тут не було, тож я зараз відступлю, але пам'ятай: мого гарного розташування надовго не вистачить.

- Ох, будь ласка, - уїдливо сказала вона. – Не поведься так, наче моя присутність – непосильна ноша для тебе. Я досить від тебе натерпілася. Чим ти можеш мені нашкодити?

Я прийшов у такий захват від цього виклику, що мало не засміявся.

- Мені подобаються вечірки, Татуме. Я люблю розважатися. Якщо ти розженеш моїх гостей, тобі самій доведеться мене розважати. - Я був здивований тим, як низько і збуджено пролунав мій голос. Перед очима одразу з'явилися картинки того, як саме вона могла б мене розважити.

Але Тейт ніколи б на таке не погодилася. Вона була гарною дівчинкою. Зачісувалася і чистила зуби ниткою. Гладила одяг.

І не займалася поганими речами у ліжку з поганими хлопцями.

Вона заправила пасмо свого довгого хвилястого волосся за вухо і, подивившись на мене з неприхованою огидою, театральнo махнула в повітрі рукою, зображуючи уклін:

- Благаю, скажіть швидше, яку ж мерзотність ви змусили б мене зробити?

Моя кров скипіла від того, наскільки інакше вона тепер трималася.

Вона й раніше була зухвала. І перед від'їздом до Франції ризикувала неодноразово.

Але при цьому вона щоразу нервувала і готова була розплакатися. Тепер вона здавалася абсолютно розслабленою і поводитися так, ніби для неї все це марна трата часу.

Добре.

Буде весело, коли я підніму ставки у цій грі. Заодно відвернуся.

Підійшовши до неї впритул, я відчув жар і знайомий приємний біль у штанах.

Чорт. Чортовий стояк зараз?

Член пульсував, але я намагався не звертати на нього уваги.

Так, мене вабило до неї. Ну і що? Мене вабило практично до всього, що носить спідниці. Або піжамні шорти з чорними толстовками та кедами.

Мої емоції зашкалювали поряд з Тейт, але я знав, що трахнути її не можу. Скоріше в пеклі настане зима, аніж я дам їй таку владу над собою.

Але це не означало, що я не можу насолоджуватися виглядом.

- Зніми це. - Я взявся за край її коротенької чорної толстовки, - і станцуй стриптиз у мене на колінах.

Її очі округлилися.

– Що?

Я вловив більш нервові та вже не такі впевнені нотки у її голосі – музика для моїх вух.

Мій погляд став рішучішим – я кидав їй виклик.

– Поставлю Remedy – тобі ж вона досі подобається? Ти станцюєш для мене, і вечірка закінчена.

Що я, щоправда, зупиню вечірку? Ні. Я не поступлюся їй ні за яких умов.

І із задоволенням дам їй це зрозуміти. Однак я дуже сподівався, що Тейт не прийме моєї пропозиції. Не зрозумійте мене неправильно. Я був не проти отримати можливість торкнутися її тіла, але я б не зміг просто використовувати її й забути. З Тейт я ходив краєм; знав, що з нею захочу повторення.

Якийсь час вона просто дивилася на мене, і вираз її чарівного впертого обличчя змінювалося. Спочатку на ньому відбилася задумливість - ніби вона вирішила серйозно обміркувати мою пропозицію. Потім лють - коли вона зрозуміла, що в результаті тільки буде принижена. Поразка – коли вона упокорилася з фактом, що в цій ситуації перемога їй не світить. І смуток, який раптом промайнув у її блискучих очах. Не знаю, із чим це було пов'язано. А потім я раптом помітив щось інше.

Її похмурі брови розгладилися, і вона опустила підборіддя.

Чорт.

Я знав цей вираз. Воно завжди з'являлося і моему власнім обличчі.

Виклик.

РОЗДІЛ 10

- О-ох, схоже, у мене зламаний член, - простогнав Медок, поправляючи ширинку прямо посередині шкільного коридору.

Я похитав головою, а потім кивнув парочці приятелів, що проходили повз.

- Тоді бережи вірність дівчатам, ідіот, - пожартував я. - Вони м'якші, ніж хлопчики, до яких тебе так тягне.

Першого дня останнього навчального року я йшов школою, і мене ніби обвівав легкий вітерець, який не помічали інші. Медок вихвалявся своїми перемогами, я вибрав предмети, які хотів, а з візитами до в'язниці було практично покінчено.

З того часу, як повернулася Тейт, минув тиждень. І цілий тиждень після її витівки на вечірці у мене вдома я спокійно спав і відчував себе майже щасливим.

- Отже, - знову заговорив Медок. - Тейт вже має свій маленький фан-клуб. Думаю, ти й сам усе чув.

Чув. І хоча мене дратувало, що інші хлопці весь час тремтіли про неї, нічого поганого поки що сказано не було. Ніхто не обговорював її груди чи дупу, тому мені ще нікого не довелося розмазати асфальтом.

Ні, вони просто говорили про те, яка вона красуня. Як тепер тримається. Цю впевненість вона явно набула за кордоном.

І мені навіть подобалося, що Тейт отримувала стільки уваги. Зрештою, що вище вона злетить, то болючіше впаде.

- Татум навіть не перебуває у власному фан-клубі, – промимрив я.

Ми взяли їжу та сіли за свій улюблений столик у їдальні. Медок лопав, як спортсмен із фільму «Клуб "Сніданок"». Те, що він купив – сендвічі, піца, чипси, пара пляшок «Гаторейда» та шоколадні тістечка, – зайняло майже дві таці. Я ж не любив їсти вдень. Сендвіч або буріто та пара напоїв – таким був мій звичайний набір.

В результаті Медок засинав на післяобідніх заняттях, а в мене і на роботу сил вистачало з надлишком.

– Ну і що ж ми робитимемо? - звернувся він до мене, коли Сем і його приятель Гуннар піділи до нас за столик і теж взялися за їжу.

Загорнувши кришку на пляшці з водою й обтерши рот тильною стороною долоні, я витріщився на нього, не зовсім розуміючи, про що він. Схоже, я пропустив початок цієї розмови.

- Ну і що ж ми робитимемо з чим?

- З Тейт, - уточнив друг таким тоном, ніби я мав відразу це зрозуміти. – Ми дамо їй спокій цього року чи ні?

Я відкинувся на спинку стільця.

- Я сам вирішу, як бути. Якщо мені знадобиться допомога, дам знати.

- Ш-ш-ш, - шикнув Медок. - Он вона. - Він кивнув головою у бік дверей, і я глянув туди.

Тейт встала в чергу і взяла тацю, а я взявся її вивчати. Винятково для бойового плану, ясна річ.

Вона рухалася повільно, наче автомат. Її спина здавалася застиглою.

Вона була напружена.

Я сподівався, що це через мене. Сподівався, Тейт відчуває мою присутність, знає, що я за нею спостерігаю.

Мені подобалося стежити за її рухами, але я розлютився, коли зрозумів, що всі хлопці в їдальні, схоже, насолоджуються тим же видовищем.

Видовище було справді гідне, і я не міг змусити себе відвести погляд.

Раніше її волосся було прямим, але судячи з того, що я встиг помітити за минулий тиждень, тепер вона віддавала перевагу хвилястим локонам. Через падіння зверху світла пасма сяяли до самих кінчиків. Довга тонка футболка доходила до середини стегон з одного боку, але з іншого зачепилася за пояс, відкриваючи попу, обтягнуту джинсами.

- Ну, - кинув Медок, - цього разу придумай щось краще. Зривати побачення – це по-дитячому.

Що?

І тут я зрозумів, що він продовжує розмову, початку якої я не пам'ятав.

- Влаштуй так, щоб ви з нею в парі працювали над якимось проектом або щось типу того, - продовжував він. – Стільки всього можна зробити, коли є привід проводити час разом.

Проводити час разом?

Ах так. Ми говорили про «план нападу на Тейт».

- Це не прелюдія, Медок. - Я вирішив внести ясність, як Тейт у нещодавній розмові з Кейсі. - Я не мрію її спокусити.

Дивлячись на те, як вона пройшла до далекого столика і сіла... спиною до мене, я ледь помітно посміхнувся.

Вона не ризикнула зустрічатись зі мною поглядом, і це була перемога.

Медок засміявся, ледь не подавившись своєю їжею.

- Ти маєш рацію, - прокашлявшись, видавив він, в його очах стояли сльози. - Дивлячись, як ти на неї дивишся, одразу розумієш, що ти не мрієш її спокусити. - Він похитав головою. - Ні, зараз ти дивишся на неї так, ніби хочеш зв'язати її і як слід відшмагати.

Гімнюк.

Мене не приваблювали такі речі... чи мені здавалося, що не приваблювали. Ніколи такого не пробував. Можна спробувати. Все потрібно спробувати хоча б раз.

Крім трави чи подібного лайна.

– Ні? - Не дочекавшись відповіді, з викликом промовив Медок, вивчаючи моє обличчя. – Ну що ж, тоді це не змусить тебе ревнувати.

І він з шумом відсунув свій стілець, обійшов навколо столу і подався в іншу частину їдальні. До Тейт.

Сучий син.

Я відріжу його зламаний член і згодую Медмену.

Короткі рукави моєї чорної футболки натяглися на біцепсах, і я зрозумів, що напружився всім тілом.

Закипаючи від люті, я спостерігав за тим, як Медок підходить до Тейта, нахиляється над її вухом і щось говорить. Слів я, зрозуміло, розібрати не зміг, але побачив, як Тейт випростується, і одразу зрозумів, що їй ніяково.

Добре.

Але мені не було добре. Схоже, я отримував кайф, провокуючи Тейт, але не любив, коли інші брали на себе сміливість наслідувати мій приклад. Коли Медок відпустив коментар з приводу її грудей на вечірці торік - саме перед тим, як вона зламала йому ніс, - я мало не відірвав йому яйця.

Допомагати мені приколюватися над нею – це одне, але відпускати зауваження щодо її тіла та ще й на людях – зовсім інше. Я розлютився не на жарт. Навіть я собі такого не дозволяв. Якби вона не вдарила його тоді, то зробив би я.

Медок торкнувся її спини, і моя рука стиснулася в кулак.

Прокляття! Хіба ми з ним не обговорювали?

Повітря з шумом входило і виходило через мої ніздрі, я дивився, не моргаючи, як його рука інтимно ковзнула по її спині й опустилася до самої дупи.

Я схопився за стільця, але відразу завмер, бо Тейт різко піднялася з місця і, схопивши Медока за плечі, ударила його коліном у пах.

Охрініти!

Я уривчасто дихав, намагаючись не розсміятися. Мій найкращий друг впав на коліна і застогнав як поранена тварина.

Тейт обійшла навколо нього, а я знову сів, продовжуючи стежити за нею.

- Не чіпай мене і не замовляй зі мною, - прошипіла вона. - Ти справді думав, що я погоджуся піти з тобою на побачення?

Він запросив її на побачення?

- Знаєш, про що шепочуться дівчата? – продовжувала вона. – Приказка «малий та вдалий» вірна далеко не завжди. - Тейт сказала це впевненим голосом, ніби відчувала себе у своїй тарілці. Всі зрозуміли її жарт, коли вона зігнула свій мізинець на очах у здивованого натовпу з натяком на те, що у Медока маленький член.

- У будь-якому випадку дякую за пропозицію, Медок, - заспівала вона солодким голоском.

Взявши зі столу свою тацю, вона пройшла через натовп, викинула залишки ланчу і попрямувала до виходу. Усі, хто був у їдальні, проводжали її поглядом. Включаючи мене.

Я знову відкинувся на спинку стільця, згадуючи, як вона плакала або просто тікала щоразу, коли ми з Медоком щось витворювали. Тепер вона знову стала тією десятирічною Тейт, яка перевернула мій світ.

Вона зупинилася біля дверей, обернулася і подивилася прямо на мене. Я примружився. Її погляд сфокусувався на мені, зводячи нанівець відстань, що розділяє нас, так, що я вловив запах її шкіри.

Вона була для мене всім. Тейт знає, як я граю, сама нічим не поступається мені, і здолати її буде приємно. Тоді, і тільки тоді, я зможу довести, що мені не потрібна ні вона, ні хтось ще.

* * *

Містер Суїні, один із наших деканів, увійшов до їдальні та почав розпитувати, що тут сталося. Я вийшов уперед і пояснив, що Медок упав на стілець. Дурна брехня, знаю, але вчителі нічого не можуть з цим вдіяти. Якщо один із хлопців виступає з якимось поясненням, а решта підтверджує його слова, вчителі змушені це прийняти. Я не хотів, щоб у Тейт виникли неприємності.

Точніше, я хотів, щоб причиною цих неприємностей був сам, а не хтось ще.

Перед початком першого пообіднього заняття я вистежив Медока біля його шафки й, схопивши за руку, потяг за кут, у порожній клас.

– Гей! – заволав він, мабуть, здивований моєю раптовою появою. – Легше!

Як тільки ми забралися якомога далі від цікавих поглядів, я різко повернувся до нього і всадив кулак йому в живіт. Шкіра на кісточках пальців болісно натяглася, але Медок зігнувся від удару навпіл, і я знав, що йому має бути в рази болючішим.

Кашляючи та не розгинаючись, він привалився до стіни, а я встав над ним. Дивно, але я не нервувався і навіть не сердився. Я був трохи роздратований, але при цьому повністю усвідомлював свої дії.

Медок знав, за що я його вдарив, і тепер йому було зрозуміло, що я не блефував, попереджаючи, що чіпати Тейт не дозволю.

- Цього разу ти мене почув, правда ж? - Запитав я.

І він кивнув, насупившись і тримаючись за живіт, - приятель виглядав так, ніби його зараз виверне навиворіт.

Прямуючи на наступне заняття, я дістав з кишені телефон і відправив повідомлення власнику автомайстерні про те, що сьогодні на роботі не з'явлюся. Він ставився до мене по-дружньому і йшов на поступки в тих поодиноких випадках, коли мені несподівано був потрібний відгул.

Робота давала мені можливість відволіктися. Але тепер з'явилася Тейт, і завдяки їй мої думки й так були зайняті.

Залишок навчального дня я провів у дивному передчутті того, що буде далі.

РОЗДІЛ 11

Его Медока серйозно постраждало – за один день йому врізали двічі. Та щоб він міг відновитися, після школи ми поїхали на пізній обід, або на ранню вечерю, до Sonic. Особисто я вважаю, що дівчата на роликах порадували його навіть більше ніж їжа.

Приблизно о пів на п'яту він поїхав додому, а я поїхав назад до школи. У Тейт якраз було тренування з кросу. Сьогодні вранці я потрапився з капітаном команди Джесс Каллен і дізнався, що Тейт збирається повернути собі місце в складі.

Я підійшов до дверей жіночої роздягальні, зупинився і почав чекати. Засунувши руки в кишені та притулившись потилицею до стіни, я насолоджувався затишшям перед бурєю.

Господи, як мені цього не вистачало.

У голові майнула думка про батька, але тепер я думав про нього майже з байдужістю. Правду кажучи, я не розумів, якого біса взагалі приділяв йому стільки уваги?

Коли з роздягальні вийшло якесь дівчисько з мокрим волоссям і спортивною сумкою в руках, я вирішив, що час діяти. Дівчата, швидше за все, ще приводили себе в порядок, але принаймні мали вийти з душу.

Звичайно, я все вже бачив, а у випадку з деякими навіть великим планом, але між витівкою та перспективою нарватися на арешт грань була тонкою.

Увійшовши у двері, я повернув ліворуч. Шафки стояли в кілька рядів, прямо як у чоловічій роздягальні, так що я обережно пішов по проході, заглядаючи в кожен ряд у пошуках сонячної білявки.

З далекого кінця роздягальні чувся шум фенів і голосу, отже, майже всі вже, напевно, одягнулися.

Однак на шляху я все ж таки став причиною кількох шоківаних вигуків і незграбних спроб прикритися.

Одна дівчина поспішно притиснула футболку до бюстгальтера, але знову опустила її, усвідомивши, хто перед нею. Куточки її губ зігнулися в усмішці, і вона окинула мене поглядом з ніг до голови. Я глянув на неї уважніше, бо в неї було таке обличчя, наче вона мене знала. Тобто, близько знала. Але я її не пам'ятав. Весь минулий рік я вів безладне життя і рідко з ким бачився після першого разу. З цією я цілком міг переспати. Вона була сексуальною. Мабуть, я провів з нею час, ось тільки гадки не мав, коли це сталося – місяць тому чи рік.

Підійшовши до наступного ряду, я завмер на місці, і в животі у мене все перевернулося.

Тейт стояла біля своєї шафки, а з одягу на ній був тільки обгорнутий навколо тіла рушник.

Цієї миті я подумав, що більш відповідного моменту вибрати просто не міг. А потім зрозумів, що момент якраз був невідповідним. Мій член, немов стрілка довбаного компаса, вказував прямо на неї.

Нахмурившись, я заговорив сердитим тоном, готовий, чорт забирай, поставити її на місце.

- Всі геть. Татум залишилася.

Навколо почувся писк і охання, а Тейт підвела голову і подивилася на мене широко розплющеними очима. Вона схопилася за свій рушник так, наче я міг зірвати його силою думки.

Якби...

Дівчата натовпом кинулися до виходу з роздягальні, і я був вдячний їм за те, що вони звільнили приміщення без

зайвої драми. Можливо, вони вискочили в коридор або просто відійшли на кілька рядів, щоб залишити нас наодинці, головне - що ми тепер були одні й Тейт не залишилося жодних спроб на порятунок.

І нікого довкола.

- Ти зовсім совість втратив? - обурилася вона, і на її прекрасному обличчі показався гнів.

Я повільно наближався до неї.

- Татум? - Мої кінцівки буквально горіли. - Я хотів переконатись, що ти мене уважно слухаєш. Ти слухаєш?

Вона облизала губи. Навіть її рот, щільно стиснутий від досади, виглядав войовничо.

- Говори, навіщо прийшов. Я роздягнена й ось-ось закричу. Це вже занадто, навіть для тебе!

Ні, не занадто.

Моє задоволення від зіткнень з нею не було межі.

Тейт перестала задкувати, і на мить я задумався чому. Але замість того, щоб зупинитись, підійшов ще ближче.

Ми постояли так недовго, ніхто з нас не хотів відступати, і мене буквально обдавало жаром щоразу, коли її груди здіймалися та опускалися.

А потім я побачив це.

Її повіки злегка затремтіли, вона затамувала подих і відвела погляд. Чи не від страху, а від збентеження. Вона чогось соромилася.

О Боже.

Цей проблиск бажання на її обличчі. Так ось у чому річ.

І, чорт, про цей момент я теж мріяв.

Я блукав поглядом по її тілу, милуючись карамельним відтінком її засмаглої шкіри та гадаючи, як вона виглядала б покрита потом. Те місце, де шия переходить

у плече, крапельки води в поглибленні над ключицею, повні груди, які ледь не вистрибували з рушника... все це збуджувало мене.

Твою матір. Зберись, чорт забирай.

Я знову підвів очі та зустрівся з нею поглядом, змусивши себе бачити в ній ворога, яким вона була.

Мені до неї більше немає справи.

- Минулого тижня ти зіпсувала мені вечірку. - Я схилився над її обличчям, але вона не ворухнулася. - Потім напала на мого друга. Двічі. Ти намагаєшся мені щось продемонструвати, Татуме?

У думках я називав її "Гейт". Завжди. Але вголос не міг звертатися до неї так. Це було зменшувальне ім'я для членів сім'ї та друзів, а я не входив ні до перших, ні до других.

Її очі, в яких ідеально поєднувалися полум'я та крига, звузилися.

- Саме час, а тобі так не здається?

- Навпаки. - Я сперся плечем об шафку поряд з нею. - Хочеш - вір, хочеш - ні, але в мене з'явилися більш захоплюючі заняття, ніж приколюватися над тобою. Рік у цих стінах пройшов досить мирно без твоєї самовдоволеної «я-краще-всіх-разом-взятих» хрінової фізіономії.

І то була правда. Рік і справді пройшов мирно.

Приблизно так само мирно, як на цвинтарі.

- Та НУ? Невже великому та жахливому Джареду щось загрожувало?

Якого хріну?

Ось це мене розлютило.

Я відштовхнувся від шафки й, вставши перед нею, вперся руками у дверцята з обох боків від неї.

- Не торкайся до мене, - пробурмотіла вона, і я придушив усмішку. Тейт знову відвела погляд.

Я рухав головою, як змія, намагаючись зазирнути їй у вічі.

Мокрі пасма волосся прилипли до її обличчя. Я повільно вдихав її запах, ніби вмирав з голоду.

- Якщо я коли-небудь доторкнуся до тебе хоч пальцем, - сказав я хрипко, - ти сама цього захочеш.

Цей її клятий запах. Щось схоже на квіти та ківі.

- Ну як? – піддражнив її я. – Хочеш?

Тейт якийсь час мовчала. У неї на обличчі спочатку майнули подив і замішання, а потім відбилася лють.

- Мені стало нудно, - сказала вона невпевненим тоном, але її погляд був сповнений рішучості. - Ти скажеш, чого хотів, чи як?

- А знаєш? Цей твій новий настрій, з яким ти повернулася? Я здивований. З тобою завжди було так нудно. Ти одразу тікала чи починала плакати. А тепер у тобі з'явився натяк на бойовий дух. Я був готовий дати тобі спокій цього року. Але тепер... – Я не закінчив фрази. Вона посміхнулася.

- І що ж ти зробиш? Поставиш мені підніжку у класі? Обіллеш блузку апельсиновим соком? Запустиш нову плітку і знову розлякаєш усіх хлопців довкола? Чи, може, виявиш винахідливість і ображатимеш мене в Інтернеті? Невже ти думаєш, що все це й досі мене хвилює? Тобі більше не вдасться мене залякати.

Дитино, та ти вже на гачку.

Принаймні мені так здавалося. Тейт кидалася гучними фразами. Правда, вона почала нариватися ще до свого від'їзду до Франції, але я думав, це тому, що вона їде з

країни. Вона відчувала, що їй нічого не загрожує. Чорт, та так воно й було. Що я міг зробити тут?

Але тепер вона повернулася.

Я поклав руку на шафку над її головою і наблизився до неї майже впритул.

- Думаєш, тобі вистачить сили на боротьбу зі мною? - спитав я, частково сподіваючись, що Тейт прийме виклик, а частково - що ні.

- Ще як вистачить. - І ця її обіцянка повисла у повітрі, наче табличка зі словами «Ви виграли в лотерею».

Чорт, так.

- Татум Брандт!

Наш маленький світ розсипався на частини.

Подивившись у бік виходу з роздягальні, ми обоє побачили, що там стоїть тренер і з ним приблизно половина команди з кросу. Стоять і дивляться на нас.

Ох, чорт.

Я мало не засміявся від того, як мені пощастило.

Тейт у рушнику. Я схилився над нею. Я й сам не міг підлаштувати все краще, і мені навіть стало трохи соромно, що я не передбачав такого повороту подій.

Це явно не вписувалося до її так званого плану під назвою «Вони не зіпсують мій випускний рік».

- Тренер! - Видихнула Тейт, хапаючись за рушник з таким виглядом, ніби ми не розмовляли, а займалися чимось поганим.

Добре, Тейт.

Але моє задоволення тривало недовго – я побачив, що дівчата з команди знімають нас на телефони. Мене наче вдарили під дих.

Ні, ні, ні... прокляття.

Тейт належала мені, я робив із нею те, що хотів. Але я не хотів, щоб її фотографії у рушнику побачила вся довбана школа!

– Такими речами займатиметеся в іншому місці. -
Тренер сказала це таким голосом, ніби збиралася погрозити нам пальцем і відправити спати без вечері. -
Містер Трент? - Вона суворо подивилася на мене. - Ідіть!

Змусивши себе більше не думати про фотографії, я вийшов з роздягальні, так само як і увійшов. Наче я господар цього місця.

РОЗДІЛ 12

Минуло кілька днів, за які мій настрій пережив більше злетів і падінь, ніж навіть на хрінових американських гірках. Тейт гостро відчувала мою присутність і побачивши мене щоразу зіщулювалася - вгору! Будь-які ідіоти вітали мене з тим, що я здобув її як якусь розпусну дівчину, яка готова віддатися будь-де, – вниз.

Грьобаний зв'язок, Інтернет, технології та все це лайно!

І що найгірше, я справді відчував почуття провини.

Я мав радіти. Особливо враховуючи той факт, що Тейт записалася на один із предметів до моєї групи, і тепер я міг ще частіше діяти їй на нерви.

Але цього року все було інакше, і те фото нічого не змінило. Хлопці хотіли її. Хотіли так сильно, що їх не відлякали б ніякі чутки, які я придумав. Я міг би сказати, що вона їсть козявки, або що вона має воші, або навіть що вона розчленовує трупи в себе вдома, — марно.

Ну і хрін із ним. На цьому фронті я небагато міг тепер зробити, та й навіщо? Хіба мені не байдуже, зустрічається вона з кимось чи ні? Фіолетово.

Мене просто дратувало те, що її фото у напівоголеному вигляді гуляє кіберпростором.

Тейт, мабуть, вирішила, що я все підлаштував, а тепер насолоджуюся її приниженням. Та й нехай так вважає. Мені лише на руку.

Але сама ситуація мене зовсім не тішила, скоріше навпаки.

- Тоні, дитинко. Ходімо зі мною. - Я підхопив Тоні Вінсент, капітана команди чирлідерів, під лікоть і вивів її зі спортивного залу.

- Ой, подивіться, хто заговорив зі мною через стільки місяців. - Її саркастичний тон був грайливим, але в ньому чулося роздратування.

Ми з Тоні перепхнулись пару разів минулого року, але, попри те що вона була впевненою в собі й недурною, я стосунків не хотів. А вона намагалася схилити мене до цього.

Однак Тоні була сміливим дівчиськом і знала, як використовувати свої сильні сторони. І це мені подобалося.

- Ми краще ладнаємо, коли не розмовляємо, - пробурмотів я, змушуючи її відступити до стіни.

Вона не хотіла поступитися мені ні йоту, але я помітив, як на її губах майнула посмішка, а потім Тоні опустила зелені очі. Коли вона знову підняла їх, її погляд був твердим.

– Ну чого ти хочеш?

– Блог команди вболівальниць, – почав я. - Фотографія, де ми з Татум? Видали її.

- З якого дива? – уїдливо запитала Тоні. – Завдяки їй у нас чудова відвідуваність.

-Тому, що я так сказав, - відрізав я, не фліртуючи з нею і навіть не прикидаючись. - Сьогодні ж.

А потім просто розвернувся та пішов, залишивши її там. Я знав, що вона все зробить.

* * *

Пізніше того ж дня я вирушив на останнє заняття з історії кінематографії. У цьому семестрі я записався на всі курси Пенлі. Вона була мила, і за свою огидну поведінку

минулого року я більше відчував провину перед нею, ніж перед іншими вчителями. Я поважав вчителів, які не шкодували заради мене сил, і тепер вирішив використати будь-яку нагоду показати їй, що я старанний учень. Або, як мінімум, хороший хлопець.

Однак предмети, які вела Пенлі, попри всі її старання, мені не подобалися. Я не виносив літературу, твори й терпіти не міг виступати на публіці, якщо це не мало на увазі розпиття текіли або перегонів за кермом швидкої машини.

Але тепер я найбільше чекав саме на це заняття. Тейт сиділа через дві парти попереду мене, і я міг протягом усього уроку свердити дірку в її потилиці.

- Я збираюся вступати до Колумбійського. На медичний факультет. А ти? - спитала Тейт у Бена Джеймісона, який сидів поруч із нею, і я загострив вуха.

- Я вже надіслав документи на кілька місць, - відповів Бен. - Хоча з природничими науками та математикою особливо не дружу. Вивчатиму бізнес.

А бізнес – це у нас, вибачте, що? Давньогрецька література?

- Ну, сподіваюся, з математикою ти таки подружишся. Ти ж знаєш, що у бізнес-курси входить економіка? - Тейт ніби почула мої думки, і я пирхнув, коли Бен в явному збентеженні витріщив на неї очі. От придурок!

Щоб не розреготатися, я почав старанно гризти ручку.

У Тейт напружилася спина - вона зрозуміла, що я їх слухаю.

- Отже... – продовжувала вона, не звертаючи на мене уваги, – ти ж входиш до комітету з підготовки до Осіннього балу?

– Так. Ти підеш? - спитав Бен, і я затамував подих в очікуванні її відповіді.

Бен, мабуть, спробує її запросити. Може, він хотів з'ясувати, чи їй подобається хтось ще. Я пам'ятав, що він цікавився Тейт у дев'ятому класі, але тоді прибрати його з дороги виявилось досить просто. Варто було йому почути про Стіві Стоддарта - я розпустив чутку про те, що Тейт втратила невинність з найвідсталішим хлопцем у школі, - і Бен більше про неї не згадував. Він був слабаком і йшов на поводу в інших.

Але ... дівчата його любили. Чому? Гадки не маю. Він здавався майже таким же нудним, як кіновечір у церкві. Хоча й доволі милим. Таких, як він, знайомлять із мамами.

- Подивимося, - відповіла Тейт. – Хочете запросити групу чи буде діджей?

– З гуртом було б класно, але вони переважно грають в одному жанрі, а так важче всім догодити. Якщо не помиляюся, більшість проголосувала за діджея. Він зробить гарний мікс для вечірки: поп, кантрі.

Гаразд, урок на тему «Тейт та музика». Якщо фанати не вирізають назву гурту у себе на шкірі, то цю групу слухати не варто. Будь-яка музика, під яку неможливо просто стрибати й трясти головою, хвилює її не більше, ніж мелодії Кенні Джі.

Ну, мене також. У цій галузі ми з нею схожі погляди.

– Ох... поп та кантрі? Тут точно не прогадаєш. - Тейт намагалася говорити щиро, і такий бовдур, як Бен Джеймисон, ймовірно, проковтнув наживку, але від мене не сховалася її нещирість.

Я реготав і відразу дивився на екран телефону. Тейт обернулася і кинула на мене розгніваний погляд.

Але я не зводив очей, і вона знову відвернулася.

- Значить, тобі подобаються поп та кантрі? - Знову звернулася вона до Бена, і я роздратовано застукав ручкою по столу.

Де ж носить цю Пенлі?

- Кантрі більше, - кивнув Бен.

Тейт кивнула, сподіваюся, усвідомивши, що вони не мають абсолютно нічого спільного.

- Знаєш, - все одно не вгамовувалася вона. – Я чула, що ми будемо дивитися «Шосте почуття» у цьому семестрі. Ти його бачив?

– О, так, бачив. Щоправда, дуже давно. І нічого не зрозумів. Я не особливий шанувальник трилерів та містики. Мені більше подобаються комедії. Може, викладач дозволить нам подивитися «Бората».

- Ей, Джеймісон, - втрутився я, коли мені остаточно набридло слухати, як Тейт намагається залізти цьому хлопцю в штани. – Якщо тобі подобається Брюс Віліс, подивися «Неуразливий». Хороший фільм ... звичайно, якщо передумаєш з приводу трилерів.

Ось. Тепер Тейт могла зайнятися чимось кращим. Наприклад, помовчати.

Тейт любила Брюса Вілліса. Їй подобалися бойовики та трилери.

І я хотів, щоб вона знала – я це все пам'ятаю.

– Отже, клас. - Міс Пенлі нарешті з'явилася у дверях. – На додаток до плану занять, Тревор роздасть вам компаса. Будь ласка, напишіть свої імена зверху, але залиште вільними зони навколо слів «Північ», «Схід», «Південь» та «Захід».

Приміщення заповнило тихий шелест паперів, навчальний конвеєр був запущений, і роздруківки пішли

по рядах. Однокласники з такою завзятістю вихоплювали собі по екземпляру, наче це був їхній квиток у доросле життя, і всім було куди піти.

- Чудово. - Міс Пенлі ляснула в долоні. – У своїх навчальних планах ви знайдете списки фільмів, які містять важливі монологи. Ми вже почали обговорювати монолог та його значну роль у мистецтві кіно та літератури.

Мій розум ніби заволокла пелена, я чув голос Пенлі, але не розбирав слів. Я дивився в спину Тейт і сам не встиг помітити, як зник.

Вона зібрала волосся в довгий хвіст, хвилясті локони спадали по її спині, як водоспад чи... повідець.

Я стиснув кулаки.

Господи.

Я не дивився вниз, але присягаюся - мій член збільшився у два рази більше, ніж зазвичай, коли я збуджувався.

Її футболка кольору хакі з емблемою групи Five Finger Death Punch була не надто обтягувальною, але облягала її струнку спину і підкреслювала засмагу. Мені мало не до болю захотілося поцілувати оголений шматочок шкіри над коміром, де шия переходила в плече.

Відмінне місце для невеликого татування.

Її зачіска, одяг – все було ідеальною сумішшю доброї та поганої дівчинки, невинності та небезпеки.

Не було сенсу дурити самого себе. Як би я її ненавидів, я хотів доторкнутися до неї.

Шалений секс цілком гарний, судячи з того, що я про нього чув.

– Поїхали! - Вигукнула вчителька, і я різко підняв голову, моргаючи й намагаючись прогнати фантазію, в яку поринув.

От чорт. Всі схопилися зі своїх місць і заметалися по кімнаті з паперами та ручками.

Я що, теж маю підвестися? Жах скував моє серце, коли я глянув на свою ширинку. Я відразу ж заплющив очі. Ага, нізащо.

І – твою матір! – мені не вдавалося зупинити низку нав'язливих картинок, що змінювалися в голові: ми з Тейт у моїй машині, у шкільній коморі, у мене в ліжку...

Встати я прямо зараз не міг, тому постарався глибоко дихати й думати про всяке занудство на приклад британських костюмованих уявлень та оглядових коліс.

На щастя, до мене підійшла Іві Доннер. Вона вписала своє ім'я у мене на листку під словом "Схід", а потім вивела моє ім'я у себе. Вже непогано, адже я уявлення не мав, що треба робити, і моя кров вирувала як лава. Я був злий.

Тейт допомагала мені відволіктися від думок про батька, але я не хотів, щоб вона збуджувала мене так сильно, щоб під час навчальної пожежної тривоги я не зміг би покинути клас, не зганьбившись.

Я продовжував концентруватися на диханні, зберігаючи похмурий вигляд, а тим часом ще двоє дівчат написали свої імена на моєму листку. Зважаючи на все, ми повинні були знайти собі партнерів за допомогою компаса і вписати їхні імена поруч із кожною з чотирьох сторін світу. Та й пофіг.

- Міс Пенлі, мені не вистачає "Північ". Чи можна я приєднаюся до якоїсь пари, щоб працювати втрьох? - почув я голос Тейт, яка стояла в іншій частині класу.

Почулися смішки, хтось відверто заржав. Я не сміявся. Я просто намагався не дивитися на неї та не уявляти її в сцені втрюх, щоб якнайшвидше позбутися цього гробаного стояка.

- Ей, Тейт, - хрипким голосом звернувся до неї Нейт Дітріх. - Я б з тобою попрацював, особливо втрюх. Мій компас завжди орієнтований півночі.

- Дякую, але боюся, твоя права рука почне ревнувати, - відрізала вона, і цього разу весь клас засміявся з цього її жарту, а не з неї.

- Комусь ще потрібен «Північ»? – звернулася до нас Міс Пенлі, перериваючи сміх.

Я глянув на свій листок і побачив, що в мене на місці «Північ» теж порожнє місце. Але нічого не сказав. Найменше мені хотілося виручати її.

І тут я побачив, як Бен Джеймісон, який сидів у двох рядах від мене, стирає гумкою запис поруч зі своїм «Північом». Я похитав головою і наважився на ідіотський крок.

- Вона може бути моїм «Північом», – кинув я якомога холоднокрівніше.

Потрібно віддати належне Бену. Він збирався вчинити нечесно, але йому подобалася Тейт, і він прагнув її отримати.

Чому я не міг дати їм спокій?

- Що ж, Тейт. У такому разі вперед. - Міс Пенлі жестом попросила Тейт сісти.

Вона не подивилася на мене, тільки тяжко опустила на своє місце і схилилася над листком, явно замишляючи, як мене вбити. Я посміхнувся, ніжачись у променях її ненависті й знову відчуваючись на коні.

Тепер... я був готовий до другого раунду.

РОЗДІЛ 13

- Ой, дивіться. Це ж собака... і Медмен.

Я підняв голову, помітивши Кейсі, яка прямувала доріжкою до будинку Тейт. Ми з Медменом нещодавно повернулися з прогулянки, а тепер без сил валялися на газоні після справжньої чоловічої бійки, в якій брали участь його зуби та моя рука в рукавичці.

- Знаєш, не можу вирішити, у кого з вас манери кращі.

- Кейсі пригальмувала біля ганку. Вона несла в руках пакети з чимось схожим на їжу. – Він, принаймні, не гадить на людей. - Вона кивнула у бік Медмена.

Кейсі нагадувала мені ту блондинку з «Щоденників Вампіра», яка гасає навколо і поводить себе так, ніби всі проблеми в цьому всесвіті мають до неї відношення.

Не судіть суворо. Медок любить цей серіал, не я.

Суть у тому, що деякі люди вважають, ніби виконують одну з головних ролей, тоді як насправді вони є акторами другого плану.

- Кейсі? - Я підвівся, спершись на лікті, і подивився на неї з лінивою і самовпевненою усмішкою. - Бачити, яким я можу бути нестерпним, це ще не найгірше. Знаєш, що гірше?

Вона зітхнула, уперши руку в бік і виставивши вперед стегно, з таким виглядом, ніби я забираю у неї час.

– Що?

– Бачити, яким я можу бути добрим. - Мій голос проплив над газоном, як шовк, кинувшись прямо їй між ніг.

Зухвалий вираз зійшов з її обличчя, змінивши розгублений. Ймовірно, Кейсі намагалася зрозуміти, чи я фліртую з нею, чи, може, просто згадувала, як її звать.

Я посміхнувся сам до себе.

Так, це її заткне.

Я терпіти не міг... ну, взагалі майже всіх, але особливо ненавидів людей уїдливих. Якщо в розмові з тобою дівчинка морщить ніс і зрушує брови, тоді вона ідеально підходить лише для такого виду занять, які не вимагають розмов.

Кейсі злетіла по сходах на ганок Брандтов і почала дзвонити у двері так, ніби за нею гнався легіон зомбі.

Я знову розтягнувся на землі й, заплющивши очі, затрусився від беззвучного сміху, уявляючи собі цю картину.

Сонце хилилося до заходу сонця, і настало утихомирювальне затишшя між поверненням додому тих, хто працював до п'ятої години. Я любив цей час дня.

Я дивився на захід через закриті повіки, немов у калейдоскоп, бачачи картинку, що складається з помаранчевих та зелених плям. Вбрав звуки цього району, в якому мешкав, але до якого ніколи не належав.

Медмен лизнув мою руку, і я у відповідь почухав його за вухом. Тейт відчинила вхідні двері, я почув приглушені голоси. Десь на віддалі працювала газонокосарка. Повз проїжджали машини. Дітей звали вечеряти.

І на кілька хвилин я дозволив собі відчутти себе причетним до всього цього.

Я любив цю вулицю і завжди любитиму. Вона була ідеальною – бо кожен маленький будиночок зберігав свої секрети. Ось містер Вандерлоо, який живе через дорогу і щоночі після того, як його домочадці засинають,

прокрадається в гараж і курить там траву. Прикольно, правда? Міс Вотсон, через три будинки від нас, любить, коли її чоловік одягається як кур'єр зі служби доставки UPS і дзвонить їй у двері. А потім відносить посилки до неї до спальні.

Навіть батько Тейт мав свій секрет.

За той час, який ми з ним провели разом, поки Тейт була у Франції, я дізнався, що щочетверга він все ще вечеряє в «Маріо». Тейт колись розповідала, що у цьому італійському ресторані у її батьків відбулося перше побачення. Але я не знав, чи їй відомо, що Джеймс продовжує ходити туди один.

Моя нога завібрувала, порушивши мої роздуми, і я поліз у кишеню за телефоном.

Роздратовано примружившись, я торкнувся екрану і відповів.

– Так? – Немає потреби бути ввічливим. Я знав, хто це.

– Алло. У вас дзвінок за рахунок абонента від ув'язненого з в'язниці Стейтвілл. Приймете виклик?

Ні.

– Так.

Я чекав, поки оператор перемикне мене, і я мав таке відчуття, ніби мене витягнули з Нетландії й тепер тримав під прицілом десятків солдатів.

Мені було відомо, навіщо дзвонить батько. Він спочатку дзвонив лише раз, але з тієї ж довбаної причини.

- Коли прийдеш завтра... поклади грошей мені на рахунок, - сказав він, і це було не прохання.

Я набрав повітря у груди.

- З якого дива?

- Ти знаєш, з якою, - прогарчав він. – Не роби вигляду, що в тебе є вибір.

Я не мав грошей. Вибору, мабуть, у мене і немає, натомість є проблема.

- Тоді мені доведеться їх заробити, а я не встигну це зробити до завтрашнього вечора. – Було вже надто пізно записуватися на сьогоднішні перегони. – Я приїду у неділю.

І він повісив слухавку.

Я заплющив очі й стиснув телефон у руці, бажаючи, щоб на місці мобільника опинилося його обличчя, його серце, його влада наді мною.

Я сподівався: дам йому грошей один раз, щоб він перестав надзвонювати Джексону. Але вийшло інакше.

Він ненадовго давати спокій Джексону, але завжди дзвонив знову.

І я продовжував платити, бо тільки так міг забезпечити Джексону перепочинок.

Не роби вигляду, ніби в тебе є вибір. Його слова пронизали мені серце – щоразу наче я відчував біль, який пережив того дня. Ті самі слова він сказав мені перед тим, як зіштовхнути на сходи, що ведуть у підвал.

Просто перед тим, як я знайшов Джексона... з ними.

Сівши прямо, я обвів вулицю поглядом.

Будь він проклятий.

Намагаючись повернути собі спокій, я знову зосередився на краєвиді. Але тепер квадратні зелені газони здавалися нерівними по краях, зелень трави – потьмянілою. Всі будинки були наче вимерлі, і шум мого дихання почав мене лякати. А потім я підняв очі на вікно Тейт і, побачив її ступні - вона сиділа, поклавши ноги на огорожу балкона, - сфокусував свою увагу на них. Решта

була прихована на увазі, але я все одно дивився. Знаючи що вона там. Відчуваючи енергію, яку вона випромінювала. Назвіть це ненавистю. Назвіть пожадливістю. Тільки не коханням.

Але я потребував цього.

Моє дихання ставало все тихішим і рівним. Повітря нарешті почало литися в мої легені вільно, як вода, а не як густий сироп, і тоді я піднявся і попрямував до будинку.

Набираючи номер Зака Хейгера, який займався організацією перегонів на Петлі, я стискав і розтискав кулак, намагаючись позбутися відчуття, наче в мені стирчать голки.

- Вітання. Я можу поганяти завтра ввечері?

- Ну, – Зак зробив паузу, – у мене вже три заїзди на завтра. Але Джонс щойно відмовився від участі, тому Діазу потрібен суперник.

- Тоді внеси мене до списку. - Мені потрібні ці гроші. Після того, як я купив машину на частину виручки від продажу дідусевого будинку, мати дотрималася обіцянки й заморозила суму, що залишилася на банківському рахунку для оплати коледжу. Єдині гроші, які в мене тепер водилися – ті, що я заробляв в автомайстерні, але цього не вистачало для того, щоб постачати Томаса Трента цигарками та їжею.

Попрощавшись із Заком, я написав Медоку повідомлення з пропозицією потусити сьогодні ввечері у мене вдома, а потім вигнав машину з гаража, щоб перевірити ще раз рівень масла.

Оскільки до початку вечірки мені не було на що більше відволіктися, я з'їздив у Вестон за братом. Нові прийомні батьки Джексона без проблем дозволяли йому

іноді ночувати у мене, тому я брав його із собою на вечірки, іноді й на перегони.

- Подивіться тільки, Джаред-молодший! - Закричав Медок, коли ми з Джексоном вилазили з машини. Медок приїхав до мене раніше, щоб усе підготувати, і, судячи з того, що я бачив, вечірка вже встигла розпочатися.

Джексон, сміючись, врізався плечем Медоку в груди.

- Так, чув, ти любиш молодших хлопчиків.

- Тільки якщо вони такі ж симпатяжки, як ти,

Принцеса.

Я закотив очі, коли Медок прилаштувався до мого брата ззаду, обхопивши його руками.

Не знаю, чому Медок називав Джексона «Джаред-молодший». Причина точно була не у зовнішній схожості. У нас були різні кольори очей, різні зачіски, характери, до речі, теж зовсім різні. Джексон був відчайдушним, він ніколи не боявся посміхатися і користуватися моментом.

Проте ми були майже одного зросту. Джексон виглядав трохи тонше за мене, але йому було всього шістнадцять.

Краще мені насолодитися жіночою увагою, поки я ще можу, бо через кілька років на його тлі жінки навіть не помічатимуть моєї присутності.

Втім, це мене не турбувало. Я хотів, щоб у Джексона було все, бо він на це заслужив.

Крокуючи до будинку, я оглянув нашу вулицю, впиваючись яскравістю фарб і життям, що панує навколо. Коли трохи раніше мені зателефонував батько, вулиця раптом наче вимерла. Все стало похмурим.

Але тепер, дивлячись на вікно Тейт, де горіло світло, я відчував, як серце глухо б'ється в грудях, і буквально ширяв над землею.

- Гей, думаєш, нас сьогодні чекає ще якась сценка? - Медок обхопив мене рукою за шию, кивнувши на сусідський будинок.

Він натякав на той епізод, коли Тейт розіграла мою вечірку.

Я посміхнувся, дивлячись на вікно.

- Думаю, у неї закінчилися фокуси.

І ми увійшли до кубла неповнолітніх, відомий також як мій дім, де панувала справжня вакханалія.

* * *

- Боже, ти вмієш цілуватися, - видихнула вона, коли я відірвався від її губ і почав спускатися нижче, до шиї.

Ця дівчина - вона представилася як Сара - була милою, і її виявилось так легко спокусити. Дякувати Богу, ніхто не запросив Пайпер, тому сьогодні я міг спокійно насолоджуватися всім, що пропонувала мені ця вечірка.

Ми з цією дівчиною сховалися у моїй ванній, і я притиснув її до дверей, а сам накинувся на неї, як ненаситний.

Я її не знав. Вона прийшла з кимось із моїх друзів і навчалася у школі у двох містах звідси. У неї було м'яке волосся, губи ще м'якші, і поводитися вона так, ніби була недурною.

До цього я десь з годину методично набирався і спостерігав за тим, як вона танцює у своїй сексуальній чорній сукні без бретельок, а потім нарешті наважився. У мене пішло трохи часу, щоб заманити її сюди, а покидати це місце я не поспішав.

Я покривав поцілунками її ніжну і солодко пахучу шию, ковзаючи рукою по її стрункому тілу. Її сосок затвердів, коли я торкнувся грудей, спускаючись до підтягнутого живота.

Я погладив її по стегні, завів руку назад, схопив її за сідницю і міцніше притиснув до свого паху, цілуючи повільно і глибоко. На смак ця дівчина виявилася нічого. Вона не була п'яною і не курила.

- Я не повія, - м'яко сказала вона, і я підняв голову і подивився на неї.

Ага, до цього я вже звик. Дівчата зазвичай мучилися совістю, якщо були надто «легкодоступні», ніби існував якийсь гробаний подвійний стандарт: хлопці могли насолоджуватися сексом, а дівчата ні.

А знаєте, що найгірше? Саме дівчата й установили цей стандарт. Хлопці не вживають термін «повія». Ми не судимо. Їй не потрібно ні в чому мене переконувати.

Вона глянула на мене задумливо.

– Я просто... хотіла ненадовго забути.

А потім вона опустила очі, ніби в них я міг прочитати якусь історію, якою вона не хотіла ділитися. Я зрозумів, що вона відчуває. Я теж не хотів, щоби хтось знав про мене.

- Я в цьому профі, - запевнив її. - Йди сюди.

Наші губи знову зустрілися, і я повільно ковзнув рукою між її ніг, забуваючи про власні фантазії. Розчиняючись у тій історії, яку ніхто не мав прочитати.

– Джаред?

Шепче вона мені на вухо, і я хочу закутатись її голосом.

– Джаред? - Вона бере мою руку і прямує її між своїх стегон, туди, де гаряче. - Ти відчуваєш мене?

Боже, у її шепоті чується розпач. Вона говорить хрипко, ледве дихаючи, ніби ось-ось втратить контроль і зірветься. Немов найтонша перешкода стримує її

бажання і сльози: у будь-який момент вона зламається і благатиме мене припинити її муки. Це бажання – просто торттури.

Я розплющую очі й бачу її блакитні, ті, що я так сподівався побачити. Бачу, що вона хоче мене. Її губи тремтять, а обличчя блищить через піт, що проступив на ньому. Вона – втілення вогню та пристрасті, вона найпрекрасніша дівчина з усіх, кого я зустрів.

- Тейт? - Вимовляю я зриваю чим голосом, не вірячи, що вона дозволяє мені торкатися до неї ось так.

- Ти відчуваєш, як я хочу тебе? Тебе. Тільки тебе, - вимовляє вона і притискається чолом до мого підборіддя. Я заплющую очі, моя кров вирує від потреби залишитися в цьому моменті назавжди.

По шкірі немов пробігає електричний струм, коли вона кладе руку мені на джинси, на член, який неможливо укласти в її присутності.

- Ти теж мене хочеш, - зі стоном каже вона, проводячи кінчиком язика по моему підборідді та залишаючи на ньому гарячий вологий слід. - Я відчуваю це. Не руйнуй усе, малюку. Я люблю тебе.

Я різко розгортаю очі, запускаю руку їй у волосся і підіймаю її голову, щоб упіймати її погляд.

- Ти любиш мене? – питаю її здивовано.

Вона мене не любить. Вона не може мене кохати.

- Завжди, тільки тебе. Тільки твоя. А тепер візьми мене, – наказує вона.

Я більше не можу терпіти цей дикий голод і беру те, що належить мені. Я накриваю її рот своїм, і ми зливаємось воедино, охоплені потом і жаром, бажаючи тільки одного: віддатися цій небезпечній і нестерпній потребі один в одному.

Я хочу її. Всю, без залишку.

- Ти в порядку? - До моїх мрій увірвався впевнений і ясний голос.

Я моргнув і зрозумів, що я, як і раніше, у ванній, стою, притулившись чолом до плеча дівчини. Мої вії ніби злиплися, а перед очима все пливе.

Якого дідька?

Я що, плакав?

Дідька лисого. Твою матір!

- Ти в порядку? – знову спитала вона.

Випроставшись, я окинув поглядом дівчину, з якою збирався зайнятися сексом. Її карі очі дивилися на мене.

Я відчув жорстокий напад нудоти, приємне сп'яніння змінилося справжньою агонією.

- Ні, не в порядку, - промимрив я і, відвернувшись від неї, схопився за край раковини. - Просто йди звідси. Мені погано.

- Хочеш, покличу когось?

- Просто піди! - гаркнув я, і вона швидко вислизнула за двері, а я заплющив очі та напружився всім тілом, бажаючи, щоб нудота відступила.

Але через кілька секунд я, чорт забирай, здався. І ось він я, що забився у ванну, практично, блін, у сльозах. А чому?

Я втратив контроль. Ось у чому справа. Я постійно втрачаю контроль.

Взявши зубну щітку з держателя, я запхнув її собі в горло і, схилившись над унітазом, випатрав із себе все, що з'їв сьогодні. Здебільшого це було випите за останні чотири години. Нутрощі палило; я схопився за раковину і зігнувся над нею, мене продовжувало каламутити.

- Джареде, ти гаразд? - Хтось раптово увірвався до мене.

- Твою матір! - Закричав я. - Ви що, не можете просто дати мені спокій? - Я сплюнув в унітаз і підняв голову, щоб подивитися, хто стоїть у дверях.

Чорт.

- Джексон, - почав я, але домовити не зміг - він ніби стиснувся.

Брат нічого більше не сказав. Просто відвів очі й, позадкувавши з ванної, тихо зачинив за собою двері.

І в цей момент я був нітрохи не кращий за нашого гробаного батька.

Мені був знайомий цей вираз на обличчі брата. Я бачив його раніше. Чорт, та в мене самого було таке обличчя, тоді. Занадто переляканий, щоб дивитися у вічі. Ідеш так само тихо, як і прийшов. Намагаєшся не потрапити на очі п'яному сновиду.

Я набрав у рот зубного ополіскувача, стягнув із себе футболку і сповз униз по стіні ванної, щоб перевести дух. Мені треба було заспокоїтись, перш ніж піти просити вибачення. Джексон не повинен знову бачити мене таким.

Я пробув у ванній ще кілька хвилин, намагаючись прояснити думки та чекаючи, поки в шлунку все вляжеться.

Але коли я піднявся на ноги, збираючись вийти, будинок раптом поринув у тишу і морок. Світло вимкнулося, музика теж, і все, що я чув, – це гучні вигуки розгніваних гостей.

- Що це в біса? - Я навпомацки знайшов двері ванної, що веде в мою спальню.

Спотикаючись о речі, розкидані на підлозі, знайшов ліхтарик у тумбочці та ввімкнув його.

Грози не було, і ми вчасно сплачували рахунки. Якого біса вирубилася електрика?

Підійшовши до вікна, я побачив світло на ганку Брандтів і зрозумів, що знеструмлений зовсім не весь наш район.

А потім я побачив Тейт.

Ні. Я ніби навів на неї приціл.

Розрізливши її силует за шторою, я відразу, чорт забирай, зрозумів, що вона зробила.

Злетівши вниз по сходах і розштовхавши натовп п'яних придурків, які іржали та спотикалися, переміщаючись по дому та у дворі, я вискочив через задні двері, застрибнув на блок кондиціонера і перемахнув через паркан.

Ключ, який дав мені батько Тейт, щоб я міг наглядати за їхнім будинком, все ще бовтався у зв'язці. Я витяг її з кишені та ввійшов через задні двері, не переймаючись тим, що Тейт може мене почути.

Вона і так скоро все зрозуміє.

Боже! Повірити не можу, що вона відрубала в мене електрику.

Кров вирувала в мені, як циклон, але хочете вірте, хочете ні, мені було легко. Я потрапив до своєї стихії.

Чи маю я право вриватися до неї додому? Ні. Що я скажу, коли опинюся перед нею? Без поняття. Але мені потрібна ця сутичка.

Вхопившись за поруччя сходів і перемахнувши через них, я злетів сходами на другий поверх, встигнувши помітити, як Тейт метнулася до себе в кімнату.

Що в неї, бейсбольна бита в руках?

Так, це має допомогти. Їй від мене не сховатись, і тепер вона це знала.

Я з силою відчинив двері до її кімнати, і саме вчасно – вона збиралася втекти через балкон.

- О ні, навіть не думай!

Повернувшись до мене обличчям, Тейт підняла бити, але я скоротив відстань між нами, перш ніж вона встигла замахнутися. Я вирвав біту у неї з рук і жбурнув убік, а сам наблизився до неї впритул, нависаючи над нею, але не торкаючись. Хвилі жару одна за одною накривали мене – між нами залишалися лічені сантиметри.

Тейт теж злилася, судячи з її погляду. Але дихала не важко та глибоко, а швидко та поверхово. Вона була налякана.

- Пішов геть! Ти з глузду з'їхав? - Вона спробувала проскочити повз мене, щоб вибігти з кімнати, але я перегородив їй шлях.

- Ти вирубила електрику в моїй хаті, - я говорив тихим і рівним голосом. Не хотів, щоб вона мене боялася. Я не завдаю їй шкоди. Але вона повинна знати, що на будь-який її маневр у мене знайдеться відповідь.

- Доведи! – випалила вона.

Ох, дитинко. Моє обличчя розслабилося, і губи розтяглися в удаваній та моторошній усмішці. Їй не варто грати зі мною у такі ігри.

- Як ти сюди пробрався? - Огризнулася вона. – Я викличу поліцію!

- У мене є ключ, - відповів я, насолоджуючись тим, як витяглося її обличчя.

- Звідки в тебе ключ від мого дому?

- Ви з батьком все літо провели в Європі, - промовив я, звузивши очі. - Хто, думаєш, забирав вашу пошту? Твій тато мені довіряє. А даремно.

Джеймс Брандт, я був у цьому впевнений, не знав практично нічого про мої стосунки з його дочкою. Тейт не плакала йому про те, що між нами відбувалося, - інакше, впевнений, я б недорахувався пари кінцівок.

- Забирайся звідси, - скомандувала вона. У неї на обличчі були написані огида і гнів, і я стиснув кулаки.

Я насувався на неї, поки вона не була притиснута до балконних дверей, а потім схилився над її обличчям, даючи зрозуміти, хто тут насправді все вирішує.

Урок перший, Тейт. Я ніколи не роблю того, що мені кажуть.

- Ти набридливе стерво, Татуме. Тримай свою гробану дупу якомога далі від моєї території.

Вона дивилася мені в очі, не моргаючи.

- Якщо людям не дають спати, вони стають дратівливими.

Я мало не засміявся від цієї зухвалості. Тейт намагалася продемонструвати мені свій бойовий настрій. Я впер руки з обох боків від її голови, ясно позначивши, що вона навіть не в моїй ваговій категорії.

Чому вона не прошмигнула в мене під рукою, я не знаю. Я навіть передбачав, що вона так зробить. Але Тейт не ворухнулася, і, на жаль, становище ускладнилося для нас обох. Ми стояли ніс до носа, очі в очі, так близько, що я відчував її шкірою дихання, і в кімнаті зависла напруга або ненависть. Може, й те й інше, чи ще щось.

Слава богу, Тейт перша відвела погляд. Вона опустила очі, і я на мить вирішив, що моя взяла.

Доки, доки... її очі не почали блукати моїм торсом, і тоді я, чорт забирай, напружився.

Усім тілом.

Я стежив за тим, як її обпікаючий погляд чиркнув по витатуйованому у мене на передпліччі ліхтарю, а потім спустився вниз, до напису на боці, ковзнув по животу і голих грудях.

І, чорт забирай, мені було приємно.

Якого біса ти робиш, Тейт?

Перед очима замиготіли картинки з моєї недавньої фантазії у ванній, і я сам почав розглядати її, неспромога стриматися.

У вирізі чорної майки було видно її ідеальні груди, і я насолоджувався цим видовищем. Там, де пояс її маленьких шортиків трохи загорнувся, виднілася оголена смужка живота. Мені подобалося уявляти, як звучатиме її голос, коли вона зі стогом виголосить моє ім'я.

Але мене дратувало те, що найпрекрасніше було дивитися їй у вічі.

Тейт бачила мене, справжнього, і тільки в цей момент я дійсно відчував, що існую.

Але вона також бачила всю мою потворність і сум'яття.

Бачила все те, що робило мене невдахою.

І тоді я раптом зрозумів, що відбувається: Тейт грала зі мною. Дивилася на мене, намагалася змусити втратити контроль.

Зробивши глибокий вдих, я розвернувся, збираючись піти.

- Більше ніхто не скаржиться, то чому б і тобі не заткнутися?

- Ключ залиш, - відрізала вона, і я застиг на місці, здивовано хмикнувши.

– Знаєш, я тебе недооцінив. Ти ще жодного разу не заплакала?

- Через плітку, яку ти пустив цього тижня? Розмріявся.

Вона подумала, що ті фотографії в роздягальні були моєю ідеєю.

– Ох, будь ласка. Мені навіть пальцем поворухнути не довелося. Твої подружки із команди самі все зробили. Наклацали фоток. Інші додумали все самі. - І тут я знову підійшов до Тейт, наблизившись до неї впритул. - Але ти, здається, занудьгувала. Схоже, доведеться виявити винахідливість.

Моя загроза повисла у повітрі між нами.

Тейт стиснула губи. Їй, мабуть, палило очі, бо з них буквально рвалися язики полум'я.

Вона ось-ось втратить контроль. Через 3-2-1...

- Що я тобі зробила?! - Закричала вона.

Я знизав плечима, не бажаючи говорити правду.

– Не знаю, чому тобі здається, що ти щось зробила. Ти була нав'язлива, і мені це просто набридло.

Вона не була нав'язливою. Скоріше безсовісною та ненадійною.

– Неправда. Я ніколи не нав'язувалась. - У неї перехопило подих. - Ти проводив у моєму домі стільки ж часу, скільки я у твоєму. Ми були друзями. - Тейт дивилася на мене з невимовною гіркотою. Її обличчя було напружене, в очах стояли сльози.

Все це хрінова брехня.

Я посміхнувся, але моя посмішка палала злістю.

- Так, продовжуй жити мрією.

- Я тебе ненавиджу!

Ось воно.

- Чудово! - загорлав я, дивлячись на неї зверху вниз. Серце шалено билося в грудях. - Нарешті! Тому що я вже давно на дух тебе не терплю. – І я вдарив долонею по стіні поряд із її головою.

Тейт здригнулася, і всередині все обірвалося.

Чорт.

Я налякав її.

На біса я зараз це зробив?

Я подався назад.

У мене виникло бажання вдарити щось, але вже точно не її. І я не хотів, щоб вона подумала, що я близький до цього. Ні ніколи. Я ніколи не бив дівчат і в житті не вдарю.

Прокляття. Тепер вона на мене не дивилася.

Між нами ще ніколи не було такого.

Тейт зазвичай тікала від мене, підібгавши хвіст. До від'їзду до Франції. Або до того, як дізналася, що поїде.

А коли вона виходила із гри, я розслаблявся.

Я міг бути задоволений.

Але тепер... тепер я не був найсильнішим у нашій парі. Тейт боролася зі мною майже на рівних, вона брала виклик.

Ми обоє так і стояли один навпроти одного, і нарешті вона підняла на мене погляд. Щось промайнуло в блакитному океані її очей. Розпач? Жаль?

І, нарешті, рішучість.

Я досі не зводив з Тейт погляду чекаючи, поки вона щось скаже, і тут вона обернулася і подивилася у вікно.

– Ой, дивись. Це поліція, – сказала вона безтурботним тоном. – Цікаво, чому вони тут.

Я глянув через її плече і побачив дві чорно-білі машини з увімкненими мигалками, припарковані перед

моїм будинком. Пара поліцейських підіймалися схилом до мого двору, дивлячись на хаос, що там панував.

Твою ж мати.

Тейт не встигла б подзвонити їм, коли я увірвався до будинку. Мабуть, залишила скаргу раніше.

"Прямо зараз ти дивишся на неї так, ніби хочеш зв'язати її й добре відшмагати."

Дурний коментар Медока виявився дуже доречним. Тейт безперечно заслужила гарного прочухана.

- Обіцяю, наступного тижня ти плакатимеш. – Я зроблю те, що маю. Я промовив ці слова спокійним, рішучим і беззастережним тоном і вийшов із кімнати, на ходу складаючи план.

- Ключ залиш! - крикнула Тейт мені слідом.

Але я ніколи не роблю те, що мені кажуть.

РОЗДІЛ 14

Після того, як я виставив усіх зі свого будинку, копи виписали мені нівроку такий штраф і зателефонували моїй матері.

Але все це торкнулося мене не більше, ніж війна на Близькому Сході.

Проблеми з копами? Стара пісня.

Штраф на суму, якої я не мав? Дитячі ігри.

Джексон з Медоком допомогли мені прибратись в будинку до повернення матері, а потім я прийняв душ і пішов спати, а Джексон ліг у гостьовій спальні.

У думках була тільки Тейт. Я викинув із голови всі думки про те, що мій план – це, можливо, вже перебір. Чи хотіла вона завдати мені болю? Ні. Чи планував я завдати їй болю? Безперечно.

Але це була гра.

Їй було начхати; все, що нас пов'язувало кілька років тому, більше не мало для неї значення. Я нападав на Тейт не заради того, щоб її поранити. Ні, я прагнув довести собі, що ця дівчина не має влади над моїм розумом і серцем.

А якщо я зможу викинути її з голови та вирвати з серця, убити в собі все добре, що я відчував до неї, значить, я сильний.

- Гей, Кейсі? – Я підійшов до прилавка у кінотеатрі «Спотлайт», де працювала найкраща подруга Тейт. - Як справи?

Дівчина відірвалася від книги, яку читала, і примружилася.

- Не розмовляй зі мною, ідіот.

– Ой. - Я посміхнувся і поблажливо кивнув головою. -
Яка розумниця.

Кейсі була найкращою подругою Тейт. Єдиною подругою, правду кажучи. Якщо я перетягну її на свій бік і, можливо, спокушу, це розіб'є Тейт серце. Я постарався заткнути голос у своїй голові, який кричав мені, що треба зупинитися.

Все зайшло вже надто далеко.

Я збирався використати когось, щоб заподіяти біль дівчині, яку у минулому любив? Хто, чорт забирай, навчив мене такої ницості?

Після повернення Тейт я без кінця відчував злети та падіння. Під час «зльотів» я почував себе краще, ніж за весь минулий рік, але, коли траплялися «падіння», знову, чорт забирай, ліз на стіни. Кейсі була розмінною монетою.

Я зможу це зробити.

- Можна мені великий попкорн та колу, будь ласка?

Кейсі закотила очі, але все ж таки пішла виконувати моє замовлення.

Я пішов за нею вздовж стійки, туди, де вона накладала попкорн у паперове відро.

Отже.

- Ну що, їдеш сьогодні ввечері на Петлю з Ліамом? - Я говорив про її бойфренда.

Не підводячи на мене очей, вона похитала головою і роздратовано спитала:

- Як часто ти мене там бачиш, Джареді? Маленькі хлопчики, які міряються розмірами своїх членів - ой, вибачте - я, звичайно, мала на увазі, розмірами движків, і мені це повинно подобатися?

– Легше. - Я підняв руки долоньями вгору. - Просто подумав, що коли Ліам збирається ганятися, ти поїдеш його підтримати.

Тепер вона нарешті глянула на мене.

– А він буде?

- Так, - кивнув я, намагаючись говорити якомога байдужіше. - З Нейтом Дітріхом. Він що, тобі не казав?

Піднявши підборіддя, Кейсі з незадоволеним виглядом поставила попкорн на стійку і відійшла налити газовану воду.

Її бойфренд мав гарненьке личко, але особистістю був досить жалюгідним. З тих, хто видасть надсекретну інформацію у перші п'ять хвилин торгтур. Я його не шанував.

І за всіма його слабкостями я виявив ще одну. Кілька тижнів тому на Петлі я бачив його з якимсь дівчишком.

І саме це мало стати моїм козирем. Я хотів зруйнувати стосунки Кейсі, залучити її на свій бік і добити цим Тейт.

- Вибач, - сказав я. - Мабуть, він знає, що ти не любиш цього місця. Там, звичайно, твориться безумство. Деяким дівчаткам подобається. Деяким ні, – промимрив я, намагаючись говорити так, ніби ця розмова мені набридла. Але насправді я ледве стримував сміх. Реакцію Кейсі неможливо було передбачити точніше.

Вона мовчки простягла мені моє замовлення. Я дав їй двадцятку і забрав решту.

Взявши все це лайно, яке я їсти не збирався, і прямуючи до кінозалу, в якому не збирався сидіти, я повернувся і підняв брови з невинним – сподіваюся – виглядом.

- Кейсі? - Вона глянула на мене, почувши своє ім'я. - Ти живеш на Еванс-стріт, так?

– Так.

- Мені по дорозі. Якщо захочеш влаштувати Ліам сюрприз, готовий тебе підкинути.

У мене спітніли долоні, або це був конденсат на склянці з газованою водою, але я дійсно нервував. Якщо вона відмовиться – або зателефонує Ліаму, щоб дізнатися, чи точно він братиме участь у перегонах, – я влип.

- Це навряд чи.

У мене всередині все звалилося, але я знизав плечима і посміхнувся їй натягнутою усмішкою.

— Я просто пропоную підвезти тебе, Кейсі. У нас із Тейт досить незвичайні стосунки, правда. Але я такий не з усіма, і тобі це відомо. - Я дивився в її зелені очі, практично бачачи, які думки крутяться у неї в голові: чи варто прийняти пропозицію, чи ні? Вона роздумувала, а це добрий знак. - Ну, гаразд, - кивнув я, - побачимось у школі.

Ідучи, я майже почув, як Кейсі прийняла рішення.

- Коли ти поїдеш? - пролунав її голос у мене за спиною.

Різко зупинившись, ніби я не чекав, що вона передумає, я обернувся.

– Виїжджаю десь о пів на восьму.

- Добре, - кивнула вона й уточнила вже люб'язніше: - Половина восьмого. Еванс-стріт, 1128.

– Було б непогано додати «дякую», – підбив її я.

- Так, було б, - погодилась Кейсі та повернулася до своїх обов'язків.

Опинившись у кінозалі, я віддав свою їжу якимсь малоліткам та вийшов через запасний вихід.

* * *

– Що?!

Крик Кейсі, швидше за все, зафіксували навіть ультразвукові локатори росіян. Ми з Медоком просто стояли осторонь і спостерігали за тим, що відбувається.

- Кейсі! - Її бойфренд - або, може, вже колишній бойфренд - вирвався з обіймів рудоволосої дівчини та поспішив до неї.

Ми приїхали на Петлю якраз вчасно. Я навіть відправив попереду Медока, щоб він переконався, що Ліам сьогодні там і зі своєю супутницею, і заздалегідь написав мені повідомлення.

- Це що, жарт?! - репетувала Кейсі.

- Прошу тебе... - почав Ліам, але Медок обірвав його.

- Це не те, що ти подумала? - Закінчив він за Ліама, розреготавшись.

- Заткнися, твою матір! - гаркнув Ліам на Медока, а той зареготався ще голосніше.

Ліам простяг руку до Кейсі, але вона відскочила назад.

- Не чіпай мене. Я тобі довіряла!

- Приятелю, руки геть, - втрутився я.

Ліам не глянув на мене, але намагатися перестав.

- Чому ти тут? - Запинаючись, запитав він у Кейсі.

Але Кейсі відповідати не збиралася.

- Хто це? - Вона хитнула головою у бік рудої дівчини, яка стояла, притулившись до "Камаро" Ліама.

- Ой, заради бога, - хитро простягла дівчина, схоже, зовсім не розгубившись. - Ми з ним зустрічаємось уже два місяці. Ти не зі здогадливих, так?

Кейсі була на межі, тому я м'яко взяв її під лікоть і відвів убік, трохи далі від цієї сцени.

- Можеш відвезти мене додому, будь ласка? - Вона дихала нерівно і здавалася розгубленою та вбитою горем.

Я виродок.

- Так, - зітхнув я, раптом відчувши себе справді паршиво. - Мені спочатку треба виступити, але Медок дозволить тобі посидіти в нього в машині, гаразд? Дай мені десять хвилин.

Я кивнув Медокові, а він закотив очі, очевидно, гадаючи, що я затіяв.

Після перегонів я відвіз Кейсі додому. Мені, мабуть, було не так погано, як їй, але добре не було точно.

Те, що я робив, здавалося неправильним у всіх відносинах, але, чорт забирай, це був єдиний спосіб похитнути світ Тейт.

- Кейсі, мені справді дуже шкода.

- Ти про це знав? - Вона пальцями витирала сльози та туш, що потекла.

Мене мало не вивернуло навиворіт.

- Ні, - збрехав я. - Якби знав, нічого б тобі не сказав. Вибач, але такий чоловічий кодекс. - Частково це була правда. Ти не втручався, якщо дівчина твого друга не доводилася другом і тобі теж.

- Фу, - буркнула Кейсі. Тепер вона здавалася швидше розлюченою, ніж сумною.

- Гей, послухай. Віриш ти чи ні, але мені справді шкода, що тобі боляче, - сказав я, зупиняючись перед її домом. - Іди з'їж шоколадку або накупи лахміття в інтернет-магазині. Що ви, дівчата, там робите, щоб вам стало краще. А я обіцяю, що надеру йому дупу в перегонах на наступних вихідних. Ти навіть можеш поїхати зі мною і подивитися, якщо тобі заманеться.

Але мої слова не підняли їй настрою.

- Ти думаєш, що набагато краще за нього?

І хоча її зауваження було цілком обґрунтованим, я дійсно думав, що я кращий за Ліам. Не знаю чому. Може

тому, що я вважав його безхребетним. Якщо я брехав, причина справді цього коштувала. А не тому, що був надто слабкий, щоб відпустити те, чого більше не потребував.

Але я таки був слабкий, так? Я не міг відпустити Тейт.

- Так, - зрештою відповів я, відстібаючи ремінь безпеки. – Я не зраджую дівчатам, бо не вдаю, ніби хочу стосунків. Послухай, я, можливо, міняю дівчат швидше, ніж жуйку, але це не тому, що вважаю їх нікчемними чи одноразовими, зрозуміло? Справа в мені. Я знаю, що на більше не годжуся, то навіщо пускати людей у душу?

Цього разу я не вдавався, а сказав Кейсі чисту правду.

Я не намагався залізти їй під спідницю, і мене не хвилювала ні вона, ні її думка про мене. Вперше за довгий час я був щирим і відчував себе у своїй тарілці.

Кейсі дивилася у вікно.

- Як знати, - сказала вона майже пошепки.

Ні, я в цьому певен, подумав я. Мені дуже добре відомо, що трапляється, коли пускаєш когось у душу.

- Ти маєш спробувати не переживати, - сказав я, відкашлявшись. – Нема рації плакати по комусь, хто не думав про тебе, проводячи час з іншими. Ти заслуговуєш на краще.

Кейсі трохи посиділа мовчки, а потім усміхнулася мені натягнутою усмішкою.

- І все одно ти козел, - підвела вона, виходячи з машини, але я зрозумів, що вона просто жартує.

* * *

Протягом наступних двох днів я шукав підступи до Кейсі, надсилаючи їй стурбовані повідомлення і намагаючись здаватися щирим. Я не знав точно, чи

розповідає вона про наше спілкування Тейт, але це було питання часу – я подбаю про те, щоб Тейт усе дізналася.

РОЗДІЛ 15

– Дякую, що підкинув. - Кейсі розстебнула шолом і посміхнулася до мене.

Був понеділковий вечір, і я забрав її з роботи після того, як отримав від неї повідомлення з проханням підвезти додому.

Однак коли я підїхав до кінотеатру, вона почала поводитись неприродно ласкаво. Запустила пальці мені у волосся, торкнулася руки. Фамільярності, до якої ми прийти ще не встигли.

Перед тим, як вона сіла на мій мотоцикл, я подивився їй за спину і помітив її колишнього. Він стояв у фое кінотеатру зі своїми друзками й дивився на нас.

І тоді я зрозумів, що робить Кейсі.

Я посміхнувся, відчувши мимовільне захоплення тим, як вона використовувала мене.

І зацікавленість.

Сьогодні в школі Тейт дивилася на мене недобре. Я подумав, що якщо в мене вийде продовжувати діяти їй на нерви й допомогти Кейсі викликати ревності у Ліама, не заходячи з нею занадто далеко, - тоді все гаразд.

Я забрав у Кейсі шолом і швидко цмокнув її в щоку.

- Побачимося завтра.

Вона посміхнулася і тихо зітхнула.

Кейсі була гарною дівчинкою, і мене трохи відпустило.

Я завів мотоцикл, одягнув шолом і поїхав геть, сам не знаючи, куди прямує.

Мені більше не хотілося бути вдома.

Або, може, я навпаки постійно прагнув бути там.

Тейт була одна, в сусідньому будинку, і я нічого не міг вдіяти з тим, куди мене відводили думки. Ми обидва були фактично надані самим собі – її тато виїхав з країни, а моя мати рідко бувала вдома, – і мені на думку, чорт забирай, постійно приходили брудні фантазії, які я не міг втілити в життя. Щоночі ми з Тейт засинали менше ніж за п'ятнадцять метрів один від одного, і усвідомлення цього гризло мене зсередини так, що мені хотілося кричати.

Стільки часу витрачено марно.

Я провів пару годин в автомайстерні, де працював. Там я поспілкувався з Медоком і трохи попрацював над своїм мотоциклом. Нарешті вирішив, що Тейт вже, мабуть, спить і мені не доведеться дивитися на яскраве світло у вікні її спальні та гадати, чим вона займається.

Або що на ній надіто.

Зупинившись на червоний сигнал світлофора, я глянув у дзеркало заднього виду. А потім ще раз, уже уважніше.

Це ж?..

Прямо за мною стояла "Хонда S2K".

Біла "Хонда S2K" 2005 року випуску.

Чорт.

Серце підскочило до горла.

Ці хлопці були мені знайомі. Я міцніше стиснув кермо мотоцикла, намагаючись заспокоїти нерви.

Ідіоти з Вестона, які косили під Вина Дизеля, але не вміли програвати гідно. Минулого тижня я ганявся з власником цієї машини на Петлі й зробив його. Він тоді влаштував ціле шоу, доводячи, що перегони були нечесні, і, зважаючи на все, з поразкою досі не змирився.

Крім них, більше машин не було, але вони трималися на пристойній відстані від мене.

Зайнялося зелене світло, і, як тільки я натиснув на газ, «Хонда» зірвалася з місця за мною.

Прокляття. Я похитав головою. Мої побоювання підтвердились. Тільки не сьогодні.

Діставши телефон із передньої кишені толстовки, я набрав Медока.

- Гей, - кинув я, знову глянувши в дзеркало, - ти вже вдома?

- Ні.

Пригальмувавши перед знаком «Стоп», я швидко сказав:

- Розвертайся і їдь до мене додому. У мене "Форсаж" на хвості. Може знадобитися допомога.

- За п'ять хвилин. – І він повісив слухавку.

Я навпомацки запхав телефон назад у кишеню. Забравши ногу зі зчеплення, підняв оберти та на швидкості зайшов у поворот. Порив холодного вітру вдарив у обличчя, і я вчепився в кермо, щоб утриматися в сідлі.

Чорт.

Серце шалено калатало в грудях, але я не зводив очей з дороги - навіть для того, щоб подивитися назад.

У мене зовсім не було бажання приїхати раніше за Медок і виявитися без підтримки, але при цьому я розумів, що вони можуть почати лізти до мене, коли я ще на мотоциклі, і ризикувати не хотів.

Вони в машині. Я більш вразливий.

Влетівши на під'їзну доріжку до свого будинку, я швидко обернувся і побачив, як Хонда з вереском гальмує біля узбіччя.

Водій і власник машини Райланд Бенкс, низькорослий і голений наголо, відразу вискочив назовні.

Тейт.

Я кинув погляд на її будинок, і страх намертво скував нутроці. Я заскреготів зубами, у мене виникло бажання врізати себе.

Навіщо я притяг їх сюди?

Тейт була одна, і тепер їй загрожувала небезпека. Хто знав, яка зброя була у цих хлопців?

Зірвавши з голови шолом, я кинувся вниз газоном, перегородивши цій парочці шлях, поки вони не підібралися ближче.

Все, що я хотів уберегти, було за моєю спиною, і там воно залишиться.

Я підійшов до хлопців упритул і прогарчав, дивлячись на них зверху вниз:

- Не знаю, чого ви шукаєте, але тут цього немає.

— Ми хочемо повернути свої гроші, — сказав Райланд наказним тоном, ніби мав право вимагати щось.

– Забудь про них, – усміхнувся я. - Ти зробив ставку і заплатив, як і решта.

Вони поперли на мене, щоб відтіснити назад, але я не рухався з місця.

- Це була нечесні перегони! - Другий хлопець, вищий і сміливіший за Райланда, тицьнув мені пальцем в обличчя, наче якийсь ябеда на перерві.

Я пирхнув.

Існує два типи придурків. Придурки, які напиваються і зношують дерева, і придурки, які просто зношують дерева. Медок ставився до першого типу. А ці хлопці – до другого.

- Так, точно, - засміявся я. - У твоєї машини навіть шансів не було. Наступного разу приїжджай на нормальних шинах. Це тобі не стріт-рейсинг.

– Та пішов ти! - гаркнув Райланд і вдарив мене в груди. У мене перехопило подих, і я відсахнувся.

Але тут же рушив уперед, на нього, і, глянувши на дурня, попередив:

- Забирайся з моєї території.

У цей момент я почув гуркіт ГТО Медока і трохи розслабився, коли він з'явився наприкінці вулиці.

Очевидно, він вискочив з машини, навіть не заглушивши мотор.

Слава Богу.

Я анітрохи не боявся цих хлопців, але ж я не зовсім тупий. Двоє проти одного, а із засобів самозахисту – лише шолом.

Жорстокий удар ледь не збив мене з ніг, і біль пронизав голову.

Чорт. Мене вдарили.

Ні. Не просто вдарили, а підло, нишком.

Боягузливі придурки.

Вони обоє накинулися на мене, їхні прокляті кулаки полетіли мені в обличчя, і події почали стрімко розвиватися.

Вони замахуються... обступають мене... я ось-ось упаду...

У голові все ще дзвеніло після того удару, і я далеко не відразу знайшов рівновагу.

Рвонувшись уперед, я пхнув одного з хлопців плечем у живіт і повалив його. Бійка продовжилася на землі.

Медок, схоже, взявся за другого, зважаючи на те, що ніхто не напав на мене ззаду.

Мої щелепи були щільно стиснуті, я галасливо дихав носом. Схопивши хлопця – Райланда – за шию, я поклав його на лопатки.

Повітря наповнили звуки кректання і тихої лайки, і на траві, слизькій від роси, мені було складно залізти на нього зверху. Вечір був прохолодним, але в мене з чола тік піт, ніби стояла серпнева спека.

Я завдав удару за ударом, кісточки пальців горіли. Райланд підняв руки, склав кулаки разом і вривав у живіт.

З мене вибило дух, і, скориставшись цією короткою паузою, він витяг з кишені джинсів викидний ніж і полоснув мене в біцепс.

Прокляття!

Я різко відсахнувся.

Пекучий біль від порізу пронизав руку, я відчув холодок і зрозумів, що це кров, що випливає з рани, охолоджується на повітрі.

Але решта мого тіла була охоплена жаром, а серце билосся як ненормальне. Я схопив свій шолом із землі та вривав Райланду прямо по голові.

Сильно.

Він упустив ножа на землю і тремтячими руками схопився за закривавлений лоб.

Чортів боягуз.

Я любив бійки, любив небезпеку, але щоб дістати чортів ніж?

Від цього мені захотілося розколошматити йому ще щось.

Піднявшись і затиснувши рану рукою, щоб зупинити кровотечу, я взяв шолом, підійшов до його проклятої «Хонді» і почав молотити по лобовому склу, доки воно не вкрилося такою кількістю тріщин, що стало схожим на потрісканий шар інею взимку.

Я повернувся назад, відчуваючи смак крові в роті, і встав над жалюгідним шматком лайна, що валявся на землі.

- На Петлі вам більше не раді. - Я хотів, щоб мій голос пролунав впевнено, але дихання було рваним.

Чортова кров із рани тепер стікала на пальцях. Напевно, доведеться накладати шви.

Медок уже відтягнув другого хлопця, в крові й неприємного, до машини, і тепер ішов за Райландом, щоб прибрати його з мого газону.

- Джаред, - раптом покликав він майже пошепки.

Я глянув на нього, але побачив, що він сфокусувався на чомусь іншому. Простеживши за його поглядом, спрямованим у двір Брандтів, я взагалі перестав дихати.

Твою. Матір.

Тейт стояла на доріжці, що вела до її ганку.

Просто стояла і дивилася на нас. Трохи злякана, трохи розгублена і в проклятій, чортовій спідній білизні!

Якого біса?

Тут був Медок і два інші хлопці – нехай і неприємні.

Моя кров скипіла, і жар одразу кинувся в область паху.

Я стиснув зуби та шумно видихнув.

На ній була чорна майка без бретельок і трусики-шорти. Червоний. Червоні, твою матір.

Її тіло було прикрите, але зовсім трішки.

Хоча це вже не мало значення. І так все було зрозуміло: вона ідеальна. Побачивши її в відвертому вбранні моє серце забилося, як пневматичний молот. Мене охоплювало бажання зірвати з неї залишки одягу і доторкнутися до неї прямо тут і зараз.

Вона що, намагається мене доконати?

Іди до свого чортового будинку, Тейт! Господи.

А потім мій погляд упав на пістолет, який вона тримала у правій руці.

Пістолет?

Ні.

Я примружився, забувши про її ноги та чудове волосся, що оповивало її тіло.

Вона не збиралася допомагати нам. Вона б точно не зробила цього.

Вона чекала копів або щось таке.

Тейт начхати на нас хотіла, вона просто совала свій ніс туди, куди пхати не слід.

Потім я розгублено моргнув.

Якщо вона викликала копів, сумніваюся, що вона вискочила б на вулицю в трусиках і з пістолетом у руці.

Але з якого, хріна, їй допомагати нам?

Може, вона вийшла в білизні зовсім не для того, щоб помучити мене. Може, вона просто так поспішала.

Але не встиг я відфільтрувати свої думки, як Тейт роздратовано підняла брову і потупала назад на свій ганок, а потім зникла за дверима в будинок, продемонструвавши мені свою чудову дупу.

Медок засміявся, і я штовхнув його в плече, а потім пішов до свого ганку.

У мене був стояк та закривавлена рука, і я не знав, що мені треба більше: шви чи холодний душ.

* * *

Медок пригрозив, що викличе копів, тому Райланд і його дружок змилися - з розбитим лобовим і таке інше, - а я розбудив свою матір.

Я терпіти не міг цю справу – ненавидів її турбувати, – але я все ще був неповнолітнім, вписаним у її медичну страховку, тому мені потрібно було, щоб вона поїхала зі

мною до лікарні. Медок вирушив додому, щоб упорядкувати свій розбитий ніс, а на мене чекали десять накладених швів і дві години нотацій матері, перш ніж я теж зміг лягти в ліжко. Прокинувшись через три години, я почував себе ще гірше, ніж перед сном.

Тейт із чортовим пістолетом.

Що за гру вона вела?

Знявши телефон з підзарядки, я струснув головою, намагаючись заглушити внутрішній голос, який умовляв мене пригальмувати, і набрав повідомлення Кейсі.

Чи потрібна моя допомога сьогодні?

Вона відповіла за секунду.

Допомога?

Ліам. Змусьмо його ревнувати.

Я нахилився вперед і вперся ліктями в коліна, чекаючи на її відповідь.

Біля сусіднього будинку завівся «Бронко».

Подивившись на годинник, я побачив, що ще рано.

Лабораторія.

Я іноді бачив, як Тейт уранці, а часом і вдень виходила з хімічної лабораторії. Ймовірно, готувалася до весняної наукової конференції і їй потрібно було провести досліди. Це стане непоганим доповненням до її шкільного резюме.

Напевно, вона справді хотіла наступного року вступити до Колумбійського університету. Вона завжди мріяла поїхати до Нью-Йорка.

Кейсі нічого не написала, тож я кинув телефон на ліжко і пішов у душ.

Рука була туго забинтована, але мені все одно треба було помитися.

Прийнявши душ, я обернув рушник навколо талії та зупинився перед дзеркалом у ванній, розглядаючи свої

татуювання. Не міг не посміхнутися, згадавши, як мати кричала на мене вночі, коли ми їхали додому з лікарні.

Бійки! Арешт! Ще й татуювання без мого відома!

Причому останнє прозвучало так, ніби це була найжахливіша з моїх провин.

Я тоді тільки хмикнув собі під ніс і, поклавши голову на підголівник крісла, спробував подрімати.

Мені подобалися татуювання, і я збирався набити собі ще. Хотів сховати шрами на спині – ті, якими мене нагородив батько.

Повернувшись до кімнати, я висушив волосся і помітив, що мені надійшло ще одне повідомлення.

А тобі це навіщо?

Ну, правду я їй сказати не міг.

Забави заради.

Не впевнена. Тейт і так на мене сердиться.

Тейт не буде знати.

А ось це була брехня. Шпурнувши телефон на ліжку, я пішов одягатися.

РОЗДІЛ 16

- Хочеш прийти до мене сьогодні? - Я вперся рукою в стіну над головою Кейсі й наблизився до неї майже впритул.

У неї перехопило подих, коли я провів пальцем по смужці голої шкіри між її шортами та футболкою.

- Чим же ми займемося? - Підіграла вона мені, прикидаючись збудженою і безпорадною.

Цей ідіот, її колишній хлопець, був у їдальні, а ми стояли зовні, біля виходу, практично прилипнувши один до одного.

Кейсі була притиснута спиною до стіни, але він все одно міг її роздивитися, а мене вже точно бачив.

От би Тейт на це теж подивилася.

Мої губи були в міліметрах від рота Кейсі, і я завів руку їй за спину, готовий завдати останнього удару.

– Можемо пограти у «Монополію», – запропонував я, притискаючись до неї всім тілом. – Ще маю приставку.

Її очі розширилися, і вона підігнала губи, намагаючись стримати сміх. Ми дивилися один на одного, буквально роздягаючи поглядом, а в розмові й натяку на це не було.

- Навіть не знаю, - простогнала вона. - В іграх на приставці я не сильна.

- Це нескладно, - прошепотів я, майже торкаючись її губ. – Дивись.

І поцілував її довгим та повільним поцілунком.

Струнке тіло Кейсі притулилося до мого, а коли вона нахилила голову, я почав цілувати її обличчя від губ до вуха.

З нею було легко. Маленька, податлива, що вигинається мені назустріч... вона знала, що треба робити.

Кейсі безперечно не була безневинною. Я це відчував.

Але зараз вона здавалася легкою мішенню, а мені це було не потрібно.

До того ж... я наче розгубив запал десь у середині цієї сцени.

Господи.

Мої губи та руки діяли автоматично. Поцілувати, поцілувати, прикусити, стиснути... І нічого не відбувалося.

Що це в біса?

Я розумів, що Кейсі мені не цікава, але хай йому грець! Я мав відчутти якусь іскру. Хоч якось відреагувати. У неї таки були груди.

Але немає. Нічого. Я був неживий. Я робив домашнє завдання з літератури. Я грав у гольф.

Ненавиджу гольф.

І в цей момент, все ще цілуючи її, я насупився, усвідомивши, що за минулі кілька тижнів не виявив інтересу до жодної дівчини.

Продзвенів другий дзвінок. Кейсі здригнулася, і я відсторонився, все ще приголомшений тим фактом, що останнім часом ерекція у мене виникала лише поряд з Тейт.

Боже.

Я відійшов від Кейсі та кивнув їй.

- Напиши, якщо захочеш прийти. Ліам дізнається про це.

А Тейт тебе побачить.

- Він же не повинен думати, що ти весь вечір сидиш удома одна, правда?

Я знав, що Кейсі це підштовхне.

Але, перш ніж вона встигла відповісти, я шльопнув її по дупі, спеціально для Ліама.

Кейсі тільки посміхнулася мені, розширивши очі від подиву, а потім повернулася і втекла на урок.

Я зітхнувши подивився їй услід.

Я на урок не збирався. У мене цього ранку було призначено зустріч із чортівим соціальним педагогом. Час було говорити про коледжі.

Насправді говорити треба було торік. А тепер, враховуючи той факт, що я так нічого і не спланував, посилення буде таким: прийми рішення або застели постіль і лягай.

- Гей, друже. - Не встиг я зробити й кроку, як Медок вийшов із дверей їдальні. - Це Кейсі зараз звідси втекла? Невже ти й досі її не трахнув? – Він закрит кришкою свій «Гаторейд».

Я розвернувся, знаючи, що він піде за мною.

- Чому ти так вирішив?

- Ну, тому що тебе ще жодного разу не бачили в компанії з дівкою, з якою ти вже переспав. Готовий посперечатися, ти викреслюєш їхні імена з пам'яті, навіть не знявши презерватив.

Я зупинився перед сходами, на які мені треба було звернути. Він що серйозно? Осудливий тон від нього?

- Можна подумати, що ти сам так не робиш? -

Розлютився я, сунувши руки в кишені джинсів.

У Медока послужний список був, мабуть, довшим за мій.

– Так-так, знаю. - Він знизав плечима. - Просто, на мою думку, тобі ніколи не доводилося так намагатися, щоб затягнути дівчину в ліжку.

Медок вичікувально дивився на мене з-під своїх розпухлих після вчорашньої бійки повік.

– Мені нема куди поспішати. Може, з цією я хочу ще трохи погратись. – Я не міг сказати другу всю правду.

Я нікому нічого не казав.

- Тейт розлютується, - підкреслив він, ніби мені це на думку не спадало.

- У цьому весь сенс.

Медок кивнув головою.

- Ох ... так ось який план.

Ну, а що він, чорт забирай, думав? Що я насправді зустрічаюся з Кейсі? З мене досить.

- Ще раз дякую, що прикрив мене вчора. - Я почав підійматися сходами.

Але Медок не вгавав.

- Уся ця фігня? - Вимовив він, і я застиг. - З Тейт? Навіщо ми це робимо? Знаю, я вже питав раніше, але ти нічого мені не розповідаєш. Я просто не розумію.

Господи боже.

Я повернувся до нього обличчям, збираючись поставити крапку в цій розмові.

Раніше він часто мене питав, і щоразу я знаходив для себе нові пояснення для нападок на це дівчисько.

Мені подобається грати в ігри.

Мені хочеться контролювати.

Я бороню її.

Але відповіді, яка б повністю мене задовольняла, у мене не було. Не говорячи вже про те, щоб її озвучити. У

моїх думках причина завжди здавалася розумною, але, зодягнена в слова, вона прозвучала б марно.

Але хоча Медок і виявляв зайву цікавість, з гри приятель не виходив. Щоразу, коли мені потрібна була допомога, щоб розпустити слух про Тейт або якомсь ще їй нашкодити, він завжди викликався це зробити. На мое прохання і на власне бажання.

Як рік тому на тій вечірці, коли він кинув її ключі до басейну, а вона зламала йому носа.

Усі його ідея.

Як під час моєї першої вечірки цього року, коли вона закричала «Копи!». Хіба я просив його лізти до неї?

Я звузив очі.

- Мені здається, ти взагалі дуже намагаєшся.

Підколюєш її без мого відома. То яка тобі різниця?

Медок нервово сміється, відмахуючись від мене.

- Справа не в мені. Я ніколи не хотів нажити ворога в особі цього дівчиська. Тейт учора вискочила надвір, ніби хотіла врятувати наші дупи. Вона сексі, спортсменка, вперта і вміє поводитися зі зброєю. Як така може не подібатися?

Мої плечі напружилися. Я не хотів, щоб інші люди бачили у ній усе це. Мені не подобалося, що Медок сприймає її так. І відверто дратувало те, що він пускає по ній слини.

Я спустився сходами, стукаючи черевиками по плитці майже так само сильно, як кров стукала у мене у вухах.

- Тримайся від неї якомога далі, - накинувся я на нього.

Медок з усмішкою підняв руки, ніби намагався мене заспокоїти.

- Гей, друже, не турбуйся. Дівчисько зламала мені ніс і ударила по яйцях. На мою думку, цей поїзд давно пішов. - Він зі спантеличеним виглядом примружився. - Але якщо вона тобі не потрібна, то чому б іншим не спробувати це щастя?

Справді, чому?

Те лайно, яке я виливав на Тейт останні роки, можна було пояснити ненавистю, злістю, жагою контролю.

Але те, що я нікого не підпускав до неї? То була вже не гра.

Я просто не хотів, щоб хтось цілував її чи торкався до неї.

Мені треба було нарешті з цим упокоритися.

- Я їй більше заважати не збираюся, - сказав я спокійно. - Якщо хоче зустрічатись чи переспати з кожним хлопцем у школі, її справа. З мене досить.

— Чудово, — відповів Медок, і його балакучий рот розтягнувся широкою посмішкою. -Тому, що вчора вона ходила на побачення з Беном Джеймісоном.

Стіни стиснулися навколо мене. Медок зменшився у розмірах, а потім ще.

Бен та Тейт? Ні ні ні...

Я почав задихатися у своїй чорній толстовці, і вперше з минулої осені мені серйозно захотілося відірвати прокляті рукави просто для того, щоб нормально дихати.

- Ну і що, - процідив я крізь зуби, майже не розтискаючи щелеп. - Мені все одно. Нехай її бере будь-хто, хто захоче.

Але сам я в це не вірив жодної секунди.

* * *

Тейт та Кейсі з'ясовували стосунки за ланчем. Я бачив, як вони обідають за одним зі столиків на вулиці. Обидві

щось напружено говорили. Тейт дивилася вбік і хитала головою, а Кейсі сиділа з видом, що вибачається.

Хоч я і говорив собі, що справа того коштує, я як і раніше відчував себе останньою мерзотою. Кейсі я вно не сказала Тейт, що використовує мене для того, щоб насолити бойфренду. Якби сказала, вони б, ймовірно, не сварилися зараз. Навряд чи Тейт задовольнив би такий розклад, але вона хоч би не сиділа з похмурим виглядом, майже не торкаючись до їжі.

Ні, Тейт думала, що ми з Кейсі зустрічаємося.

Пускати чутки про те, що у неї венеричне захворювання або воші, було підло, але все-таки смішно. Але намагатися відняти у неї кращу по-другу - ось це посправжньому жорстоко. Це дійсно ранив її.

Саме цього я і хочу, нагадував я собі

Але день за днем я ловив себе на тому, що немов загіпнозований спостерігаю за кожним її рухом. За тим, як методично вона гострить свої дорогоцінні олівці, затим, як волосся падає їй на плечі, коли вона нахиляється до сумки, або за тим, як згинається її тіло, коли вона сідає або встає з місця. Кожен сантиметр її шкіри, кожна посмішка, кожного разу, коли вона облизувала губи, -

мене немов пронизував електричний розряд, спрямовуючись прямо в пах, і мені навіть іноді хотілося, щоб вона знову поїхала у Францію.

Щонайменше, так я міг би ненавидіти її, а не мріяти трахнути кожну секунду.

Медок називав подібне "сексом по ненависті". Він якось сказав мені, що ніколи нікого не любив, але о

дного разу займався сексом з дівчинкою, яку реально ненавидів, і це був кращий секс в його житті.

Пристрасть, покарання, лють -

усе це звучало досить принадно, але на ділі було не безпечною сумішшю.

Я видихнув і, розпрямивши плечі, відправився на о станне зайняття цього дня -

те саме, на якому була присутньою Тейт.

- Піди.

Ледве увійшовши до дверей, я почув її голос і тут же перемкнув увагу на Нейта Дитриха, який стояв, спершись ліктем на її парту.

- Попереджаю востаннє, -

сказала вона з роздратованим і одночасно збентежен им видом.

- Джаред правий, -

пробурчав Нейт і випрямився. -

Ти того не коштуєш.

Я рвонувся вперед.

- Сядь, Нейт.

Він різко обернувся, піднявши брови від здивуванн я. Ми стояли в проході між рядами столів, які швидко о заповнювалися учнями.

- Ей, чувак, без образ. - Він підняв руки вгору. -

Якщо ти з нею ще не закінчив.

Я напружив руки -

у мене було бажання схопити його за яйця і викин ути звідси.

Якщо я з нею ще не закінчив?

І в цей же момент мені несподівано захотілося зал ізти у свою раковину і сховатися від усіх.

Горло стиснулося.

Якого біса?

Я хотів заподіяти їй біль. Я не хотів заподіювати їй біль.

Я ненавидів її. Я любив її.

Я хотів поглумитися над її тілом сотнею різних способів. Я хотів захистити її.

Неможливо описати, в якому я був замішанні прямо зараз, але одно я знав напевно.

Вона не яка-небудь повія.

За декілька років Тейт довелося витерпіти безліч порижень з моєї вини. Людьми легко маніпулювати. Їм хочеться бути в курсі, і плітки беруться за істину. Варто сказати людям, що хтось проколов собі клітор або їсть собак, і все -

залишається тільки спостерігати за тим, як школа поовниться чутками.

Проте в останніх класах школи ефект від моїх дитячих пліток був таким же, як від порваного презерватива. Мені хотілося, щоб хлопці трималися від Тейт чимдалі, але це вже не спрацьовувало. Вони бачили її красу, а тепер, після епізоду в роздягальні, ще і вважали її доступною.

І уперше я зрозумів, що, мучивши цю дівчину, не знаходжу бажаного спокою. Мені захотілося міцно її обійняти та побачити, як вона посміхається.

Я звузив очі, бажаючи опинитися у ідеальному світі, де я зміг би метати дротики для дартсу в член цього хлопця.

- Більше з нею не розмовляй, - наказав Нейту я. - Йди.

І я смикнув підборіддям в той кут, в якому цей козел повинен був схватися.

Я що, краще його?

Ні. Але з цим я розберуся пізніше.

Нейт відступив, але Тейт роздосадувано зітхнула і стиснула губи. Я побачив її сердитий погляд, зрозумів, що він призначається мені, але не встиг зрозуміти чому, як вона заговорила.

-Не потрібно робити мені послуг! процїдила вона к різь зуби.

-Ти нещасний шматок лайна, Джаред. Але, з іншого боку, я б теж, напевно, була нещасна, якби батьки мене ненавиділи. Батько тебе кинув, мама уникає. Але хто їх може за це винити, вірно?

Я перестав дихати, і стіни обступили мене з усіх боків.

Якого хрїну вона тільки що сказала?

Я дивився на неї, почувавши себе розбитим, затерплім. Я знав, що такі слова абсолютно не в її дусі, але водночас розумів, що вона сказала правду.

Я не забув дихати. Мені просто більше не хотїлось. У мене було таке відчуття, немов усі погляди були приковані до мене, і однокласники шепотїлися в долоньку, смїючись надї мною. Я був викритий, і усі тепер знали про мої проблеми.

Але, озирнувшись, я зрозумів, що ніхто навіть не звертає на нас уваги.

Я знову сфокусувався на Тейт і згадав, чому ненавидїв її.

На вигляд вона була хорошою дівчинкою, але нехай це не вводить вас в оману усередині сидїло стерво. -Отже, клас, пролунав голос міс Пенлі, що з'явилася у дверях.

Я мовчки пішов на своє місце.

-Будь ласка, візьміть свої компаси й подивіться, хто о ваш "Схід". Коли скажу "почали", збирайте речі та сідайте поряд з партнером по сьогоднішній дискусії. Можете зрушувати парти бік до боку або лицем до лиця. Почали.

Не встиг я дістати свій "компас", як на мене, налетіла Іві Доннер.

Але я майже не слухав її базікання.

Тейт приєдналася до Бена Джеймсона, вони зрушували парти лицем до лиця.

Дивно, але, дивлячись на неї зараз, я не відчував нічого. Немов задерев'янів. Бажання обійняти її і вибачитися у неї, яке я випробовував дві хвилини тому, зникло.

І мало того, я навіть не відчував злості.

Тейт для мене втрачена. Мені все одно.

Я лайно. І на це мені теж плювати.

Вона час від часу поглядала в мою сторону. Але я не хотів її. І ненавидіти теж не міг.

Мені. Було. Просто. Все. Рівно.

РОЗДІЛ 17

– Досить! - розсміялася Кейсі. - Ти знову махлюєш!

- Нічого я не махлюю, - посміхнувшись, я сперся на більярдний кий. – Я забив кулю. Наступний удар мій.

Ми з Кейсі сперечалися, стоячи по різні боки більярдного столу, і побачивши її невідому досаду мені хотілося сміятися. Кейсі - акула більярду. Хто б тільки міг подумати?

Після школи та епізоду з Тейт я випустив пар на роботі, а потім поїхав додому.

Зменшивши швидкість на під'їзній доріжці, я помітив, що біля сусіднього будинку припаркований чорний «Лінкольн», і не зміг стримати стогін.

Бабуся Тейт.

За ідеєю, мене мало розлютити те, що поруч з Тейт тепер знаходилася доросла людина, яка могла втрутитися.

Але справа була не в цьому.

Її бабуся любила пхати всюди свій ніс і завжди, коли приїжджала, намагалася поговорити зі мною. Я повинен був передбачити, що вона приїде пожити з Тейт, коли вона була зовсім одна. Сподіваюся, що вона не затримається тут надовго.

Кейсі прийшла близько восьми, і тепер ми починали п'яту партію більярду.

- Ти назвав шостий, - заперечила вона. – А не шостий та десятий! Не можна загнати дві кулі в одну лузу одночасно. Ти мусиш зробити те, що оголосив.

– Я оголошую себе крутим, – відрізав я.

Вона насупилась і скорчила роздратовану гримасу.

Кейсі сердилася досить мило, і виглядала теж чарівно. Її довге каштанове волосся, на тон світліше за моє, було зібране в недбалий хвіст, а на обличчі не було ні грама косметики.

Якщо і є найкрасномовніша ознака того, що дівчисько на тебе не запало, - ось він.

- Прекрасно. - Я знизав плечима і підняв руки, зображуючи роздратування. - Давай тоді, твій удар.

Вона засяяла і схилилася над столом.

Попри те, що на годиннику було майже десять, я не поспішав її виправдовувати.

Кейсі виграла чотири з п'яти партій, і я вже думав, що мені доведеться з'їздити в невідкладну допомогу, щоб мені там заново пришили яйця. Цікаво було дізнатися, як така затиснута дівчина, яка у дев'ятому класі на уроці біології та анатомії не могла доторкнутися до жодного експоната, не сказавши: «Фу», стала таким лютим гравцем у більярд.

Ми пішли у вітальню, і я обняв її рукою за шию, м'яко притягнувши до себе.

- Мені потрібно дещо тебе запитати.

Кейсі шумно зітхнула.

- Так мені також.

Я подивився на неї:

- Ти перша.

Плюхнувшись на диван, вона дивилася на свої руки, складені на колінах.

- Джареде, я знаю, що ти використовуєш мене для того, щоб помучити Тейт. Щоб роздратувати її або... - І вона підняла на мене очі, - або змусити ревнувати.

Мої ноги ніби задеревеніли, і я не став сідати. Схрестивши руки, я підійшов до вікна, вкритого краплями дощу, і за звичкою глянув на темне вікно Тейт.

Не треба.

- Джаред, - сказала Кейсі. – Я тебе також використовую. Навіть не впевнена, чи хочу я повернути Ліама, але мені потрібно, щоб він знав, що я не сиджу вдома, чекаючи на нього. Тому я погодилася прийти до тебе. Тейт сказала, що вона сьогодні зайнята, а я не хотіла залишатися сама.

Я повернувся і, схиливши голову набік, глянув на неї.

- Ти могла б використати будь-якого хлопця, щоб змусити Ліама ревнувати, Кейсі. Чому я? Ти ж знала, що Тейт буде боляче, якщо вона вирішить, що ми зустрічаємося з тобою.

Вона ніби втиснулася в диван. Вона витягла обличчя, повільно притягнула коліна до грудей і обхопила їх руками.

— Моя мама... — сказала Кейсі майже пошепки, — надто мене пасе. - Вона похитала головою, так, ніби слово "пасе" було надто м'яким у цій ситуації. - Підбирає для мене одяг, перевіряє телефон, вирішує, на які заняття мені ходити, і навіть... - Але тут у неї перехопило подих, і вона придушила ридання.

У мене пересохло в роті, я заціпенів.

Господи.

Що вона хоче мені сказати?

Великим пальцем Кейсі витерла сльози, що пролилися.

- Хоч би що там було, після того, що сталося з Ліамом, я зрозуміла, що втомилася бути такою, якою була завжди. Втомилася бути слабкою, завжди йти у всіх на повіді. Я

подумала, що Джаред Трент зможе досадити Ліаму як ніхто інший.

Куточки її губ трохи зігнулися в посмішці, і я зрозумів, про що вона.

Нам обом хотілося контролю.

- Але ти знала, що це раниць Тейт, - нагадав я, все ще намагаючись знайти пояснення тому, що вона погодилася заподіяти біль так званій найкращій подрузі.

- Так, - зітхнула Кейсі. - Таке не входило до моїх планів, але я подумала, що це змінить хід гри, яку ви двоє ведете. Зрушить справу з мертвої точки, якщо можна так висловитися.

Я зрушив брови.

- І ти пішла на це, ризикуючи втратити подругу?

Але Кейсі тільки реготнула, чим здивувала мене.

- Ти не всевладний, Джаред. - Вона опустила очі, а потім м'яко додала: - У нас з Тейт все буде гаразд. Але вона не повинна знати про наші справи. Вона цілісна особистість. Вона не дурна і не невпевнена в собі. Я не хочу, щоб вона засуджувала мене за те, що я граю в ці ігри з Ліамом. Не хочу, щоб хтось знав правду.

Кейсі знову опустила ноги на килим і випросталася, зустрівшись зі мною поглядом.

- Джареде, я гадки не маю, в чому у вас з Тейт проблема, але я точно знаю, що ти непоганий хлопець. Я думала, що коли вона повернеться, все буде інакше. Думала, ви двоє залишите все у минулому.

- Ми й залишили, - запевнив її я, сідаючи поряд. Кейсі звузила очі так, що залишилися тільки щілинки, і підняла підборіддя.

- Ти її любиш, - сказала вона. Це було не питання, і кров прилила до мого обличчя.

– Ні, – твердо відповів я.

- Добре. - Вона грюкнула долоньками по колінах і раптом ніби повеселішала. Дивно. - Бен Джеймісон буде на перегонах у п'ятницю ввечері. Швидше за все, він привезе із собою Тейт. Ти зможеш не випускати пазури?

Добре, що мої руки лежали на спинці дивана, інакше вона помітила б, як я стискаю кулаки.

Як би я не намагався зберігати байдужий вигляд, Медок, Кейсі, а разом і всі інші без кінця нагадували мені, що Тейт продовжує жити далі.

— Мені байдуже, хто і що робить, Кейсі, — промовив я позбавленим емоцій голосом.

Вона вивчала мене кілька секунд, а я дивився просто перед собою.

- Зробиш мені ласку? - Попросила вона, потираючи свої вицвілі джинси. - Підіграй мені на перегонах? Ліам буде ганятися з Медоком, і я просто ...

- Так, - перебив її я, розуміючи, що їй потрібно. – Домовилися.

Якщо вона хоче викликати ревності у Ліама, я допоможу. Не найгідніше заняття, але дуже кумедне.

– Подивимось кіно? - Запропонував я, намагаючись змінити тему.

- Звісно. Любиш фільми про танці?

І в цей момент я мало не вигнав її за поріг стусаном під зад.

* * *

Зовні йшов сильний дощ, і повітря здавалося густим і наелектризованим. Близько півночі я провів Кейсі, вручивши їй свою толстовку, щоб їй було чим прикрити голову, а потім замкнув усі двері й бігом піднявся сходами до себе в кімнату.

Вперше за останні роки мені захотілося залізити на дерево.

Колись ми з Тейт любили сидіти на ньому під час грози – та й не лише. Хоча її я на дереві не бачив уже кілька років.

Піднявши вікно, я висунув голову під дощ і вітер і застиг.

Чорт.

Тейт сиділа на дереві.

Мої пальці вчепилися за підвіконня.

Перше, що мені спало на думку, – це порівняння з ангелом. Її блискуче волосся, що розвівається. Довгі стрункі ноги, що звисали з гілки. Вона була схожа на ідеальну картинку.

А потім я згадав, що диявол теж був ангелом.

Ти нещасний шматок лайна, Джареде. Слова, які вона кинула сьогодні, поранили мене сильніше, ніж я хотів визнати.

- Сидиш на дереві в грозу? – уїдливо промовив я. – Та ти просто геній якийсь.

Тейт підвела голову й обернулася в мій бік.

У її погляді – наскільки я міг побачити – не було знайомої мені агресії. Та й дивилася вона ніби повз мене. Її очі були настороженими та трохи сумними.

- Так, я теж вважаю себе генієм, - сказала Тейт і знову відвернулася.

Її поведінка збила мене з пантелику. Вона не була наляканою чи боязкою, але й вогонь відкривати не поспішала. Їй було ніяково від того, що вона сказала мені сьогодні?

Ну, мені не потрібен її жаль. Мені потрібна її чортова злість.

Не потрібно мене жаліти.

Я не хотів, щоб вона каялася у своїх словах. Не вибачайся і не ховайся від мене. Розлютися на мене, Тейт.

– Дерево? Блискавка? Уловлюєш зв'язок? – продовжував я підгодовувати її. Я знав, що сидіти на дереві під час грози небезпечно, але в дитинстві ми це робили сотні разів.

- Раніше ти про це не хвилювався, - заговорила вона позбавленим емоцій голосом, дивлячись на залиту водою вулицю.

- Про що? Про те, що на вулиці гроза, а ти розсілася на дереві?

- Ні, про те, що я можу постраждати, - відбила вона і заткнула мені цим рота.

Чорт її візьми.

Все моє тіло напружилося, і мені хотілося струсити її й закричати в обличчя: "Так, мені все одно, трапиться з тобою щось погане чи ні!"

Та я не міг.

Мені було не однаково – прокляття – і тому мені хотілося пробити дірку в стіні. Якого біса мене хвилювало все, що робить це дівчисько? З ким вона трапляється? З ким спить?

"Але з іншого боку, я б теж була нещаслива, якби батьки мене ненавиділи."

Слова Тейт обплели мій мозок наче щупальця, висмоктуючи все добре, що я коли-небудь про неї думав. Кожен спогад.

Мені треба було вирвати її зі свого серця та зі своїх думок.

– Татум? - Я повагався, сумніваючись, чи варто говорити таке, але все ж таки змусив себе вимовити ці слова. - Мені байдуже, жива ти чи мертва.

І я обернувся до неї спиною, змушуючи себе піти.

РОЗДІЛ 18

Наступного дня під час ланчу Кейсі знову прийшла за мій столик. Вигляд у неї був ображений. Вона не сказала, що трапилося, а я не питав, але вважаю, що це було якось пов'язане з Тейт або Ліамом.

Про Ліам я не думав взагалі. Про Тейт намагався думати якомога менше.

– Отже, я щойно отримав повідомлення від Зака. - До нас підійшов Медок і, розвернувши стілець, осідлав його задом наперед. – Дерек Роумен повернеться до міста на вихідні. Він хоче потягатися з тобою у перегонах у п'ятницю.

Я подумки простогнав, не тому, що боявся поразки, а тому, що Роумен був той ще гівнюк.

Коли цей тип навчався у нашій школі, він повадився з половиною учнів у десять разів гірше, ніж я з Тейт за останні роки. Виграю я або програю, в будь-якому випадку приїхати на фініш без єдиної подряпини буде схоже на диво.

Я знизав плечима.

– Чудово. Наші шанси майже рівні, тому ставки будуть високі.

А грошей я потребував. Батько вичавлював з мене готівку щотижня, і суми були чималі. Однак він був розумний. Просив грошей, але знав міру. Брав достатньо, щоб я напружувався, але не вимагав стільки, скільки я не міг би дістати.

- А ти змагаєшся з Ліамом, правда? - Запитала Кейсі у Медока.

Він глянув на неї через стіл і посміхнувся.

– Навряд чи це називається змаганням. Скоріше кастрацією.

- Тільки будь обережний, добре? - промовила вона з занепокоєним виглядом.

Та гаразд?

Медок подався вперед, упершись грудьми в спинку стільця, і промовив низьким і хрипким голосом:

- Кейсі? Я дивлюся на тебе зараз і уявляю голою.

І я не зміг стриматись. У мене вирвався смішок, а потім я просто затрусився від сміху, опустивши лоба на руку.

– Брр! - кинула Кейсі з огидою. Вставши, вона обсмикнула свою джинсову спідницю і пішла до виходу з їдальні, але ми з Медок все ніяк не могли заспокоїтись.

Господи, він найкращий.

- Кейсі, почекай! - Крикнув я їй услід, не особливо намагаючись її повернути.

Медок підвівся, все ще регочучи.

- Кейсі, та облиш. Я ж пожартував.

Але вона не обернулася.

І ми продовжили реготати.

* * *

Ми з Тейт кілька разів зустрічалися поглядом протягом дня. Буря в її очах перетворилася на дощ, що мрячить, але я вирішив не замислюватися про це.

Я не міг. З усім цим лайном між нами було покінчено. Для неї все закінчилося вже давно, а для мене має закінчитися якнайшвидше.

Урок кінематографії пройшов досить мирно, але Пенлі попросила нас зрушити парти в коло, тож я чудово бачив Тейт, яка сиділа навпроти. Час від часу я помічав, що вона поглядає на мене, але її думки були недосяжні.

Ми тільки-но пересунули парти назад, і міс Пенлі якраз говорила про монологи, які нам доведеться прочитати протягом наступних двох тижнів. Мені хотілося забратися звідси якнайшвидше і піти з Медменом до озера. Останнім часом я зовсім закинув бідного пса через роботу, навчання та вічну відсутність у вихідні. Іноді я брав його з собою, коли зустрічався з Джексоном, але зазвичай ми з Медменом бачилися тільки вночі, коли він залазив до мене в ліжко.

Я подумав, що треба було б дізнатися, чи не хоче Тейт брати його до себе іноді - щоб хлопцеві вистачало уваги, - але тут же викинув цю думку з голови.

Ми не друзі, і я не буду її ні про що питати.

Я помітив, що Тейт заворушилася на стільці, ніби прочитавши мої думки, і, глянувши на неї, побачив, що вона повернулася і дивиться прямо на мене.

Вона моргнула, опустила очі й знову підняла їх. У них прозирала смуток, розгубленість і ще щось. Щось на кшталт жалю чи розпачу. Чому вона була такою сумною? Я звузив очі й спробував не дивитись на неї. Мені не потрібно знати, що з нею діється.

- Увага, клас, - заговорила Пенлі, як і раніше не відводячи погляду від аркуша паперу, на якому робила позначки. – Не забудьте, що збори, присвячені боротьбі зі знущаннями, відбудуться двадцять дев'ятого числа. Замість першого уроку ви підете...

Рука Тейт різко злетіла в повітря.

- Міс Пенлі? – перебила вона вчительку.

Та підвела очі:

- Так, Тейт?

- До кінця уроку залишилося п'ять хвилин, - сказала вона чемно. – Чи можна я прочитаю свій монолог?

Якого біса?

Цей проєкт було ще рано здавати, і всі, включаючи Пенлі, витріщили на неї очі.

Що вона, чорт забирай, робить?

- Хм, що ж, я не очікувала, що сьогодні доведеться когось оцінювати. Твоє есе готове? - Запитала Пенлі.

- Ні, есе я здам у визначений термін, але мені дуже хотілося б прочитати монолог саме зараз. Будь ласка.

Я заскрипів зубами.

- Гаразд, - з неохочим зітханням погодилася Пенлі. – Якщо так ти впевнена...

Чудово.

Найменше мені зараз хотілося дивитися на Тейт або чути її голос. Багато в чому тому, що я знав: мені буде важко від неї абстрагуватись.

Шум. Простір. Можливість відволіктися.

Я сповз на стільці, витяг ноги та схрестив руки.

Взявши ручку, почав креслити в зошиті тривимірні куби.

- Я люблю грозу, - почала Тейт, але я не відводив погляду від своїх ліній. – Грім, злива, калюжі, промокле взуття. Коли насуваються хмари, мене охоплює радісне передчуття.

Я насупився. Тейт любила дощ.

- Все здається красивішим під дощем. Не питайте мене чому. - Вона говорила легко і природно, ніби зверталася до друга. - Але в грозу наче відкривається інший світ можливостей. Раніше, катаючись на велосипеді небезпечними слизькими дорогами, я відчувала себе супергероєм. Або олімпійським атлетом, який долає важкі випробування, щоб дістатися фінішу.

Вона зробила паузу, і я відірвав ручку від паперу, усвідомивши, що знову і знову обводжу по контурі один і той же квадрат.

- Але навіть у сонячні дні, я була тоді ще маленькою, я прокидалася з тим самим відчуттям трепету. Ти змушував мене відчувати радісне передчуття, так само як і симфонія грози. Ти був моєю бурею під сонцем, громом у нудному, безхмарному небі.

Підозра закралася мені в душу, і я почав дихати частіше.

Це не монолог.

- Пам'ятаю, я навіть ковтала сніданок якнайшвидше, щоб скоріше постукати до тебе у двері, - продовжувала Тейт. – Ми гуляли днями на проліт, поверталися додому лише поїсти чи поспати. Грала в хованки, лазили по деревах, ти гойдав мене на гойдалці.

Я нічого не міг із собою вдіяти. Я підвів очі й зустрівся з нею поглядом, і моє чортове серце... у мене було таке почуття, наче вона простягла руку і стиснула його в кулаку.

Тейт.

Вона що, зверталася до мене?

- Ти зробив мене своїм найкращим другом, завдяки тобі я знову відчула, що таке дім. - Тейт не зводила з мене погляду. – Знаєте, коли мені було десять років, то померла моя мама. У неї був рак, і я втратила її, так толком і не впізнавши. Світ здавався таким ненадійним, я була така налякана. Але з тобою все знову стало на свої місця. З тобою я стала сміливою та вільною. Начебто частина мене, яка померла разом з мамою, після зустрічі з тобою ожила, і було вже не так боляче. Мені було не боляче, коли поряд був ти.

Я не міг перевести дух. Для чого вона це робить? Я нічого для неї не означав.

- Але одного разу - біда прийшла з нізвідки - я втратила і тебе. Біль повернувся, мені було так погано, коли ти мене зненавидів. Моя гроза пішла, і ти став жорстоким. Цьому не було пояснення. Ти просто зник. І моє серце розривалася на частини. Я сумувала за тобою. Я сумувала за мамою.

Сльоза скотилася по її щоці, а в мене в горлі утворився ком.

Тейт дивилася на мене так, як раніше: наче я був для неї всім.

Я слухав її, і тонни спогадів кружляли в голові.

Всі ці гидоти, які я витворював, щоб довести, що я сильний. Довести, що не потребую ні кого, кому не потрібен я. Я проковтнув, намагаючись вгамувати гулке биття серця.

Чи кохала вона мене тоді?

Ні.

Тейт брехала. Напевно брехала.

- Найгірше стало, коли ти почав мене кривдити. Твої слова та вчинки змусили мене зненавидіти школу. Через них навіть мій власний будинок став чужим.

Її очі знову сповнилися сльозами, і мені хотілося трошити все навколо.

Вона страждала. Я був, чорт забирай, нещасний. І заради чого?

- Мені, як і раніше, боляче, але я знаю, в цьому немає моєї провини, - продовжувала Тейт, і її губи стиснулися в тонку смужку. - Я могла б описати тебе безліччю слів, проте лише одне містить смутку, злість, нікчемність, жалість - це слово "боягуз". Через рік мене тут не буде, а

ти залишишся невдахою, чия найвища межа існування обмежиться школою.

Її погляд знову зосередився на мені, а голос набрав сили.

- Ти був моєю бурею, моєю грозовою хмарою, моїм деревом під зливою. Я любила всі ці речі, і я любила тебе. Але зараз... ти чортова посуха. Я думала, всі сволоти водять німецькі машини, але виявилось, що мерзотники в Мустангах теж можуть залишати шрами.

Мої руки стиснулися в кулаки, я наче опинився в тісній кімнаті, з якої немає виходу.

Я не відразу зрозумів, що весь клас їй аплодує – ні, не просто аплодує – однокласники влаштували справжню овацію. Усі визнали її «виступ» блискучим. А я не знав, що мені, чорт забирай, з цим робити.

Тейт поводитися так, наче я був їй не байдужий. Вона пам'ятала все, що було між нами. Але кінець... кінець був такий, наче вона прощалася.

Вона вклонилася, і її волосся розсипалося по плечах, а потім усміхнулася сумною усмішкою. Наче їй було добре, але вона почувала себе винною через це.

Почувся віддалений звук дзвінка, і я підвівся з місця, пройшов повз парту, за яку вона знову сіла, і до дверей, почувавши себе так, ніби йшов якимсь чортовим тунелем. Однокласники метушилися навколо мене, вітали Тейт з чудово виконаною роботою і як ні в чому не бувало займалися своїми справами, ніби мій світ зараз не розсипався на частини.

Все, що відбувалося навколо, здавалося мені білим шумом. Я як у тумані вийшов у коридор, і єдиним звуком, який чітко віддавався у мене у вухах, було биття мого власного серця.

Я притулився чолом до прохолодної плитки на стіні навпроти класу Пенлі та заплющив очі.

Що Тейт, чорт забирай, щойно зі мною зробила?

Я ледве міг дихати. Щосили спробував втягнути повітря в легені.

Ні ні...

До біса все це.

Тейт брехала. Все це було грою.

У чотирнадцять років я мріяв лише про неї. Всіма думками волав до неї, а вона й не думала про мене. Вона не сумувала за мною того літа, коли я поїхав до батька. Я був не потрібний їй тоді та не потрібний зараз.

Того дня, коли я повернувся, я потребував її, потребував так сильно, а вона навіть не згадала про мене.

Прокляття, Тейт. Не роби цього. Не лізь до мене на думку.

Господи, я більше не розумів, чого хочу. Я хотів дати Тейту спокій. Хотів забути її. І водночас ні.

Може, мені треба було просто обійняти її та вдихати її запах, доки я не згадаю нарешті, хто я.

Та я не міг. Я мав ненавидіти Тейт.

Я потребував цієї ненависті, тому що, якщо мені не буде куди зливати всю свою енергію, тоді я знову злечу з котушок. Якщо я не зможу фокусуватись на Тейт, мій батько розчавить мене.

- До швидкого, Джаред.

Я моргнув і обернувся. До мене звертався Бен, а Тейт була з ним.

Вона дивилася на мене немов на порожнє місце. Так, ніби я не був для неї центром усього, як вона для мене.

Я сунув руки в кишені толстовки, щоб вони не побачили, як я стиснув їх у кулаки. На людях я робив так.

Це був мій спосіб тримати емоції у вузді, щоб ніхто не помітив, що клекоче у мене всередині.

Я стиснув зуби. Тейт вже не може завдати мені болю.

Але повітря, що виходило з моїх ніздрів, було розпечене, коли я дивився, як вони віддаляються коридором.

Вона йшла з ним.

Щойно вона тицьнула мене носом у моє ж лайно.

Вона продовжувала жити далі, а я ні.

І я стиснув кулаки ще сильніше, поки пальці не занили.

- Підкинеш?

Я напружив щелепу - відчай загрожував перетворитися на лють.

Мені навіть не треба було повертатись, щоб зрозуміти, що це Пайпер.

Останні дні я думав про неї найменше, і мені хотілося, щоб вона зрозуміла натяк і відстала.

Але потім я згадав, що для чого вона все ж таки хороша.

- Не розмовляй. - Я різко розвернувся і, схопивши Пайпер за руку, потяг до найближчого туалету, навіть не дивлячись на неї. Мені треба було зняти напругу, а Пайпер знала "що і як". Вона була як вода. Набирала форму тієї місткості, в яку потрапляла. Вона не кидала мені виклику, не пред'являла претензій. Вона просто була поруч, тільки руку простягни.

Заняття вже скінчилися. У туалеті було порожньо, коли я вдерся в кабінку, плюхнувся на опущену кришку унітаза і посадив Пайпер собі на коліна. Вона ніби захихотіла, але, правду кажучи, мені було начхати, хто вона, де я і чи застукане нас хтось. Мені треба було поринути у голову.

Поринути так глибоко, щоб не чути навіть власні думки.
Щоб не уявляти її світле волосся та блакитні очі.

Тейт.

Я ривком стяг з Пайпер рожевий кардиган і накинувся на її рот. Це не давало мені задоволення. Та й не повинно було. Я хотів не розрядки. Ні, це був мій особистий спосіб звести рахунки.

Я взявся за бретельки її майки й спустив їх з плечей, а разом із ними й бюстгальтер. Коли весь одяг опинився у неї на талії, я поринув обличчям у її голі груди, і вона застогнала.

"Мені було не боляче, коли поряд був ти."

Я намагався втекти від Тейт, але вона мене наздоганяла. Я міцніше притиснув до себе Пайпер і вдихнув її запах, бажаючи, щоби це була не вона.

"Мені було так погано, коли ти мене зненавидів."

Моє серце ще рвалося з грудей, ніби там більше не було місця. Я не міг заспокоїтись. Якого хрину?

Пайпер відсторонилася трохи й почала рухати стегнами у мене на колінах, а я ковзав руками її тілом, прагнучи знайти порятунок. Намагаючись отримати контроль.

"Моє серце розривалася на частини. Я сумувала за тобою."

Я стиснув дупу Пайпер і атакував її шию. Вона знову простогнала і ляпнула якусь нісенітницю, але я не розібрав слів. У моїй голові звучав лише один голос, який не змогли б заглушити ані полчища Пайпер, ані інші дівчата.

"Я любила всі ці речі, і я любила тебе."

І тоді я завмер.

З мене наче випустили все повітря.

Тейт любила мене.

Не знаю, в чому була справа – в її повних сліз очах, чи в тоні її голосу, чи, може, я просто добре її знав. Але тільки-но я зрозумів, що вона сказала правду.

Вона любила мене.

- У чому справа, любий? - Пайпер обвила мене руками за шию, але я не міг на неї дивитися. Я просто сидів і, чорт мене забирай, дихав їй у груди, намагаючись хоч на кілька секунд переконати себе в тому, що я обіймаю Тейт.

- Джаред. Що з тобою? Ти поводишся так дивно з того часу, як почався навчальний рік. - Цей її довбаний плаксивий голосок. Чому люди не розуміють, коли їм краще заткнутися?

Нарешті я провів руками по обличчю і прийшов до тями:

- Вставай. Завезу тебе додому.

- Але я не хочу додому. Ти на мене вже місяць уваги не звертаєш. Насправді навіть понад місяць!

Пайпер натягла назад майку та кардиган, але так і не зрушила з моїх колін.

Я зробив глибокий вдих і спробував заспокоїти нерви, бо був близький до вибуху.

- Ти хочеш, щоб тебе підвезли, чи ні? - Запитав я, пронизуючи Пайпер поглядом, в якому читалося: «Погоджуйся або провалюй». Вона знала, що краще не ставити запитань. Я і Медоку ні чорта не розповідав, а вже з цим дівчиськом тим більше відверті не збирався.

* * *

До того моменту, як я повернувся додому, мій настрій помінявся з поганого на жахливий. Висадивши Пайпер, я просто поїхав, куди очі дивляться. Мені потрібно було

послухати музику, очистити голову і постаратися позбутися цього болю, що давить в грудях.

Я хотів звинуватити у всьому Тейт. Удати, що нічого не відбувається, як робив щоразу, коли вона завдавала мені болю.

Та я не міг. Не цього разу.

Не вдасться втекти від правди. Не буде жодних вечірок чи дівчаток, щоб відволіктися.

А правда була... Я хотів би повернутися в минуле, того дня в парку. Туди, на ставок, де я вперше вирішив, що повинен завдати їй болю. Тепер я вчинив би інакше.

Замість того, щоб відштовхувати Тейт, я закопався б обличчям у її волосся і дозволив їй повернути мене назад звідти, куди я пішов. Їй не довелося б нічого говорити чи робити. Вона просто заповнила б мій світ.

Але моя злість того дня була сильніша за мою любов до неї, і прямо зараз я не міг навіть думати про те, що зробив. Я не міг прийняти, що Тейт мене ненавиділа, що моя мати, схоже, не хотіла мати зі мною нічого спільного, а батько щосуботи нагадував мені про те, який я невдаха.

Пішло воно. Пішли вони усі.

Я увірвався в будинок, зачинив двері й шпурнув ключі через усю кімнату. Вдома було тихо, як у церкві, тільки кігті Медмена застукали по підлозі, коли він побіг мені назустріч.

Пес почав дряпати мої джинси й паскудити, щоб я звернув на нього увагу.

– Не зараз, друже, – кинув я і пішов у кухню. Медмен не міг заспокоїти мене. Мені хотілося по чомусь ударити. Відкривши холодильник, я помітив, що мати приклеїла на дверцятах записку.

Сьогодні мене не буде. Замов піцу. Люблю тебе!

Я знову з гуркотом зачинив дверцята. Вічно її, хай йому грець, немає.

Схопившись за боковини холодильника, я притулився чолом до його сталевого корпусу. Це не має значення, сказав я собі. Все в порядку. У мене жахливі батьки, але в кого вони нормальні? Я відштовхнув Тейт, але у світі є й інші дівчата. Я не мав жодного уявлення, що я, хай йому грець, робитиму зі своїм чортовим життям, але мені було всього вісімнадцять – або майже вісімнадцять.

Все. Нормально.

Я вчепився в холодильник ще сильніше, бажаючи повірити в цю брехню.

А потім я побачив себе збоку: як я стою на кухні один і обіймаю холодильник. Кажу собі, що в мене все гаразд.

Твою матір.

Я вдарив долонею по дверях. А потім ще й ще. Всі м'язи в тілі наче задерев'яніли. Медмен верескнув і втік геть.

Все те лайно, яке мати розставила на верху холодильника, перекинулося чи впало на підлогу, а я продовжував. Обома руками знову і знову штовхав його в стіну.

"Мені було не боляче, коли поряд був ти."

Тейт морочила мені голову. Чому я не міг просто забути її?

Я зупинився, мої плечі опустилися, я з силою втягував і випускав повітря з легенів, але мені цього було мало. Розвернувшись, подався до сходів. Матері ввечері не буде, а значить, я можу дістати Джека. Через те, що вона була алкоголичкою, я ховав випивку якомога далі. Але сьогодні ввечері мені треба було вимкнутись. Я не міг

перетравити цей біль. Я не міг упоратися і хотів напиться до отупіння.

На шляху до сходів я помітив, що вхідні двері відчинені.

Чорт.

Вона, мабуть, не закрилась, коли я зачинив її, увійшовши до будинку. А Медмен вибіг надвір, у цьому я не сумнівався.

Я штовхнув ногою двері, і вони зачинилися. З гуркотом.

Зашибісь. Навіть собака пішов.

Опинившись у своїй кімнаті, я поліз у запаси спиртного, яке ми з Медоком стягли у його батька, і дістав пляшку віскі.

Стягнувши з себе футболку і толстовку, я роззувся і, відкоркувавши пляшку, зробив кілька великих ковтків, щоб заглушити голос Тейт у своїй голові.

Але, підійшовши до вікна, завмер.

Вона була там.

Танцювала.

Стрибала по кімнаті із заплющеними очима.

Перед думкою промайнув її образ у фіолетовій нічній сорочці, але я не пам'ятав, з чим воно пов'язане.

Тейт танцювала нітрохи не краще за мене. Я ледве не засміявся, коли вона підняла руку, зображуючи різки над головою, і голосно підспівуючи. Груди стиснули від бажання обійняти її.

В цей момент мені захотілося її повернути.

Але що я, чорт забирай, скажу їй? Я не міг розповісти їй все.

Нізащо.

Я знову підніс пляшку до рота, заплющив очі й з зусиллям проковтнув жовч, що підступила до горла.

Мені не було чого їй сказати. Той хлопець, якого вона знала у чотирнадцять, більше не існував. Мої батьки кинули мене. Вона мене покинула.

Я залишився сам, як передбачав цей козел, мій батько.

Пекуче почуття ненависті й болю немов лещатами скувало мою шию, а потім стиснуло голову, і нутроці стало палити так сильно, що мені захотілося здерти з себе всю шкіру, просто для того, щоб зробити вдих.

Я жбурнув пляшку через всю кімнату, вона врізалася в стіну, і рештки віскі вилилися на підлогу.

Прокляття!

Я ніби збожеволів. Втікши вниз сходами, почав перекидати стільці, розбивати рамки з фотографіями, кришити посуд і кришталь. Схопив камінну кочергу і почав махати нею на всі боки. Знищив усі фотографії, на яких моя мати зобразила мене усміхненим, усі довбані статуетки, розставлені про око – нібито ми нормальна, щаслива родина. За дві години я розніс наш будинок у пух і порох, а сам відчував спустошення та втому.

Будинок перетворився на купу мотлоху, я був весь у поті, але ніби літав у небесах. Ніхто не може поранити мене, якщо я можу їх поранити.

У блаженному безпам'ятстві та умиротворенні я вмовстився на задньому ґанку з ще однією пляшкою «Джека» зі своєї заначки. Дощ остудив моє тіло. Не знаю, скільки я там просидів, але я нарешті знову міг дихати, і це було чудово. Все-таки іноді корисно ламати речі, як п'ятирічній дитині. Я нарешті повернув собі контроль, і тепер просто сидів і пив, насолоджуючись тишею в голові.

– Джаред?

Я повернув голову і ледь не задихнувся. Тейт? О Боже.
Ні ні ні...

Вона тут? У чортових шортах та майці?

Я відвернувся від неї, сподіваючись, що вона піде. Я не хотів зірватися на ній. Або зробити щось дурне. Я нарешті заспокоївся, але мої думки ще не увійшли до звичної колії.

- Джаред, собака гавкав на вулиці. Я подзвонила у двері. Ти не чув?

Чорт, вона стояла так близько. Я відчував тяжіння. Мені хотілося бути до неї ще ближчим. Хотілося розчинитись у її обіймах, забути про минуле.

Тейт спустилася з ганку і стала переді мною, просто під дощем, і я відчув поколювання в кінчиках пальців. Моїм рукам не терпілося доторкнутися до неї.

Я підняв очі на одну мить, не в змозі впоратися з тяжінням.

Господи. Вона вся промокла. І я знову втупився в землю, знаючи, що я зроблю, якщо продовжу дивитися на неї. Її мокра майка липла до тіла, але вона схрестила руки на грудях, намагаючись прикритись. По її ногах стікала вода, а намоклі шортики облягали стрункі стегна.

– Джаред? Чому ти не відповідаєш?! - Закричала вона.
– Будинок розгромлений.

Я знову спробував подивитись на неї. Чому? Та хрін знає. Щоразу, коли я бачив її, мені хотілося розчинитися в ній душею та тілом.

- Собака втік, - видавив я. Якого біса?

- І ти закотив істерику? Твоя мама знає, що ти зробив із домом?

І в цей момент мур між нами знову виріс. Моя мати. Тейт, яка дивилася на мене так, наче я не здатний тримати себе в руках. Наче я слабак.

Я більше не збирався завдавати їй болю, але й у душу пускати теж не мав наміру.

- Яка тобі різниця? Я ж нікчема, правда? Невдаха? Батьки мене ненавидять. Хіба це не твої слова?

Так, ось так набагато простіше. Просто нападай у відповідь.

Тейт прикрила очі, вигляд у неї був збентежений.

- Джареде, я не мала так говорити. Попри те, що...

- Не вибачайся, - перебив її я і, похитуючись, підвівся на ноги. - Підлабузничавши, ти виглядаєш невдахою.

Я пішов у будинок, а Тейт щось крикнула мені слідом, але я був надто п'яний і роздратований, щоб розібрати її слова.

Вона увійшла до кухні слідом за мною, і я почав витирати собаку, вдаючи, що Тейт поруч немає. А потім ця дівчинка знову роздратовала: схопила мою пляшку і почала виливати вміст у раковину.

Що?

- Твою матір! - Я підскочив до неї й спробував вирвати місткість у неї з рук. - Це не твого розуму справа! Вали звідси!

Я не хотів, щоб Тейт бачила мене таким. Вона не повинна турбуватися про мене. Я не зробив нічого, щоб заслужити це. І мені не потрібна ні її турбота, ні вона сама!

Я рвонув на себе пляшку, і Тейт повалилася на мене.

Вона була найпрекраснішим створінням, яке я коли-небудь зустрічав. А коли злилася, була ще сексуальніша. В її очах сяяло полум'я, а на пухкій нижній губі блищали

краплі дощу. Я хотів, щоб цей момент тривав вічно. Хотів виплеснути на неї всю свою енергію.

У всіх сенсах.

І тут я побачив, як вона підняла руку, і моя голова сіпнулася вбік. Я відчув біль і на мить завмер, приголомшений.

Вона мене вдарила!

Я випустив пляшку - в будь-якому випадку мені було начхати, - схопив Тейт і посадив на стільницю. Я не розумів, що роблю, але стриматись не міг. І вперше це мене не турбувало.

Наші погляди зустрілися, і вона ні на мить не відвела очей, намагаючись вивільнитися. Мені не варто було хапати її ось так. Не варто було переходити межу. Але я не торкався Тейт більш як три роки і відпускати тепер не збирався. Чим довше я дивився на неї, тим чіткіше розумів, що цілком належу їй.

І ця думка була нестерпною і водночас солодкою.

- Ти мене розтоптала сьогодні.

- Відмінно, - кинула Тейт, і я стиснув її ще сильніше, а потім, рвонувши на себе, запитав:

- Хотіла зробити мені боляче? Ти від цього кінчила?

Приємно було, правда?

- Ні, я не скінчила, - холоднокровним тоном відповіла вона. – Я не відчула нічого. Ти ніщо для мене.

Ні.

- Не говори так. - Я ж не відштовхнув її остаточно.

Вона все ще моя, хіба ні?

Я відчув її подих, коли вона подалася вперед. Її губи були вологими та такими пухкими.

- Ніщо, - повторила вона, знущаючись з мене, і мій член миттєво став твердим, як камінь. – А тепер відпусти...

Але я припав до її губ, заглушивши поцілунком слабкий стогін протесту. Вона, чорт забирай, моя, і крапка. Її запах, її шкіра, все це заповнило мій світ, і я перестав розуміти. Голова моя пливла, наче я був під водою, у невагомості та тиші. Боже, цей її смак.

Я вп'явся в її нижню губу. Чорт, я мріяв поцілувати її стільки років. Мені хотілося спробувати її на смак усюди. Я ніби з ланцюга зірвався, але не міг впоратися з собою. Наче мав надолужити весь утрачений час прямо зараз.

Її груди були притиснуті до моїх, я стояв у Тейт між ніг. Я намагався перепочити між поцілунками. Саме тут я хотів бути, і якого хрину я тільки не усвідомив це раніше? Тейт не чинила опір, і я посміхнувся, коли вона вигнула ший, підставляючи її мені. Я послабив хватку і ковзнув руками її тілом, притягнув до свого паху, щоб вона відчула, як сильно я її хочу.

Вона обвила мене ногами, а я погладив її стегна, захоплюючись ніжністю її гарячої шкіри. Ми не зрушимо з цього проклятого місця, доки я не досліджу кожен сантиметр її тіла – руками чи ротом.

Я почав цілувати її ший, а вона обхопила моє обличчя долонями та повернула назад до своїх губ. Я насолоджувався її реакцією. Вона також хотіла мене.

Господи, так.

Я знав, що не заслуговую на це. Тейт варта кращого. Але я хотів розчинитись в ній без залишку або все життя провести в спробах її повернути. Мені хотілося бути до неї ще ближче, цілувати її ще шаленіша. Мені потрібно більше.

Я поцілував її в ніжну ділянку шкіри під вухом, вдихаючи її запах, знемагаючи від бажання. Зараз, притискаючись до неї всім тілом, я почував себе вільніше, ніж будь-коли.

- Джаред, зупинись. - Тейт сіпнула від мене, але я продовжував.

Ні. Ти. Я. І чортве ліжко. Прямо зараз.

Я вже майже збирався віднести її туди, коли вона закричала:

– Джаред! Я сказала, зупинись!

І з цими словами вона відштовхнула мене.

Я відсахнувся, ніби отямившись від трансу. Кров прямувала в мій член, як Ніагарський водоспад, моє тіло знемагало. Я стояв, намагаючись, чорт забирай, зрозуміти, що їй сказати такого, щоб повернути в свої обійми, але вона не дала мені шансу. Просто стрибнула на підлогу і вибігла з хати.

Прокляття.

Я не мав ні мнайменшого поняття, що мені тепер робити, але одне я знав напевно.

Ми не закінчили.

РОЗДІЛ 19

- Ти це серйозно? - Я схилився над відчиненим вікном машини. Медок сидів за кермом і слухав Пінк.

- Не твоя справа, що я слухаю, - відрізав він, поставивши крапку у розмові, і продовжив вивчати трек через лобове скло.

Був вечір п'ятниці, минуло два довгі дні з того часу, як я поцілував Тейт, і ми з Медоком були на Петлі, готуючись до його бою з Ліамом. Він слухав дівчачу музику, а я намагався не заржати.

Пінк, звичайно, гаряча штучка, але особисто я вважав за краще щось агресивніше, коли налаштовувався на перегони.

Кейсі сьогодні приїхала зі мною. Я кинув погляд туди, де вона стояла, і напружився, побачивши, що вона розмовляє з Тейт.

Груди немов охопило жаром.

- Чуваче, ти чого посміхаєшся? – почув я голос Медока.

Моргнувши, я знову повернувся до нього. Він стискав кермо і, підозріло примруживши очі, дивився на мене.

- Хіба я посміхався? - Мое обличчя знову стало незворушним.

- Так, і це дивно. Зазвичай ти посміхаєшся тільки тоді, коли відриваєш крила метеликам, – промимрив Медок, зсунувши брови, а потім обернувся, щоб подивитися у заднє скло. - Вона тут?

- Хто?

- Метелик, який ти так любиш мучити, - піддражнив він.

- Відвали! - гаркнув я і попрямував до своєї машини.

Мій план дій щодо Тейт змінився, але я гадки не мав, як пояснити це другу.

Тож не став нічого пояснювати.

Але сам не міг стримати посмішки при думці про те, що мені все ще хотілося помучити Тейт, але тепер в іншому сенсі.

Боже, я хотів її.

От і все. Простіше нікуди.

Той поцілунок – наш перший поцілунок – став для мене справжнім випробуванням. Мені потрібно більше.

Тейт покарала мене цим поцілунком.

Продемонструвала, що здатна зробити зі мною. Що ми можемо зробити разом. І це були ще квіточки.

Я сидів на капоті своєї машини, коли до мене неквапливою ходою наблизилась Кейсі.

– Гей! Вітання.

Тейт йшла за нею слідом разом із... чортовим Бенем Джеймсоном. Я тихо зітхнув і перевів погляд на Кейсі.

- І тобі привіт. - Я обійняв її рукою за плечі, сам не знаю навіщо.

Ми з Кейсі продовжували вдавати, що зустрічаємося, але вона хотіла досадити Ліаму, а я вже не розумів, навіщо все це мені.

- Здорово, друже, - кивнув мені Бен.

Я хотів, щоб у нього кров з очей пішла.

- Вітання. Як життя? - Запитав я і, не чекаючи відповіді, перемикнув увагу на трек.

У повітрі повисла мертва тиша, і в мене сіпнулася щелепа – я намагався придушити посмішку.

Напруга була відчутною – як пухир, який ось-ось лусне, і я отримував від цього задоволення.

Про те, що Кейсі могло бути ніяково, я не замислювався, і тим більше не збирався поводитися так, щоб Бен і Тейт розслабилися в моєму суспільстві.

У жодному мислимому всесвіті я не зможу спокійно дивитися на те, як вона зустрічається з цим хлопцем.

Та з будь-яким, якщо вже на те пішло.

Але Кейсі вирішила піти напролом.

– Джареде, а це Татум Брандт, – з сарказмом у голосі представила вона нас один одному. - Скажи привіт.

Так, ми зустрічалися.

Я прийняв Кейсі за талію - бо я козел, - і повільно перевів погляд на Тейт, так, ніби її присутність турбувала мене найменше.

Повітря, яке виривалося з моїх ніздрів, здавалося розпеченим, і я зумів тільки смикнути підборіддям і відвернутися.

Тейт, мабуть, зазнала полегшення від того, що я можу бути настільки цивілізованим, але це була лише видимість. В середині в мене все вирувало, мені хотілося цілувати її й трощити все інше.

Мене виморожував Бен, який вважав, що в нього справді є шанс отримати Тейт.

Але ще більше мене дратувало її вбрання.

На ній була коротка чорна аля шкільна спідниця і тонка біла майка – швидше за все, на бретельках, – а зверху сіра курточка.

- Водії, по місцях! - пролунав голос Зака, і я подивився на нього, всі інші почали очищати дорогу, якою мали поїхати Ліам і Медок.

Тейт зробила кілька кроків до треку, і я відразу прибрав руку з талії Кейсі й засунув її в кишеню, де

намацав кулон. Я носив його з собою не завжди – лише у в'язницю та на перегони.

- На старт! – прокричало якесь дівчисько, вставши перед машинами.

Мотори заревіли, і в натовпі почулися крики захоплення. Більшість глядачів, ймовірно, навіть не підозрювали, що видовище має бути досить жалюгідним.

ГТО Медока проти «Камаро» Ліама?

Без шансів.

Сама по собі «Камаро» ще мала шанси, але Ліам уявлення не мав, як вести перегони. На відміну від Медока.

- Увага! - знову вигукнуло дівчисько, але я не зводив погляду з Тейт, яка повернулася до треку і стежила за тим, що відбувається.

- Марш!

Глядачі закричали й рвонулися до дороги, загородивши мені огляд. Я продовжував сидіти на капоті. Начхати. Я знав, хто переможе, до того ж зараз мені хотілося бачити лише одну людину.

Тейт стояла спиною до мене, і вперше мені не доводилося змушувати себе відвернутися. Я більше не відчував провини через те, що хотів її. Вирішив, що спостерігатиму за нею стільки, скільки мені заманеться.

Вона підвелася навшпиньки, намагаючись зазирнути через голови попереду глядачів. М'язи в її ногах напружилися, і мені відразу захотілося доторкнутися до неї.

Дивлячись на її стрункі ноги та згадуючи про те, як всього кілька днів тому вони обвивалися навколо мене, я відчув бажання негайно посадити її на капот своєї машини.

Я давно зрозумів, що Тейт більше не чотирнадцять. Звичайно, вона вже тоді була красива, але ми обидва були лише дітьми.

Невиразні бажання та пориви, які заволодили тоді моїми думками, встигли перерости у дикі фантазії.

І тепер ми були достатньо дорослими, щоб їх здійснити.

- Чорт! - Вилаялася Кейсі переді мною. – Пивом облилась.

Тейт обернулася подивитися, що трапилося, і весь світ ніби зупинився, коли натомість її погляд зустрівся з моїм.

Ось чим вона відрізнялася від інших дівчат.

Мені подобалося, коли вона дивиться на мене.

Знявши свою курточку, вона кинула її Кейсі, на яку я, як і раніше, не дивився. Напевно, та замастила футболку і їй тепер треба було чимось прикритись.

І... твою матір.

Я різко проковтнув.

Біла майка Тейт була тонкою, і на прохолодному вечірньому повітрі її соски відразу затверділи.

Я глянув на Бена, який теж помітив це. Він намагався не вирячитися на Тейт, але це було непросто.

Прокляття. Я стиснув зуби.

Мене так і підмивало зірватися з місця, схопити Тейт і забрати її звідси додому.

А якщо Бен продовжить дивитися на неї, я виб'ю йому зуби ложкою.

Нарешті вони обидва перейшли на трек, а Кейсі накинула на плечі куртку.

Медок і Ліам нарешті пройшли останній поворот, але Медок їхав попереду зі значним відривом. Коли він перетнув фінішну межу, люди заплескали в долоні й

стали махати йому руками, явно задоволені своїми ставками та побаченою виставою.

Бен усміхнувся Тейт. Вона розсміялася, коли її обдало поривом вітру від машин, що промайнули повз. Вона терпіти не могла Медока, тому я вирішив, що її захопило саме видовище, а не перемога мого друга.

Вони з Беном сміялися і балакали, і здавалося їм комфортно разом.

Правда?

Але Тейт не потрібний комфорт. Їй потрібен натиск. Їй потрібно, щоб хтось тримав її в обіймах і цілував, зводячи з розуму своїми ласками. Їй потрібно, щоб із нею кохалися під дощем.

А зараз вона намагалася бути кимось, ким не була.

Обхопивши Кейсі за талію, я притяг її до себе, і вона здивовано округлила очі.

- Для Ліама, пам'ятаєш? - Прошепотів я, знаючи, що роблю це не заради Кейсі.

Намагатися викликати у Тейт ревності було безглуздо, але я хотів подивитися на її реакцію. Весь минулий місяць у неї добре вдавалося реагувати.

Кейсі кинула на Тейт нервовий погляд. Я подумав, що вона надто накручує себе. Вона легко вела свою гру на очах у Ліама, але робити щось у полі зору Тейт їй явно було архіскладно.

Однак за кілька хвилин Кейсі здалася й обняла мене за шию. Я скористався запрошенням і, нахилившись, поцілував її під підборіддям.

Потім почав покривати поцілунками її шию, підводячись до вуха. Мозок віддавав тілу команди.

Правду кажучи, я з великим задоволенням цілував би Медмена. Але я відчував, що Тейт дивиться на мене.

Стоп. Якщо Тейт побачить, як ти лапаєш її подругу, вона ніколи тебе до себе не підпустить.

– Всі з дороги! - вигукнув Зак, і я надто поспіхом підняв голову. - Трент і Роумен, тягніть свої дупи на старт.

Я провів рукою по обличчю.

Нарешті, вашу матір.

Обійшовши машину і сівши за кермо, я завів двигун, відчувши його гуркіт усім тілом. Змістом життя було дві речі: мучити Тейт і рвати всіх на трасі.

Попри те, що зароблені мною на Петлі гроші діставалися батькові, я все ж таки любив ганятися.

Моя нога граючи керувалася з педаллю, руки з точністю виконували маневри. Рухом керма я міг відправити машину на замет, змусити її ковзати та повертати саме так, як мені потрібно.

Ці дві хвилини на тиждень я любив більш ніж своє життя.

Пісня Still Swingin' групи Papa Roach заревіла з моїх динаміків, коли я вивів свій "Бос 302" на трек. Мій чорний Мустанг був швидкий, заряджений і повністю мені відповідав. Це було єдине, що мати дозволила мені купити на гроші з продажу дідусевого будинку. Мустанг був моєю єдиною віддушиною, коли мені хотілося втекти від усіх і ні про що не думати.

Дерек Роумен, який зараз навчався на першому курсі в коледжі, а колись у нашій школі, час від часу повертався до міста, щоб поганяти. Він зупинив свій «Понтіак Транс Ам» 2002 року випуску поряд зі мною, і я міцніше стиснув кермо.

Роумен мав певний авторитет. Дехто сьогодні зробили ставку на нього. Трохи прикро, але це було у моїх

інтересах. Чим менше шансів на перемогу, тим більший виграш.

– Отже! – крикнув Зак звучним командним голосом. –
Звільняємо трек для найголовнішої події вечора.

РОЗДІЛ 20

Влітку у нас проходило більше перегонів, ніж тепер, коли учні коледжів повернулися до навчання. Сьогодні заїзди, в яких брали участь Медок та я, були єдиними у програмі.

Засунувши руку в кишеню джинсів, я витягнув кулон і повісив його на дзеркало заднього виду. Кинувши погляд, я помітив, що Тейт спостерігає за мною, і в мене стислося горло. Не знаю, чи помітила вона, але мені цього точно не хотілося. Нелегко пояснити, звідки в мене кулон, що належав її матері.

Девон Петерсон, одна з тих небагатьох сексуальних дівчат, до якої я не доторкнувся б ні за що на світі, повільною ходою продефілювала до наших автомобілів. На ній була коротка спідничка та майка на тонких бретелях. Девон навчалася в нашій школі на рік молодша за мене і ясно давала мені зрозуміти, що впаде в мої обійми, якщо я того захочу.

Я не хотів.

Вона взагалі була досить адекватною і милою, але милою вона була з усіма. У цьому й полягала проблема. Іноді потрібно вчасно зрозуміти, у якому разі добре проведений час не вартий свічок.

- На старт! - вигукнула вона, дивлячись на мене палкими очима.

Нумо. Давай. Моя ліва нога буквально підстрибувала на стиснутій педалі зчеплення.

Жодних дівчат, жодних батьків... тільки я, що тікає від усіх.

- Увага!

Наші з Роуменом мотори заревіли.

- Марш!

Ноги одразу ж кинулися у бій, одна відпустила зчеплення, інша втиснула газ у підлогу. Покришки частку секунди буксували, а потім ми з Роуменом помчали вперед. Душа пішла у п'яти, і я з усмішкою відреагував на це відчуття.

Я його любив.

Міцно обхопивши кермо, я знову вичавив зчеплення і перемикнувся на другу передачу, а потім відразу ж на третю. Я часто забуваюсь і намагаюся перескочити через передачу, як роблю у повсякденному житті. Але на треку так не можна. Пам'ятаю, як мати розлютилася минулого року, коли купила нову машину на «механіці», а я вчив її водити.

«Що означає «можна пропускати передачі»? Джареде, їх би не поставили, якби не треба було ними користуватися».

Я тоді просто похитав головою, вирішивши, що через це не варто загострювати стосунки.

"Бос" знову рвонувся вперед, коли я врубав четверту передачу. Музика і міць машини ніби розривали мене на тисячу шматочків, розвіюючи за вітром. У той момент я не зміг би ні думати, ні турбуватися про щось, навіть якби захотів.

Тут я почував себе живим. "Бос" не боровся зі мною. Він належав мені, від, а до я.

Ми з Роуменом мчали на рівних, але наближався перший поворот. Я був трохи попереду, але він не збирався пригальмовувати.

Самовдоволений сучий син.

Колись я поставлю його на місце, на яке він заслуговує. Ми не зуміємо увійти в проклятий поворот разом, і Роумен це знав. Одному з нас доведеться пригальмувати, але це не він.

І він знав, що це мені відомо.

Я вчепився за кермо і вдарив по гальмах, вбудовуючись за ним на внутрішню частину треку. Сидячи в нього на хвості, я важко дихав і хитав головою, придушивши спокусу дати газами й протаранити його тачку.

Викрутивши кермо вліво, я пройшов перший поворот, піднімаючи пилюку і відчуваючи, як зносить задню частину машини. Серце підскочило до горла.

Але Роумена занесло ще сильніше.

Переключившись на другу передачу і втопивши в підлогу педаль газу, я зробив голосніше пісню I Stand Alone групи Godsmack і рвонув уперед.

З кожною секундою кров все сильніше пульсувала у скронях, і мені було все одно, виграю я чи програю. Ніщо не зіпсує цей момент, і ніщо не зробить його кращим.

У кожному повороті Дерек Роумен підрізав мене і змушував прилаштовуватися за ним, або мене заносило більше, ніж я того хотів. У будь-якому разі, вперед я не виходив, бо знав: цей мерзотник воліє виштовхнути мене з треку, ніж провести чесні перегони.

Гівнюк. Я робив тисячу вдихів за хвилину, але не тому, що нервував, а тому, що його мати, сердився.

Він швидше загубить наші машини, ніж дозволить мені перемогти.

Знову втиснувши газ у підлогу, я стиснув кермо, і ми з Роуменом рвонули по прямій. Натовп промайнув збоку, і

всередині все заколотилося, коли ми нарешті перетнули фінішну межу.

Я видихнув і, стиснувши зуби, загальмував. Я не знав точно, чи програв, але й у перемозі не був упевнений.

І в той момент мені було начхати.

Мені хотілося комусь врізати, і цим кимось був Роумен.

Я вискочив з машини, відчуваючи, що руки напружені, як сталеві стрижні. Я обійшов машину, і він зробив те саме, так що ми зустрілися посередині.

- Ти гівнюк, - процідив я крізь зуби.

Ну, давай, вдар мене.

Ми стояли практично ніс до носа. Роумен був майже одного зі мною зросту, але все-таки трохи нижче.

- Ти скидав мене зі смуги! – прошипів він. – А може, ти просто не знаєш, як керувати своєю машиною.

Я мало не розреготався.

– На цьому треку немає шпальт. - Ідіот. - І давай не будемо про те, хто не в змозі впоратися зі своєю тачкою.

Роумен, з його брудним чорним волоссям, залізаним назад, тицьнув мені пальцем в обличчя:

- Слухай, Принцеса. Повертайся, коли відростиш яйця і знімеш тренувальні колеса. Може, хоч тоді станеш мужиком і зможеш зі мною потягатись.

Він вимовив це брязкітливим голосом, ніби два сміттєві баки вдарялися один об одного, і мені захотілося його заткнути.

– Стану мужиком? – перепитав я з такою гримасою, ніби це була найбезглуздіша заява, яку я коли-небудь чув. Повернувшись до глядачів, що стовпилися навколо, я розвів руки в сторони долонями вгору. – Стану мужиком?

Вони мене знали, більшість із них були моїми однокласниками.

І, як за командою, Пайпер відокремилася від натовпу і попрямувала до мене. Натовп заревів від захоплення, коли вона притулилася до мене всім тілом і, однією рукою взявши мене за дупу, поцілувала - повільно і глибоко.

І тут же ніби чиїсь невидимі руки почали відтягувати мене назад, намагаючись вирвати з її обіймів, і мені довелося нагадати собі, що треба поринути в голову, а не намагатися пливти.

Я провів руками її тілом, відчуваючи її гарячий язик у себе в роті.

Те що потрібно.

З Пайпер було легко.

Натовп ревів від захоплення побачивши це шоу, а мої губи напружилися, і поцілунок став незграбним.

І від його смаку мене раптом знудило.

Тейт увірвалася в мої думки, так само як і спогад про її губи.

Натовп тріумфував, а я намагався поставити Роумена на місце, але все це було неправильно.

- Добре! - Зак пробирався до нас крізь натовп. - З дороги, з дороги.

Пайпер усміхнулася мені й, похитуючись, повернулася до своїх подруг.

- Слушайте. У нас є дві новини: хороша та погана. - Зак обвів присутніх поглядом, звертаючись швидше до них, ніж до нас з Роуменом. - Погана новина: ми оголошуємо нічию.

Всі як один здалеку розчарований стогін, а дехто вилаявся.

Дідька лисого. Я зітхнув.

– Але є й хороша новина, – поспішив додати розпорядник, – є спосіб вийти з цього патового становища.

Я побачив на його обличчі страшну усмішку, і мені стало ніяково. Зак міг бути підступним.

– Реванш? – спитав я з надією.

– В якомусь сенсі. - Його усмішка стала ширшою. – Якщо вам обом хочеться залагодити ситуацію, тоді ваші машини знову візьмуть участь у перегонах, але... за кермо сядете не ви.

Я дивився на нього не моргаючи. В очах палило.

Що це в біса таке?

– Що що? - виплюнув Роумен, підходячи впритул до Зака.

– Нам усім відомо, що ви двоє чудові водії, – запевнив Зак. – І перегони це довели. Подивімось, чия машина краща.

З мене досить.

– І хто ж це поведе машину замість нас? – різко спитав я.

Зак підібгав губи.

– Ваші дівчата.

ЩО?

– О так! – засміявся якийсь ідіот із натовпу, ніби вирішивши, що це буде чудове видовище.

Ніхто, і я це серйозно, ніхто, млинець, не сяде за кермо моєї машини!

Глядачі обступили нас ще щільніше, вирішивши, що зараз почнеться лайка. І вони не помилились. Ми з Роуменом сходилися в тому, що ідея відстійна, а більшість

присутніх з радістю втратили б свої гроші, аби подивитися, як ганяється пара дівчат.

– Чувак! Цьому не бути! - спохмурнів Роумен і глянув на свою подружку, мініатюрну брюнетку. Вона була страшенно симпатична, але, судячи з вигляду, сил у неї вистачило б на керування максимум мопедом.

Я посміхнувся про себе, подумавши про те, як би з нею воювала Тейт.

Ні. Навіть не думай.

- Зак, - зітхнувши, сказав я. - У мене немає дівчини. У мене ніколи не буває дівчат.

- А як же та мила штучка, яка приїхала з тобою?

Я повернувся і кинув роздратований погляд на Кейсі. Мабуть, він говорив про неї.

У Кейсі очі на лоб полізли, коли вона побачила, що увага натовпу переключилася на неї.

— Я з ним тільки щоб від колишнього відволіктися, — пожартувала вона, піднявши руки вгору. Люди почали посміюватися, прикриваючи рота долонею, так, ніби її слова мали мене засмутити.

Кейсі посміхнулася, задоволена своєю кмітливістю, а я, піднявши брови, подивився на Зака, сподіваючись, що він усе зрозумів.

- Я нікого не пущу за кермо своєї машини, - заявив я.

- Тут я погоджуся з Принцесою, - підхопив Роумен. – Це безглуздо.

– Публіка вже бачила вас двох у справі. Вони прагнуть розваг. Якщо ви хочете закінчити з цим так, щоб люди отримали свої гроші, тоді гратимете за моїми правилами. Або через п'ять хвилин під'їжджаєте до лінії старту, або звалюйте. – Зак повернувся, щоби піти, але затримався. – О, до речі, можете їхати як пасажирі, якщо побажаєте...

для моральної підтримки. - Останні слова він вимовив зриваючим голосом.

Цей негідник ще й іржав над нами.

- От лайно, - лаявся я, провів рукою по волоссю і пішов до Медока і Кейсі, а Роумен попрямував до своєї групи підтримки.

Я стискав і розтискав кулаки. Якби Зак не був моїм товаришем, я б, напевно, прирізав його.

Навіть якби на кону не стояли гроші, яких я потребував, я все одно не зміг би вийти з гри. Дзвінок є дзвінок. Якщо Роумен погодився на це, то й мені нема куди подітися.

- Гей, друже. Я можу поїхати замість тебе, – звернувся до мене Медок. – Нам просто треба розповісти про наші таємні стосунки.

Друг намагався мене підбадьорити, але приніс би більше користі, якби тримав рота на замку.

Я знав дівчат, які вміли водити. Я чимало таких зустрічав у автомайстерні, де працював, із парочкою познайомився на Петлі, але серед тих дівчат, які зібралися тут сьогодні, були лише ті, з ким я переспав чи з ким навчався у школі.

А я не довіряв жодній із них.

- Джареде, я не можу брати участь у перегонах, - підкреслила Кейсі, ніби я цього не знав. - Має бути хтось ще.

І був.

Але при думці про те, що доведеться її попросити, я мало не захлинувся. Вона не просто скаже "ні", а, мабуть, ще й плюне мені в обличчя.

Не роби вигляду, що в тебе є вибір.

Чорт.

У цей момент мені захотілося сісти в машину та поїхати. Так, іноді потрібно приймати складні рішення і ставити потреби інших вище власних образ, але... я не мав вибору.

А потім мені згадалися слова іншого батька – найкращого батька.

"Чоловік знає, що треба робити й робить це."

Про Джексона має хтось дбати. Полегшити йому життя мені цілком під силу.

Я відкинув голову назад і зітхнув.

Це буде боляче.

– Тут є лише одна людина, якій я хоч трохи довіряю, щоб дозволити вести свою машину. - Я повернувся і подивився на Тейт.

Її очі округлилися.

– Я? - Запитала вона, вражена.

- Вона?! - Вигукнули один за одним Медок, Кейсі й чортів Бен.

Схрестивши руки на грудях, я підійшов до неї.

– Так, ти.

– Я? - перепитала вона тихо, таким тоном, наче я ляпнув якусь дурницю. Вона більше не здавалася здивованою.

– Ну, я ж на тебе дивлюсь, – уже сердито промовив я.

У неї витяглося обличчя, а очі войовничо звузилися. Вона повернулася до свого кавалера, вдавши, що мене немає.

- Бен, ми можемо вирушити на вечірку раніше? Мені тут нудно.

Тейт навіть не чекала його відповіді, а просто розгорнулася і пішла геть.

Але я не хотів шукати іншу кандидатку і здаватися проклятому Дереку Роумену теж не збирався.

Я припустив за нею і взяв її за лікоть.

- Чи можу я з тобою поговорити?

Я дивитись на неї не міг, і слова пролунали майже нерозбірливо. За останні три роки я ще не був такий близький до того, щоб когось про щось благати.

– Ні! – випалила Тейт.

Зла крихітка...

Я випростав плечі, знаючи, що вона має повне право відмовляти мені у допомозі, але її поведінка все одно мене дратувала.

- Ти знаєш, як важко мені про це просити, - прошепотів я. - Ти мені потрібна.

Тейт з шумом втягла повітря і на мить опустила очі. Ну, принаймні, я змусив її замислитись.

– А завтра, коли я не буду тобі потрібна? - З викликом запитала вона. - Знову стану брудом у тебе під черевиками?

Серце глухо забилося, у грудях.

Ти ніколи не була брудом.

- Вона поїде, - голосно сказала Кейсі за моєю спиною.

- Кейсі! - Тейт сердито примружилася. – Не треба відповідати за мене. Я не братиму участі! - Закричала вона мені в обличчя, і від її люті в моїх грудях розлився жар.

Це нагадало мені недавню сцену на кухні, і мені захотілося закрити їй рота, так само як я зробив це тоді.

- Ти хочеш, - заперечила Кейсі.

- Можливо, - процідила Тейт крізь зуби. – Але я маю гордість. Він ні чорта від мене не отримає.

Пішло воно все.

– Дякую, – процідив я крізь стиснуті зуби.

- За що? - Огризнулася Тейт.

Я підійшов до неї впритул, але вона не відступила.

– За нагадування про те, яка ти ненадійна, егоїстична стерва.

– Досить! Заткніться, обидва! - втрутився Медок, і поки я продовжував дивитися в широко розплющені, повні люті очі Тейт, він підвівся між нами, кидаючи сердиті погляди то на мене, то на неї. - Зараз мене ні хріну не хвилює ваше спільне минуле. Нам потрібний водій для цієї машини. Люди втратять чортову купу грошей.

– Джаред? - Медок подивився на мене. - Ти сам втрапиш пристойну суму. І Тейт? - Він повернувся до неї, але вона, як і раніше, свердлила мене поглядом, ніби хотіла перемолоти на дрібні шматочки. - Думаєш, до тебе раніше погано ставилися? Дві третини присутніх тут поставили на Джареда. Коли вони почують, що його перша кандидатка відмовилася допомогти, залишок шкільного року стане тобі пеклом, і нам з Джаредом навіть пальцем поворушити для цього не доведеться. Тому – обидва – живо сіли у хрінову машину!

Я втупився в землю, трохи присоромлений, як дитина, і страшенно здивований почутим.

Медок немає звички говорити настільки емоційно. Я міг на пальцях перерахувати ті ситуації, коли бачив його справді розлюченим, а ось цей менторський тон він взагалі використовував вкрай рідко.

У мене завжди складалося враження, що за його зовнішньою безтурботністю криється щось більше.

Усі замовкли. Навіть пара-трійка людей, що стояли неподалік і виявилися випадковими свідками цього спалаху.

- Нехай тоді попросить ввічливо, - скомандувала Тейт.

– Що?

Я вже попросив ввічливо. На самому початку.

Ну, гаразд, може, і ні.

- Він повинен сказати "будь ласка", - пояснила вона, звертаючись до інших.

Я похитав головою, посміхнувшись до себе.

Так, вона та ще штучка.

– Татум. - Я подивився на неї так, наче ось-ось зжеру. - Ти пойдеш зі мною, будь ласка?

Вона знову звузила очі, але зараз у її погляді промайнуло захоплення. Їй не хотілося занадто швидко хапатися за можливість, але такий шанс вона не прогавить, і я це знав.

– Ключі? - Тейт простягла руку.

Я кинув їх їй на долоню, і вона побігла до моєї машини. А я пішов слідом.

Роумен здав назад, повернувши свій "Транс Ам" на стартову позицію. Натовп звільнив трек. Народ довкола засвистів, побачивши, як Тейт сідає за кермо мого «Босса».

Ми обидва залізли в машину, і мій спокій змінився досадою - я відчував себе зовсім безпорадним. Мені ніколи раніше не доводилося сидіти в цій тачці як пасажир.

Я не міг змусити себе дивитись уперед, мій погляд постійно повертався до Тейт, яка погладжувала кермо обома руками.

Ця картина – вона в моєму кріслі, її руки на кермі – була вже надто.

Я посів на місці, не в змозі контролювати свій член.

Втім, як завжди у її присутності.

Не знаю, чим мене так заводила думка, що Тейт сидить у моїй машині. Може, справа була в тому, як вона виглядала в ній, або в тому, що тільки цим двом – дівчині та машині – вдавалося змусити моє серце битися, а тепер вони з'єдналися до купи. Мені стало тісно у штанах.

Я зробив глибокий вдих. Перед очима раптом з'явилася картинка, як на машину повалився дощ, а Тейт, зі шкірою, що блищала від поту, сидить верхи на мені.

Вона була чудова. Ніщо не могло бути гіршим, ніж хотіти щось так сильно і знати, що тобі це не світить.

Принаймні поки що.

Повернувши ключ у запалюванні, Тейт увімкнула задню передачу, а я тільки й міг, що із захопленням спостерігати за тим, як вона, поклавши руку на спинку сидіння і дивлячись через плече, здає задом до стартової лінії. Вона легко управлялася з кермом і плавно працювала педалями, і м'язи в її ногах напружувалися щоразу, коли вона гальмувала або перемикала передачі.

Це було однаково що дивитись порно.

Тейт здавалася розслабленою та задоволеною, посмішка грала на її губах.

Усміхалася. В моїй присутності.

І знову на мої плечі опустився вантаж, і я відчув сором за те, як чинив з нею. З нею та із собою.

- Ти посміхаєшся, - зауважив я.

Мені хотілося, щоб вона перестала, і водночас я сподівався, що цього ніколи не станеться. Я мріяв викликати в неї усмішку, і мені була нестерпна думка, що зі мною Тейт не посміхалася.

- Не псуй цей момент розмовами, будь ласка, - озвалася вона.

Справедливо.

Я відкашлявся.

– Твій батько навчив нас обох водити машину з механічною коробкою, на «Бронку» теж «механіка», тому, гадаю, з цієї частини в тебе питань немає, правда?

- Жодних. - Тейт дивилася вперед, заворожена відчуттям машини, і слухала мене лише наполовину. Постукувала пальцями по керму, вивчаючи все навколо.

Я коротко розповів їй, що треба робити, коли гальмувати і як повертати, але вона лише кивала у відповідь.

Перед машинами виріс Зак, мабуть, тому, що гонщицям жіночої статі було б нецікаво дивитися на те, як виляє дупою Девон Петерсон. І тут моє серце впало вниз.

Чорт!

Тейт простягла руку і торкнулася кулона. Її кулона, який вона зробила для своєї мами, і який я стяг і зберігав у себе всі ці роки.

Чорт, чорт, чорт.

Я забув, що він так і висить на дзеркалі. Кров стукала у мене у вухах, і мені потрібно було зробити над собою неймовірне зусилля, щоб голос звучав рівно і спокійно.

- Талісман на удачу, - пояснив я, пристібаючи ремінь безпеки й не дивлячись на Тейт. – Забрав його за пару днів після того, як ти залишила його там. Побоявся, що вкрадуть чи зламають. З того часу зберігаю у себе.

Найгірше було навіть не те, що Тейт зрозуміла, де всі ці роки був кулон, а те, що вона захоче забрати його собі. У мене таки не було на нього жодних прав.

Вона поволі опустила руку і відвернулася до бічного вікна.

Про що вона думала? Мені хотілося знати, але я не наважився питати.

- Всі готові? - я здригнувся, почувши голос Зака, і Тейт одразу підскочила і поглянула перед собою.

Я простяг руку і включив на айподі пісню Waking the Demon гурту Bullet for My Valentine.

Шум, діяльність, можливість відволіктися.

Ми обидва зосереджено дивилися у лобове скло та мовчали.

- На старт! - вигукнув Зак, і я посміхнувся, коли Тейт піддала газу.

- Увага!

Я зробив музику ще голосніше і внутрішньо приготувався до того, що на мене чекало.

Я сподівався на краще, але не здивувався, якби Тейт спеціально розбила мою тачку, щоб помститися.

- Марш!

Вона втиснула педаль газу, важко дихаючи та захоплено посміхаючись. Може, через те, що вона керувала незнайомою їй машиною, або в усьому був винний дух змагань, але вона була повністю зосереджена. Тейт дивилася на дорогу як на видобуток, а її пальці орудували важелем перемикання передач чітко та швидко.

Я глянув на те, як її м'язи керують моїм маслкаром, і похитав головою.

Порно.

– Перший поворот уже близько, – попередив я, повертаючись думками до перегонів.

Тейт нічого не відповіла, але ніби затамувала подих, натиснувши на гальмо і почавши заходити в поворот.

Я відчув прилив адреналіну і стиснув зуби, готовий закричати, щоб вона пригальмувала ще. Тейт була попереду - і це мене не здивувало, але "Транс Ам" міг з легкістю наздогнати її, якщо вона вилетить з треку.

Кинувши погляд у дзеркало заднього виду, я побачив, що машина Роумена набирає швидкість, і міцніше вчепився в панель приладів. Хріновий Роумен. Якщо Тейт не забереться з повороту до того моменту, як тут виявиться «Понтіак», вони нас протаранять.

- Тисни на газ! - Крикнув я, після того, як вона вивела машину на пряму. – І не повертай так різко. Втрачаєш час, щоб вирівнятися.

– Хто попереду? - Нагадала вона пишно.

- Не нахабній.

Та Тейт мене не слухала. Тільки зробила музику голосніше і встромила відразу шосту передачу. Ми рвонули вперед, і я напружився, але не від нервів.

Зараз я вже не відчував себе безпорадним, що було дуже дивно. Зазвичай я прагнув керувати ситуацією та терпіти не міг сидіти на місці пасажира, але зараз? Мені подобалось спостерігати за нею.

– Наближається наступний поворот. Пригальмовуй, – наказав я.

Тейт закусила губи, але обертів не зменшила.

Якого біса вона творить?

Зсунувши брови, я скомандував:

- Татуме, зменш швидкість.

Ага, як же. Це не спрацювало.

Мое серце билось тим швидше, чим ближче був поворот, я безпорадно знову схопився за панель приладів обома руками, а Тейт увійшла до нього із заносом, повернула кермо вліво, потім вправо, а потім знову вліво,

щоб вирівняти машину. Вона діяла швидко, і вони з машиною злилися до купи. Маневр не був ні гладким, ні чистим. Скоріше швидким та небезпечним.

- Не роби так більше. – Я хотів, щоб вона була у безпеці.

Тепер Тейт у будь-якому разі переможе. Машина Роумена бовталася позаду, і я зіщулився, уявивши, який рознос він, напевно, влаштовує зараз своїй подружці.

Тейт не потрібно поводитись безрозсудно. Принаймні за кермом.

Я віддав їй ще кілька команд у наступному повороті, які вона, чорт забирай, проігнорувала, і ми підкотили до останнього віражу зі значним відривом. Скинувши швидкість майже до 50 км/год, Тейт глянула на мене і мило посміхнулася.

- Так нормально, міс Дейзі?

В її очах спалахнув виклик.

Вона намагалася стримати сміх, а я не міг відвести погляду від її пухких, складених бантиком губ.

І в цей момент я зрозумів, що не заспокоюся, поки не зітру цю самовдоволену усмішку з її обличчя.

Я хотів, щоб Тейт задихалася, безпорадна, піді мною, коли я увійду до неї. Без жартів, без сарказму, без слів. Щоб у її очах був один лише я.

– Татум? Припини дражнити суперницю і виграй вже ці чортові перегони.

- Так, міс Дейзі.

Я стиснув кулаки та зуби.

Господи, мені не терпілося знову доторкнутися до неї.

Тейт перетнула фінішну межу на смішно низькій швидкості, від чого натовп репетував голосніше, ніж під час моїх з Медоком виступів разом узятих. Вона

зупинилася, і юрби глядачів обступили машину з усіх боків.

Увімкнувши нейтральну передачу і поставивши машину на гальмо, вона спокійно відкинулася в кріслі й тихо сказала:

- Дякую, Джаред. – Її голос був милим та щирим. – Дякую, що попросив мене.

Моє горло стислося.

Вона простягла руку і, знявши кулон із дзеркала, одягла його на свою витончену шию. Вигляд у неї був задумливий, але безтурботний.

Повітря в машині стало теплим, і нікого, крім нас, більше не існувало.

Тейт та Джаред.

Я провів пальцями по волоссю, намагаючись прогнати відчуття дежавю, і відчинив свої двері. У салон увірвався шум натовпу.

Опустивши очі, я пробурмотів:

– Пробуджуючи демона... – Не знаю, чому для перегонів я вибрав саме цю пісню, але до мене тільки зараз дійшло, як вона виявилася доречною.

- Дякую, Тейт, - прошепотів я, подивившись на неї. "Татум" їй не йшло. Ніколи не йшло, насправді.

Вона Тейт, була і завжди буде.

РОЗДІЛ 21

– Ну що, тепер ви друзі? - спитав дуже п'яний Медок, обхопивши мене рукою за шию. Після перегонів ми поїхали на традиційну вечірку біля багаття. Я зрозумів, про кого він каже.

– Я б не поспішав із висновками. - Я зробив ковток теплою пива зі стаканчика, продовжуючи дивитися прямо перед собою.

Ми з Тейт обмінялися парою люб'язностей, коли я приїхав, але я знав, що мені доведеться ще раз поговорити з нею сьогодні.

Я був рішуче налаштований повернути собі кулон. Завтра мені треба було їхати до батька.

- Упевнений, все налагодиться, - з незворушним виглядом сказав він, зітхнувши. – Тепер, коли у неї є хлопець, ви обидва, гадаю, знайдете собі цікавіші заняття, ніж ненавидіти один одного.

Склянка тріснула у мене в руці.

- У неї немає хлопця.

- Значить, буде, - паривував Медок, і я по голосу почув, що приятель усміхається. – Сьогодні він спробує отримати доступ до тіла.

Ні.

Я знав, що Тейт із Беном прийшли сюди не в статусі друзів. Але коли Медок промовив це вголос, у мене в шлунку завирувала лють.

– Бачиш цих хлопців? - Мій друг смикнув підборіддям і одночасно махнув рукою у бік компанії, з якою стояли Тейт і Бен. - Вони всі хочуть залізти їй під спідницю. Тобі це відомо, чи не так?

Просто дихай.

- І рано чи пізно, - продовжував Медок, - комусь із них вона дозволить це зробити.

Чорт би його забрав.

Я проковтнув і розтиснув пальці, що стискали червону пластикову склянку.

Медок відійшов від мене, досягши своєї мети.

Я знав, що він просто морочить мені голову, але друг мав рацію, і та ейфорія, яку я відчував після перегонів, вийшла з мене, як повітря зі спущеного колеса.

Вона ніколи мені не пробачить.

Має майбутнє, а моє – під питанням.

Але я подивився на Тейт, яка одразу поглянула на мене поверх полум'я багаття, і зрозумів, що намагатися відпустити її - це як намагатися уникнути води, без якої не зможеш вижити.

Іншого вибору не було – лише пити.

Не встиг я як слід подумати над тим, що ж мені, чорт забирай, робити, хтось обійняв мене за шию.

– Боже, як я сумувала. - Моеї шкіри торкнулися м'які, вологі губи, до мене пригорнулося тіло, що солодко пахне.

Пайпер.

Я спокійно розтиснув її руки.

- Чув, ти чудово проводила час з Нейтом Дітріхом, - сказав я з докором, хоча мені було зовсім начхати.

Пайпер обійшла мене і стала переді мною, подавшись вперед.

- Ми бачилися кілька разів. Але я твоя вся. У мене навіть є для тебе сюрприз.

- І що ж це? - Підіграв я їй.

- О, добрий хлопчик. - Вона заплескала в долоні. – Ти зацікавився. Бачиш ту дівчину? - Пайпер показала на рудоволосу дівчину в коротких чорних шортах і топі.

- А що з нею? - Запитав я, не розуміючи, куди вона веде.

– Як щодо того, щоб ти, я та вона поїхали до тебе додому?

Що? Я моргнув, гадаючи, чи не дочув.

Вона що пропонує...

– Я вже про все домовилась. Вона у грі. Ми можемо пограти всі разом, або... – Пайпер заговорила тихіше: – Ти можеш дивитись.

Я заплющив очі й провів рукою по обличчю.

Господи. Секс утрьох. Вона що серйозно?

У мене заколотилося серце, а щелепа смикнулася від нервової усмішки, яку я придушив.

Сексом утрьох я ще не займався, а який хлопець від цього відмовиться?

У думках майнула картинка - я в ліжку з двома дівчатами, але всередині все обірвалося, коли я зрозумів, що обидві дівчата не схожі на Тейт.

Я подивився на Пайпер, а потім на другу дівчину, яка була страшенно сексуальна і кидала на мене погляди, в яких читалося «Трахни мене». І мені захотілося щось розмолотити.

Я опустил очі, усвідомивши, що не хочу цього.

Щобільше, навіть думаючи про це, я відчував, що облажався.

Господи.

Колись я себе за це зненавиджу.

Я знову відвів руки Пайпер, відсторонився.

- Припини.

– Що?! - скрикнула вона вражено, в її очах блиснув гнів.

- Доберись до дому цілою і неушкодженою, гаразд? – Я похитав головою. - З мене вистачить, чорт забирай, - пробурмотів я собі під ніс, вирушаючи на пошуки Тейт.

Начхати, якщо вона дівчина Бена.

Поїде вона зі мною.

* * *

Я пробирався по бруду і мокрому листю, прислухаючись до кожного звуку. Після зіткнення з захмелілим Беном – який зізнався, що втратив свою супутницю на увазі, – я кинувся в ліс, у напрямку паркування, розшукуючи Тейт.

Я не знайшов її біля вогнища, та й друзів у неї тут особливо не було.

І не тільки тут, придурок.

Гучний гортанний стогін луною рознісся лісом, і я різко повернув голову на звук.

Що? Чорт!

Я перейшов на біг, перескакуючи через колоди. Серце билося так сильно, що було боляче дихати.

– Чому хлопці у нашій школі такі козли? – прогарчав хтось.

Тейт.

Я звернув ліворуч, продираючись через купи гілок, що валялися на землі, і мокре листя.

- Чорт! – почув я чоловічий голос. - Сучка хрінова!

Промчавши між деревами, я опинився на розчищеній ділянці лісу, де лежали повалені дерева і стирчали пеньки. Насилу переводячи дух, я оцінив сцену, що відкрилася мені.

Тейт стояла над Нейтом Дітріхом, який лежав на землі, який явно корчився від болю. Однією рукою він прикривав очі, іншою тримався за пах.

Чортовий покидьок.

– Татуме! - гаркнув я, швидше від страху, ніж від гніву.

Якщо вона й ударила його, то тому, що їй щось загрожувало.

Йому не жити.

Тейт розвернулася, і я ледве стримався. Нейт був уже повалений, але я помітив порвану бретельку її майки, і всі м'язи в моєму тілі напружилися.

- Він зробив тобі боляче? — спитав я крізь зуби.

Вона прикрила оголене плече рукою і відповіла, майже не дивлячись на мене.

- Намагався. Зі мною все в порядку.

Я зірвав із себе сорочку та кинув її їй.

- Вдягни, - наказав я. - Зараз же.

Вона не поспішала мене послухатися, та я цього й не чекав, але в мене всередині все горіло, і нехай допоможе їй Бог, якщо вона не зробить так, як їй наказують.

Одна у лісі. В темряві.

Мені хотілося придушити її за цю легковажність.

Я підійшов до Нейта, який все ще лежав на землі, і, нахилившись над ним, промовив:

- У тебе страшенно фігова пам'ять, Дітріх. Що я тобі сказав?

Моє попередження того дня, у класі, явно не відклалося в нього в голові.

Я схопив його за сорочку і ривком підняв на ноги, а потім ударив кулаком у живіт. Він зігнувся навпіл, ніби з нього вийшло все повітря.

Але я цим не обмежився.

Один за одним я завдав ударів по його тілу й обличчю, бив доти, поки Нейт не перестав чинити опір, а лише покірно приймав побої.

Біль у кисті віддавався в кістках і розливався по руці до самого плеча. Я вилив на нього всю свою лють.

Жалюгідний шматок лайна!

Він справжній мерзотник, а я ні, переконував я себе.

Між Нейтом і мною є різниця.

Він посмів до неї доторкнутися.

Я ніколи цього не робив.

Він домагався її.

Тоді в роздягальні я хотів лише позлити її.

Вона не раз просила його відстати.

Вона плакала, бажаючи, щоб я відстав від неї.

І що більше я бив Нейта, то виразніше бачив перед собою не його обличчя, а своє власне.

– Досить! - Заволала Тейт у мене за спиною. - Джареде, зупинись!

Я не хотів зупинятися, поки він не перестане дихати, але мені треба було відвезти Тейт. Зараз же.

Різко рвонувши Нейта за лікоть, я поклав його на землю.

– Я з тобою ще не закінчив, – пообіцяв я.

Його обличчя було в крові, але я не відчував провини. Кров виднілася у нього в роті, він лежав на землі, згорнувшись у грудку, і стогнав.

Я перевів погляд на Тейт. Вона виглядала переляканою, і її подих почастишав від страху.

Страху, якого вона не відчувала, коли я тут тільки-но з'явився.

– Я везу тебе додому. – Це не обговорювалося.

- Ні дякую. Мене підвезуть, – заперечила вона, піднявши підборіддя.

Підвезуть? Мені хотілося сміятися і гарчати в один і той самий час.

Господи, як мені буде приємно її заткнути.

- Той, хто мав тебе підвезти, - я обернувся і подивився на неї, - п'яний у стельку. І якщо тільки ти не збираєшся розбудити свою бідну бабусю, щоб вона примчала хрін знає куди, бо твій залицяльник напився і тебе ледве не згвалтували, ти сядеш у хрінову машину, Тейт. А ще, я впевнений, це буде великим сюрпризом для твого батька, який довіряє тобі й тому дозволив тобі пожити самотійно.

Я повернувся і пішов до своєї машини, готовий закинути її собі на плече і понести, якщо потрібно.

РОЗДІЛ 22

- Та що з тобою відбувається? - випалила вона, як тільки ми виїхали на шосе і помчали у напрямку міста.

- Зі мною? - Я був у сказі, і вона це відчувала. - Ти прийшла на вечірку з цим ідіотом Беном Джеймісоном, який навіть не може залишитися тверезим, щоб відвезти тебе додому. Потім потяглася до лісу одна, у темряві, де тебе облапав Дітріх. Може, це в тебе не все гаразд?

Ти перегинаєш палицю, придурок.

Але, коли я думав про те, що міг би зробити з нею Нейт, що зробив би, мені хотілося вбивати. Тейт була надто свавільною. Надто незалежною.

Вона переоцінювала власні можливості й наражала себе на небезпеку.

- До твого відома, у мене все було під контролем, - глузливим тоном промовила вона. - Якщо ти думаєш, що надав мені послугу, то насправді знайшов спосіб виплеснути свою лютю. І я тут ні до чого.

Я втягнув щоки, з силою вбираючи повітря в груди й намагаючись зосередитися на дорозі.

Машина заревіла піді мною, розганяючись все швидше, я міцно стиснув кермо.

- Швидкість скинь, - скомандувала Тейт, але я проігнорував її.

- Тейт, рано чи пізно ти потрапиш у ситуацію, з якою не зможеш упоратися. - Я волав до її розуму, але навіть я сам не знав, чого намагаюся добитися всім цим. Вона не зможе до кінця своїх днів існувати в цій закритій коробці, яку я для неї створив, а я не зможу захистити її від усього. Колись вона вирветься на волю.

- На твою думку, Дітріху сподобалося те, що ти з ним зробила? – продовжував я. - Ти вирішила, що все це закінчиться? Він би знову на тебе накинувся. Ти в курсі, як Медок згорав від бажання щось тобі зробити після того, як ти зламала йому носа? Фізичного шкоди він би тобі не завдав, але помститися хотів.

Вона переоцінювала себе. Деякі хлопці не мучилися совістю, наражаючи на знуцання жінок.

В точку.

- Ти маєш скинути швидкість.

- Не думаю, Тейт. – Я посміхнувся. - Ти ж хотіла отримати повноцінний досвід старшокласниці, правда? Бойфренд-футболіст, секс без зобов'язань, безрозсудна поведінка?

І, перш ніж вона встигла відповісти, я вимкнув фари.

Дорога перед нами поринула в тьмяну темряву, і Тейт тихо ахнула, втиснувшись у сидіння.

Від страху та збудження адреналін розлився по моїх венах. Те саме відчуття, яке було мені так необхідне, поки Тейт була у від'їзді. Завдяки йому я почував себе живим.

Тьмяне, жалюгідне світло місяця сочилось крізь крони дерев, але видимість була майже нульовою.

- Джаред, перестань. Увімкни фари! - сказала Тейт голосом, що зривається. Вона була налякана. Я не дивився на неї, але все ж бачив, як вона вперлася рукою в панель приладів, приготувавшись до зіткнення.

- Джаред, зупини машину зараз же! – благала вона. Ці нотки в її голосі були мені ненависні. - Будь ласка!

- Навіщо? Хіба це не весело? – уїдливо відповів я, і так знаючи відповідь. – Знаєш, скільки кричачих ідіоток сиділо на твоєму місці? Їм сподобалося.

А ти інша.

– Зупини! Машину! - Закричала Тейт.

– Знаєш, чому тобі це не подобається? - Я повернув голову в її бік, продовжуючи кидати швидкі погляди на невидиму дорогу. -Тому, що ти не така, як вони, Тейт. Ніколи не була такою. Чому, гадаєш, я нікого до тебе не підпускав?

Я тут же закрив рота, тихо простогнавши.

Якого хріна я це сказав?

У неї округлилися очі, а потім звузилися, як дві кулі.

Ну от зараз щось буде. Через 3-2-1...

- Зупини чортову машину! - Заволала Тейт і почала бити себе кулаками по стегнах, а потім вдарила мене по руці.

Я здригнувся і різко вдавив педаль гальма, стиснувши зуби при думці про покришки вартістю сотні доларів, які я щойно залишив на шосе.

"Бос" з вереском зупинився, злегка погойдуючись з боку в бік - я працював кермом, щоб ми не вилетіли в придорожні кущі.

Прокляття.

Я поставив коробку на нейтралку, підняв ручник і заглушив двигун.

Тейт відчинила двері та вискочила з машини. Я зробив те саме, готовий піти слідом за нею, якщо їй на думку прийде блискуча думка вирушити додому пішки.

Але вона не побігла.

Тейт мала такий вигляд, ніби вона готова мене вдарити. Вона спопеляла мене поглядом, сповненим ненависті.

- Сядь назад, - прогарчав я, не давши їй шансу заговорити першою.

Ми стояли посередині дороги, і будь-якої миті тут могла проїхати інша машина.

– Ти міг нас вбити! – заволатала Тейт.

Я ніколи б не наразив тебе на небезпеку.

Моя сорочка сповзла з її плеча, і показала порвана бретелька майки.

Я вдарив долонею по даху машини. У моїй голові схилилися лють і любов.

- Сядь назад у машину! – вигукнув я.

– Чому? - спитала Тейт тихим і надтріснутим голосом.

Вона що серйозно?

– Тому, що тобі треба додому.

Це очевидно.

– Ні. - Вона похитала головою, давлячись сльозами й розбиваючи мені цим серце. – Чому ти нікого не підпускав до мене?

– Бо тобі не місце серед нас ні тоді, ні зараз, – відповів я.

Вона краща.

Але, мабуть, ця відповідь їй не сподобалася.

Перш ніж я встиг зреагувати, вона пірнула в салон машини й витягла ключі із запалювання.

Я збентежено спостерігав за тим, як Тейт обійшла свої відчинені двері й відбігла вперед дорогою, тримаючись поряд з кам'янистим кюветом.

Мої ключі. Якого біса?

У пальцях поколювало від бажання струсити її чи обійняти.

Я повільно пішов до неї, частково роздратований, а частково захоплений її войовничим настроєм.

Тейт була чудова. Пасма волосся падали їй на очі, колихалися навколо обличчя – чи то від вітру, чи то від її

важкого дихання. Бачачи гнів на її обличчі, я відчував те ж збудження, що й раніше, коли знущався з неї.

І коли я подумав, що міг би відчувати все це, просто перебуваючи з нею поряд, а не завдаючи їй болю, мене придавило до землі – ні, надрукувало в землю – тягарем утраченого часу.

Мов гігантський камінь ліг мені на душу.

- Що ти робиш? - Я прикинувся розлюченим.

- Ще крок, і ти залишишся без жодного з ключів. Не впевнена, чи від машини він, але поступово я дістануся потрібного. - Тейт підняла руку над головою і завела її назад, і я завмер.

Фааааааак.

- Я не сяду у твою машину. - Вона говорила рівним та впевненим голосом. - І не дозволю тобі поїхати. Ми не зрушимо з цього місця, доки ти не скажеш мені правду.

Повітря навколо згустіло. І в мене виникло таке почуття, ніби я опинився у печері. Стіни обступили мене з усіх боків.

Я не міг сказати їй все.

Я міг вибачитись. Спробувати пояснити.

Але не міг розповісти.

Чорт! Тейт відвела руку ще далі, замахнувшись, щоб кинути перший ключ. Я одразу скинув руку, благаючи її зупинитися.

Дублікат обійдеться мені щонайменше дві сотні доларів.

Серце забилося швидше, луною віддаючись у вухах.

- Тейт, не роби цього.

- Відповідь неправильна, - париувала вона і шпурнула ключ у кущі біля дороги. Абсолютно безпорадний, я спостерігав, як ключ зникає в темряві.

- Прокляття, Тейт!

Вона зняла з каблучки ще один ключ і знову завела руку назад.

- А тепер кажи. Чому ти мене ненавидиш?

Господи. Ключ зник. Можливо, той, що від машини. Може, від дому. І чорт мене подери, якщо це був ключ від шкільної шафки.

Я похитав головою, мало не розсміявшись.

- Ненавиджу тебе? Я ніколи не відчував до тебе ненависті.

Тейт збентежено примружилася, і її голос став на тон нижче.

- Тоді чому? Чому ти так чинив?

Чому я був таким мерзотником? Чому ізолював тебе? Чому зруйнував нашу дружбу? Які зі своїх огидних вчинків я маю пояснити?

- Дев'ятий клас. - Я зробив глибокий вдих і почав. - Я почув, як Денні Стюарт тремтів про те, що збирається запросити тебе на танці на Хелловін. Я зробив усе, щоб цього не сталося, тому що ще він сказав своїм друзкам, як йому не терпиться з'ясувати, чи помістяться твої груди в його долонях.

А ще того дня я розбив йому ніс. Він досі не знає, чому.

- Я навіть не думав про те, що роблю, - продовжував я, а Тейт мовчала. - Я пустив ту плітку про Стіві Стоддарта, тому що Денні тобі не підходив. Він був дурнем. Усі вони були.

- Тобто ти думав, що борониш мене? - Випалила вона, явно не переконана. - Але навіщо? Тоді ти мене вже ненавидів. Це сталося після канікул, після твого повернення від батька.

– Я тебе не захищав. - Я підняв очі й подивився на неї.
– Я ревнував.

Якби я захищав Тейт, тоді не збочив би все так і не образив би її тією пліткою. Ні, я не прагнув уберегти її. Просто не хотів, щоб до неї торкався хтось інший.

– Ми перейшли до старшої школи, – продовжував я, – і раптом ти почала подобатися всім хлопцям. Я впорався із цим єдиним відомим мені способом.

- Знущаючись з мене? Але це ж безглуздо. Чому ти не поговорив зі мною?

- Я не міг. І зараз не можу.

Я не міг тобі довіряти.

- Поки ти непогано справляєшся, - не вгамовувалась Тейт. - Я хочу знати, через що все почалося. Чому ти почав мене ображати? Розіграші, чорні списки? Справа не в інших парубках. Чому ти розлютився на мене?

Я зробив глибокий вдих, намагаючись виграти трохи часу. Я не міг про це говорити. Не зараз. Чи не з нею.

Я видихнув і збрехав:

– Тому, що ти потрапила під руку. Тому що я не міг образити того, кого справді хотів, от і завдавав тобі біль.

Будь ласка, давай просто закриємо цю тему.

- Я була твоїм найкращим другом, - повільно і з огидою в голосі промовила вона. – Стільки років... – В її очах блищали сльози.

- Тейт, я провів погане літо зі своїм батьком. - Я підійшов ближче. – Повернувся іншим. Зовсім іншим. Мені хотілося всіх ненавидіти. Але з тобою... я, як і раніше, певною мірою тебе потребував. Мені треба було, щоби ти про мене не забула.

У чомусь була винна моя спрага контролю, а в чомусь – злість, але, за великим рахунком, я просто не міг її

відпустити. Хотів залишитись у її житті. Потребував того, щоб постійно залишатися в неї перед очима.

- Джареде, я стільки разів думала про це, знову і знову прокручувала в голові, гадала, чим могла спровокувати таку поведінку. А зараз ти кажеш, що жодної причини не було?

Я продовжував підходити до неї.

- Ти ніколи не нав'язувалась і не набридала, Тейт. Того дня, коли ви переїхали на нашу вулицю, я побачив тебе і подумав, що ти найкрасивіша річ на світі. - Мій голос зірвався майже на шепіт, я опустив очі. - Чорт, я полюбив тебе. Твій тато вивантажував речі з машини, і я визирнув у вікно, подивитися, через що такий шум. І тут помітив тебе: ти каталася на велосипеді дорогою. На тобі був комбінезон, червона бейсболка. Твоє волосся майоріло за спиною.

Ще тоді я зрозумів, що Тейт буде найважливішою для мене.

Невдовзі після того, як вони вїхали до своєї оселі, я дізнався, що в неї померла мама. Я ріс без батька, і ми з Тейт відразу ж порозумілися. Нам подобалася одна й та сама музика та фільми.

А решта була вже не в нашій владі. Ми знайшли один одного.

- Коли минулого тижня ти виступила на уроці, я... - Зітхнув. - Я зрозумів, що довів тебе, але замість задоволення відчув злість на самого себе. Всі ці роки я хотів тебе ненавидіти, когось ненавидіти. Але не хотів завдати тобі болю, і не розумів цього, доки не почув твій монолог.

Я зупинився прямо перед нею, і волоски на моїх руках стали дибки. Вона була так близько, що мене обдавало

жаром. Я хотів схопити її й підняти на руки, і мені варто було неймовірних зусиль залишитись на місці. Згадуючи про те, як я торкався до неї того вечора, я думав про всі ті речі, які мріяв здійснити.

- Ти мені не все розповів. - Тейт похитнулася, ніби в неї закрутилася голова.

Я простяг руку і торкнувся її щоки долонею, витер теплу сльозу, що текла по ній.

- Ні не все. - Я важко розрізвив свій голос.

Її очі були напівприкриті, але вона все одно намагалася продовжити.

- Шрами у тебе на спині. Ти сказав, що погано провів те літо, а коли повернувся, хотів усіх ненавидіти, тільки ні до кого не ставився так само погано, як...

- Тейт? – перебив я її, скоротивши останні сантиметри, що залишилися між нами. Тепер ми стояли впритул і дихали в унісон. Все, що я бачив перед собою, – це її губи, повні та ніжні. – Я більше не хочу про це говорити.

Вона просто стояла і дивилася, як я підходжу до неї, і цей момент мав вирішити все: станемо ми ще ближче або знову розбіжимося в різні боки.

Тейт хотіла, щоб я поцілував її, але їй не подобалося це бажання.

Будь ласка, не зупиняй мене.

Її шкіра на дотик була немов прохолодний шовк, гладка й ніжна. Запустивши пальці їй у волосся, я стиснув їх у кулак.

А потім вона раптом здригнулася, ніби прокидаючись зі сну.

- Чи не хочеш більше говорити? - Її гучний голос зруйнував чари, і я напружився, очікуючи, що вона знову вдарить мене. – Що ж, зате я хочу! - Вигукнула вона.

Побачивши, що вона розвернулася, щоб кинути в кущі другий ключ, я одразу кинувся в бій.

Прокляття!

Обхопивши Тейт руками, притягнув її до своїх грудей. Вона намагалася вирватися.

Дідька лисого! Я ж пояснив! Я знав, що вона не простить мене відразу, але чому вона досі була така засмучена? Чого ще вона хотіла?

Не смій вибачатися. Не смій благати!

Мантра мого батька. Того літа він повторював ці слова знову і знову.

Мені було ненависно практично все, чому він мене вчив, але цей єдиний урок я добре засвоїв. Вибачення – ознака слабкості.

Але я хотів повернути Тейт.

Моє серце билося лише для неї, і я краще все своє життя ненавидітиму її, любитиму її, матиму і дихати нею, ніж втрачу зовсім.

Тобі треба вибачитись, ідіот.

- Ш-ш-ш, Тейт, - прошепотів я їй на вухо. – Я тебе не скривджу. Я більше ніколи не зроблю тобі боляче. Прости мене.

Останні слова я промовив із заплющеними очима. Пігулку було проковтнуто.

Але вона люто металася з боку на бік.

- Мені начхати на твої вибачення! Я тебе ненавиджу!
Ні.

Продовжуючи утримувати Тейт обома руками, я розімкнув її пальці та відібрав у неї ключі.

Потім відпустив її, і вона зробила крок уперед і розвернулася до мене обличчям.

- Ти мене не ненавидиш, - сказав я з усмішкою, перш ніж вона встигла відкрити рота. - Якби ненавиділа, так би не засмутилася.

- Котися до біса! - Огризнулась Тейт і, повернувшись, пішла геть.

Хм, та й куди це вона зібралася?

Якщо вона думала, що я дозволю їй тягнутися додому в темряві, пустельною дорогою, то зовсім з'їхала з глузду.

Я припустив за нею, розвернув її до себе обличчям і закинув на плече, що планував зробити раніше. Вона приземлилася жорстко, врізавшись у мене животом, і в мене виникло непереборне бажання піти додому пішки, не знімаючи її з плеча.

Бодай тебе з корінням вигладило, машина.

Ну, образно висловлюючись.

- Відпусти мене! - Тейт брикалася і била мене по спині, а я тільки стиснув її міцніше, не даючи волі своїм рукам.

Її сідниці в короткій спідниці були прямо поряд з моєю головою, і, чорт забирай, як же мені хотілося скористатися таким становищем.

Але з огляду на те, в якому вона була настрої, за це вона, мабуть, відріже мені член.

- Джаред! Зараз же! - Наказала Тейт звучним і наказовим голосом.

Підійшовши до машини, я зняв її з плеча і посадив на капот. Сам тут же схилився над нею, поклавши руки по обидва боки від її стегон, і присунувся ближче.

Дуже повільно.

Я знав, що мені треба дати задній хід.

Не квапити її. Знову заслужити її довіру.

Але я пам'ятав її смак, і мені було простіше перестати дихати, ніж чекати.

Правила все ще встановлював я, і зараз я вирішив, що ми більше не втрачатимемо часу.

– Не намагайся втекти, – попередив я. - Ти ж пам'ятаєш, що я можу втримати тебе на місці.

То була не загроза. Я просто хотів, щоб Тейт згадала. Згадала, з якою пристрастю, з яким бажанням у відповідь цілувала мене тоді в кухні.

Вона опустила підборіддя, вигляд у неї був нерішучий.

– А я можу користуватись газовим балончиком і розбивати носи, – парувала вона і подалася назад, збільшивши дистанцію між нами, начебто не довіряла самій собі.

Я бачив, як у неї на шиї пульсує жилка. Проте втекти вона не намагалася.

Ми спостерігали один за одним, і час зупинився. Тейт дихала часто і поверхово.

Вона хотіла мене, так само як і я, але їй це зовсім не подобалося.

Вона дуже заплуталася, і я насолоджувався цим.

Тільки я дію на тебе так. Більше ніхто.

– Я не Нейт і не Медок... і не Бен.

Наші носи майже стикалися, я вивчав її обличчя.

Струмінь поту скотилася по моїй спині, член пульсував, і в мене було таке відчуття, немов все моє тіло охоплене полум'ям.

- Не смій, - прошепотіла Тейт, коли мої губи наблизилися до її губ.

Ой, я й не стану. Ти сама це зробиш.

– Обіцяю. Тільки якщо сама попросиш. – Якщо завтра вона пошкодує, що піддалася, буде фігово. Мені не хотілося брати на себе ще й цей вантаж. Ні, Тейт братиме участь у цьому зі мною на рівних. Вона повинна

божеволіти, повинна прийти в повне сум'яття. Має здатися.

Схоже, від початку я саме цього і домагався.

Мої губи ковзали за міліметр від її обличчя. Я вдихав її запах, відчував смак, не торкаючись шкіри.

Я легко провів губами її ніжною щокою, а потім майже торкнувся губ. І тут вона видала слабкий стогін.

Твою матір.

Весь цей час, ковзаючи вздовж її обличчя, підборіддя, шиї, я ледве міг упоратися з собою, щоб не вп'ястися в неї зубами. Мій голод був по-звірячому сильний.

– А тепер я тебе можу поцілувати? - Я частково питаю, частково благаю.

Тейт не сказала так, але й не відмовила.

- Я хочу торкнутися тебе, - прошепотів я, майже торкаючись її губ. – Хочу відчути те, що належить мені. Що завжди було моїм.

Будь ласка.

Тейт перехопила подих, і я бачив, що вона бореться з собою. Потім вона слабо відштовхнула мене і зістрибнула з капота.

- Тримайся від мене якомога далі. — Із цими словами вона попрямувала до пасажирських дверей.

Так, але ні.

Я тихо посміхнувся.

- Сама тримайся.

РОЗДІЛ 23

– Дай мені дві. - Батько кинув дві карти на стіл для обміну, і мій рот мимоволі скривився у гримасі.

Ні «Як ти?», ні «Що нового?», ні «З хриновим днем народження, сину».

Нічого.

Сьогодні мені виповнилося вісімнадцять, а мій батько явно не пам'ятав про це.

Або йому було начхати.

Я здав ще дві карти з колоди й жбурнув їх через стіл.

До біса. Десять хвилин минуло, лишилося п'ятдесят.

Ми мовчали з того часу, як я приїхав. Говорили, як завжди, лише у разі потреби.

А живіт у мене, як і раніше, скручувало.

Вчора, після епізоду з Тейт, я почував себе чудово.

Розслаблено, радісно, спокійно.

Але щотижня, перед тим як їхати до в'язниці, мені ставало нудно. І тепер вчорашня ейфорія зникла без сліду. В очікуванні того, яку ще гидоту скаже батько, мене починало каламутити. У ці дні я не міг нічого їсти вранці. І майже завжди руки так сильно тремтіли, що я насили вів машину.

Саме тому вчора, відразу після того, як я довів Тейт до дому, я рвонув сюди. Я все одно не зміг би заснути в такій близькості від неї, тому просто взяв і поїхав звідти, до біса. Поїхав у Хрест Хілл. Переночував у мотелі, а вранці одразу помчав до в'язниці, до самого початку годин відвідування. Заспокоювався я зазвичай після того, як їхав. Чим ближче був будинок, тим краще я почував себе.

Єдиним, що допомагало мені витримувати ці зустрічі й не блюнути, був кулон.

А я його вчора так і не забрав.

Зараз усередині в мене ніби вирувала кислота, піднімаючись до горла. Я відчував печію і ковтав раз за разом, сподіваючись, що батько не прочитає моїх думок, адже я думав про Тейт. Знаю, звучить дико. Як хтось може побачити, про що ти думаєш? Але мій батько мав особливий талант вгадувати, що в мене в голові, а ще він єдиний міг змусити мене відчути свою слабкість.

– І де ця штука?

Я проігнорував питання.

Хтось знав, про що він говорить. Я завжди жалкував, коли дозволяв йому втягнути мене в розмову. Тому зараз просто тримав рота на замку, зосередившись на диханні.

- Ти практично не виймав руку з кишені штанів щоразу, коли приходив сюди, крім сьогоднішнього. Та штуковина, яку ти носив у кишені, все одно що якийсь оберіг. І куди ж вона поділася?

Я закусив губу, притупнув ногою. Потім спробував згадати, які у мене карти, назвав їх подумки.

2-4-5-6-7. Піки, списи, списи, списи, черви.

У приміщенні, з його високими стелями й коридорами, що розходилися в сторони, лунала луна розмов, які я не міг розібрати. Навколо нас спілкувалися та копошилися інші люди. Світло лилося у вікна, але від цього атмосфера не ставала приємнішою.

- Ти вважаєш мене мерзотником, - тихо сказав батько, поклавши чергову карту. - Я і є мерзотник, Джаред. Через мене ти запеклий, але ще я зробив тебе сильним. Ніхто більше не завдасть тобі болю, бо ти тепер невразливий. Навіть для цього дівчиська ти недосяжний.

Я різко підняв на нього очі, зім'явши карти в кулаку. Низький хрипкий регіт вирвав образ Тейт з моїх думок.

- Ти отримав свої гроші, - процідив я крізь міцно стислі зуби. - От і заткнися.

Він лише похитав головою, продовжуючи тасувати свої карти.

- Вона знає про тебе? Знає, який ти боягуз? Як покинув свого брата?

Джексон.

- Немає ніякої "вона", - збрехав я ледве чутно.

- Ти маєш рацію, - погодився він. - Ти завжди будеш один, сам знаєш, що так краще. А вона знайде когось, хто з нею одружується, і народить дітей, які не будуть твоїми.

Усередині все обірвалося, і я більше не думав.

Шпурнувши свої карти на стіл, я схопився зі стільця і врізав батькові прямо в щелепу. Біль розлився по руці аж до плеча. Я стояв і дивився, як він падає на підлогу, все ще регочучи.

Мої груди важко здіймалися, я дихав носом.

- Наступного тижня я прийду востаннє, - сказав я йому. - Я не сумуватиму, а ось ти точно будеш.

- Досить, - пролунав голос за моєю спиною, а потім хтось схопив мене за руку.

Обернувшись, я побачив насуплене обличчя охоронця. Він був трохи вищий за мене на зріст, з темним волоссям і світлими очима.

Я вирвав руку.

- Немає проблем. Я йду. - І я розвернувся, стиснувши щелепи так, наче вони були залиті цементом.

- Не турбуйся, Джареде! - крикнув батько мені слідом.
- Далеко тобі не втекти. Я завжди житиму у тебе в голові.

* * *

Коли я приїхав із в'язниці, мати чекала мене на кухні з тортом.

- Ні. Я не в настрої. – Мої слова пролунали різко, хоч я й не хотів її поранити.

Ретировавшись із кухні, я пішов до сходів.

– Джареде, будь ласка! - Крикнула вона мені вслід.

Я зупинився, у моїх грудях все напружилося так, що мені хотілося закричати. Різко розвернувшись, я швидко пройшов назад до кухні.

Мати стояла біля кухонного столу, з іншого боку від мене, опустивши руки. Її каштанове волосся було зібрано у високий пучок. Вона була на підборах, у джинсах та короткому піджаку і виглядала дуже мило.

Вчепившись пальцями в спинку стільця так сильно, що дерево рипнуло, я глянув на неї, намагаючись придушити в собі бажання розв'язати сварку.

– Я ціную твої зусилля, – сказав я їй. – Правда. Але ми чудово ладнали й без спроб прикидатися нормальною родиною. Ти займаєшся своїми справами. Я своїми.

Усередині все зав'язалося вузлом, і слова лилися з мене, як бруд.

Мати опустила погляд, але швидко впоралася. Потім піднявши голову, вона ні з того ні з сього, ніби поміж справою сказала:

- Я хочу, щоб Джексон переїхав до нас.

Я затамував подих. Примруживши очі, дивився на неї мовчки, надто вражений, щоб відповісти.

Вибач що?

Щоб Джексон переїхав до нас?

Мати ледь помітно посміхнулася. Обійшовши стіл, вона підійшла до мене і продовжила, не давши мені шансу вирішити, що це жарт.

– Джареде, я вже говорила з адвокатом. Ще нічого не ясно, але ... - Вона помовчала, обережно розглядаючи мене, - але він, можливо, зможе допомогти. Ти хочеш, щоби твій брат жив з нами?

Я хотів, щоб мій брат був у безпеці.

Стиснувши спинку стільця ще сильніше, я запитав:

- А ти цього хочеш?

Мати опустила очі, і на її губах майнула замислена усмішка.

– Так. Мені подобається Джексон. - А потім вона знову глянула на мене. - З ним ти розкриваєшся з найкращого боку. Як колись із Тейт.

* * *

Я не міг їсти торт.

Я не любив увагу до своєї персони, а при думці про те, що мати попросить мене задуть свічки, мене мало не вивернуло навиворіт.

Я пішов до себе в кімнату і зачинив двері, насолоджуючись темрявою і тишею, поки це було можливо.

Джексон житиме з нами? – думав я, падаючи на ліжко.

Я все ще не міг повірити, що мама серйозно розглядала такий варіант. Що хотіла взяти його під свою опіку.

Це обійдеться нам у круглу суму, але грошове питання її, здавалося, не хвилювало.

Тему грошей я ніколи не порушував, хоча питання у мене виникали. Мати працювала в аудиторській фірмі й заробляла достатньо, щоб ми трималися на плаву, але цієї суми ніяк не вистачило б на все те, що ми мали. Будинок був повністю оплачений, у мене завжди були найкращі мобільні телефони, а в неї гарна машина. Теж сплачена.

Правду кажучи, я просто боявся питати. Не хотів знати, чому ми жили так добре.

Надійшло повідомлення від Кейсі. Вона висловила сподівання, що ми залишимося друзями, і подякувала мені за допомогу з цим ляпасом, її хлопцем.

Він знову зрадить, не мине й місяця. Вони завжди так роблять. Але цього я їй не говорив.

Кейсі також натякнула - досить ніяково, - що Тейт тепер одна. Її бабуся поїхала.

Мої губи зігнулися в посмішці, і я вже був готовий піти до Тейт і почати чергову суперечку, коли отримав нове повідомлення.

Все добре?

Це батько Тейт.

Прекрасно.

Ти повернув Тейт ключ від дому, так?

Так.

Я збрехав – я ще не готовий це зробити.

Дякую. Вітаю із вісімнадцятиріччям. Подарунок незабаром прибуде.

Дякую.

Я не надто вмів висловлювати подяку.

У Тейт за тиждень день народження. Дізнайся, що вона хоче.

Я зітхнув.

Це не так просто.

Його відповідь надійшла через пів хвилини.

Чоловік?

Вдаривши по ліжку кулаком, я неохоче закінчив:

...розв'язує свої проблеми.

Надійшло повідомлення у відповідь.

Зроби це, і дякую.

Я стягнув майку і застрибнув під гарячий душ, вперше за останню добу занурившись у тишу та спокій.

Я все ще не міг повірити, що вдарив свого батька. Я ніколи не робив цього раніше, навіть того літа, з метою самозахисту.

Не знаю, чому його слова про дітей Тейт від іншого чоловіка мене так розлютили. Батько досяг того, чого хотів: я знову попався на вудку.

Я не міг уявити себе батьком, ні зараз, ні в майбутньому.

Але одне було напевно. Зараз чи через десять років – я не хотів, щоб Тейт мала дітей від іншого. Але одного разу вона їх захоче. Як і більшість людей.

І при думці про те, що мені немає місця в її майбутньому, я проковтнув, відчуваючи в горлі грудку розміром з бейсбольний м'яч.

РОЗДІЛ 24

Був ранок понеділка, і я вперше в житті мав намір здійснити злом із проникненням. Принаймні вперше за своєю власною волею.

Мої руки зовсім не тремтіли, коли я вставив ключ у замок і увійшов до порожнього будинку Брандтів. Тейт вирушила до школи пів години тому, і я був трохи злий, що сам спізнювався туди. Я сподівався, що вона поїде раніше, щоб попрацювати в лабораторії, але цього не сталося. Вона вийшла з дому пізно, і я теж затримувався.

Містер Брандт попросив мене з'ясувати, що його дочка хоче на день народження, ніби ми з нею дружили або щось на зразок того, хоч він знав, що це не так. Єдиним способом дізнатися відповідь було запитати її безпосередньо, але наші стосунки залишали бажати кращого.

Тому... я вирішив зайнятися шпигунством.

Так, я подумав, що це гарна ідея.

Перевірити історію на ноутбучі, погортати її довбаний щоденник, може пошукати в ящиках відкриті упаковки презервативів.

Моя нога загула, і я витяг вібруючий телефон.

Де ти?

Медок.

Запізнююся.

Відправивши повідомлення, я увійшов до хати через задні двері, зачинив її, засунув ключі в кишеню і пройшов через кухню до сходів.

Тейт була скрізь. Від теплого запаху її полуничного шампуню у мене мало не потекла слина.

За всі вихідні я не бачив її й нічого про неї не чув. Машина стояла біля будинку, але сама Тейт, здавалося, з п'ятничної ночі від мене ховалася.

Перед тим, як увійти до її кімнати, я з шумом втягнув повітря. Навіть не знаю, чому.

Я був збуджений і водночас відчував себе збоченцем.

Тому вирішив діяти швидко і швидше забратися звідси.

Я не якийсь сосунок. У мене вистачить духу поритися в чужих речах.

Кімната виявилася прибраною, крім розкиданого одягу. Після повернення із Франції Тейт повісила на стіні ще кілька фотографій та постерів.

Я повільно ходив по кімнаті, обводючи її поглядом; помітив ноутбук, але пройшов повз нього і сів натомість на ліжко.

У горлі пересохло.

Твою матір.

Саме в цей момент вирішила проклянутися совість?

В історії її комп'ютера, можливо, було саме те, що потрібно, або всяка фігня, яку мені не слід знати. Може, Тейт гуглить креми для обличчя та дизайнерські парасольки. А може, шле листи якомусь виродку, з яким познайомилася у Франції, чи приймальним комісіям коледжів за тридев'ять земель звідси.

Я вирішив почати з малого і відкрив ящик тумбочки.

Крем для рук, невелика миска з гумками для волосся, солодощі та... книга.

Зсунувши брови, я дістав пошарпану, вицвілу книгу в обкладинці, яку не бачив уже кілька років, але все було наче вчора.

Спогади одна за одною зливою наринали на мене.

Як Тейт засовує книгу до свого рюкзака в перший день сьомого класу.

Як після купання в озері вона намагається прочитати мені якийсь вірш про Авраама Лінкольна.

Як тато Тейт склеює плетіння, яке погриз Медмен.

Ця книга – «Листя трави» Уолта Вітмена – була старша за нас. Їй було років з двадцять. Тейт завжди тримала книгу при собі, бо та належала її мамі. Щоразу, їдучи з міста, вона брала її з собою.

Я почав гортати книгу в пошуках одного вірша – єдиного вірша, – який мені подобався. Назву я забув, але пам'ятав, що Тейт відзначила його.

З книги мені на коліна відразу випали якісь фотографії. Я відклав її убік і підібрав знімки.

Серце підскочило до горла.

Господи.

Ми.

На знімках, яких було всього два, були ми з нею. Обидва зроблено, коли нам було років дванадцять чи тринадцять. На мене впала ціла тонна емоцій.

Тейт зберігала фотографії зі мною?

Вони лежали у книзі її матері, якою вона безмірно дорожила.

І, швидше за все, вона брала ці знімки із собою до Франції разом із книгою.

Я похитав головою, мої ноги оніміли, наче я поставив їх у цебро-відро.

Вона зберігала наші фотографії, як і я. Я посміхнувся. У мене було таке почуття, наче я щойно виграв у лотереї.

А потім це невагоме почуття «ніби-на-навшпиньках-ідеш-по-полю-гребаних-тюльпанів» розбилося вщент, коли я раптом помітив на її туалетному столику чорний

мереживний бюстгальтер. Відчуття, що лоскоче в серці, ніби хтось катався по ньому на роликах, змістилося нижче, і тепер мені хотілося вилетіти звідси й негайно розшукати Тейт.

Моя щелепа сіпнулася, і я мало не відкусив собі язик, щоб приструнити член.

Так, так, так... Тейт носить мереживну білизну.

Образ її стрункого тіла в чорному мереживі захопив мій розум, а потім я моргнув.

Стоп.

Мене осяяло.

Тейт носить мереживо.

Тейт. Носить. Чортове. Мереживну. Білизну!

Але для чого, чорт забирай? І для кого?

Я різко провів рукою по волоссю. На лобі виступили краплі поту.

До біса все.

Нехай тато подарує їй гроші. Хіба це не хоче отримати будь-який підліток на день народження?

Я прибрав книгу назад у ящик і, спустившись сходами, вийшов із дому через передні двері.

Я навіть не пам'ятаю, як доїхав до школи.

Все, що я бачив перед собою, - це образ Тейт, що одягає мереживну білизну для якогось недоноска з маленьким членом.

* * *

Ранкові заняття пройшли, як у тумані. В основному я просто сидів зі схрещеними на грудях руками й виричався в парту, ігноруючи все, що відбувалося навколо. До четвертого уроку я ладен був триматися за стіл, стілець і за все що завгодно, аби тільки не схопитися

з місця, не вдертися до Тейт французькою і не починати сварки.

Вчителі мене не викликали, а отже, я міг не перейматися тим, що не слухаю їх. Мої оцінки були хорошими, до того ж коли мені ставили якесь питання, я грубив, тому в результаті зі мною від гріха подалі просто перестали вступати в діалог.

Коли настав час ланчу, я не поспішав до їдальні.

Я знав, що Тейт буде там, і мені не хотілося сидіти й дивитися, як вона намагається ігнорувати мене і відповідати їй тим самим. Тому що насправді я мріяв про те, щоб вона була поряд зі мною.

- Татум Брандт!

Якого?

Я завмер на місці, почувши, як хтось голосно вигукнув її ім'я.

Я встиг помітити Сема та його друга Гуннера за нашим звичайним столиком і якраз узяв сендвіч та напій, коли раптом пролунав цей крик.

Мій погляд сфокусувався на Медока – він стояв спиною до мене на колінах у центрі їдальні!

– Будь ласка, дай відповідь мені, чи підеш ти зі мною на Осінній бал?! - заволав він, і, простеживши за його поглядом, я стиснув кулак, ненароком роздавивши сендвіч, який тримав у руці.

Чооорт.

Тейт з дуже здивованим виглядом повернулася, її плечі були напружені, вона уникала поглядів оточуючих, ніби була скоріше роздратована, ніж збентежена.

Тейт Медока на дух не переносила.

Ох, якого ж біса він витворює?

У набитій народом їдальні запанувала тиша.

Медок, не встаючи з колін, підповз до Тейт і взяв її за руку.

Навколо почулися смішки. Мій мозок віддавав суперечливі сигнали тілу.

Уперед! Він її домагається. Він завжди про неї таємно мріяв.

Ні, стій на місці. Він же твій друг. Він так не вчинить.

- Будь ласка, будь ласка! Не відмовляй. Ти мені потрібна! - заревів Медок, звертаючись швидше до публіки, ніж до Тейт, і зал вибухнув реготом і схвальними вигуками. – Будь ласка, давай домовимося. Прости мене за все! - продовжував волати він, а Тейт дивилася на нього широко розкритими очима. На її обличчі виступили червоні плями. Вона мала такий вигляд, ніби їй стало погано.

А ще вона була розлютована.

Вона пробурмотіла йому щось, чого я не почув, а Медок знову закричав:

- Але дитині потрібний батько!

ЯКОГО. ХРИНА?

У мене всередині ніби щось обірвалося, а перед очима все занурилося в багрянець.

У Тейт витяглося обличчя, а натовп заревів, задоволений грою Медока.

Її губи ледь помітно заворушились.

Що вона йому каже?

Він, судячи з усього, був страшенно задоволений відповіддю, бо одразу ж підвівся, схопив її в обійми, підняв і закружляв до захоплення публіки.

Всі свистіли й аплодували, а я не дивлячись жбурнув свій ланч у кошик для сміття.

Вона погодилася?

Я розвернувся і вийшов із їдальні ще до того, як Медок поставив її на підлогу.

РОЗДІЛ 25

- Прокляття! - заволав Медок, схопившись рукою за обличчя і налетівши спиною на шафки.

У нас був урок фізкультури, і я навіть не чекав, поки він мене побачить – просто підбіг і вривав йому прямо в око.

Однокласники поспішили забратися з роздягальні, а я переступив через лаву і сів перед своїм найкращим другом, який повільно сповз на підлогу.

Упер лікті в коліна і, дивлячись на нього, сказав:

- Вибач. – І це було цілком щиро. - Але ж ти розумієш, що сам мене змусив?

- Так, - кивнув він, зиркнувши на мене, тримаючись за обличчя рукою.

Медок навмисне мене провокував, і це дратувало мене, але я знав, чому він так робить. Він хотів, щоб я почав діяти. Щоб я кинувся Тейт у ноги й домігся її розташування.

Але вона сказала "так" йому.

Це мене теж злило.

Я був у сказі від того, що сам не додумався запросити її на танці.

Я ненавидів танці.

Ненавидів танцювати.

Але завдяки моїм старанням у минулі роки Тейт не відвідувала таких заходів, а їй явно цього хотілося.

Гіркий присмак з'явився у мене в роті.

Зазвичай такий присмак з'являється перед тим, як ти проковтнеш свою гордість.

* * *

- Лікар Портер, - привітався я з учителем, який вів у нас хімію в десятому класі. Після занять я зіткнувся з ним у коридорі поряд із лабораторією. – Татум Брандт сьогодні працює у лабораторії? - Я жестом показав на двері за спиною.

- Так, - відразу відповів він, піднявши брови. Він мав дивний вираз обличчя, ніби він відчув полегшення, побачивши мене. - Так і є. Я подумав, що вона там зовсім одна. Ти вільний? Чи можеш підстрахувати її? Я зазвичай не йду з лабораторії, але сьогодні в мене нарада.

– Одна? - Мое підборіддя смикнулося - я намагався стримати усмішку. - Без проблем.

Портер вирушив далі, а я відчинив двері лабораторії. Мое серце забилося частіше в передчутті бажаної сутички.

Кімната була порожня, але я чув кроки й брязкіт скла з підсобки, де зберігалися матеріали, тому сів за вчительський стіл і, поклавши ноги на край, завмер в очікуванні.

Лабораторія займала один із найбільших кабінетів у школі. У ній було приблизно дванадцять столів, за кожним з яких могли розміститися двоє чи троє учнів. На столах стояли мензурки, колби, пальники, і в кожному вбудували раковину.

Мені подобалися ці столи.

Вони були відповідної висоти.

Я посміхнувся, але водночас зітхнув, коли в голові замиготіли картинки.

Господи боже.

Я ніколи не фантазував про дівчат так, як про Тейт, але я надто забігав уперед. Вона, можливо, більше взагалі

не підпустить мене до себе, не кажучи вже про те, щоб мені віддатися.

Провівши руками по волоссю, я зчепив пальці на потилиці й почав зосереджено думати про телевізійний канал, де показували занудні фільми для жінок.

Двері підсобного приміщення відчинилися, і звідти вийшла Тейт. У руках вона несла робочий лоток із матеріалами.

Сьогодні її волоссю було розділене проділом посередині й обрамляло обличчя, практично заплющуючи очі.

Але мене вона побачила.

І навіть через світле пасмо волоссю я помітив бурю в її очах.

Тейт застигла на місці, здивована, збентежена і трохи роздратована.

Ми діяли один на одного однаково.

- Не зараз, Джаред. Я зайнята, - попередила вона, поставивши лоток на стіл праворуч від мене. Вона говорила зі мною стримано та однозначно, намагалася поставити мене на місце.

– Знаю. Я прийшов тобі допомогти.

Це була брехня, хоча якусь допомогу я все ж таки міг надати. Я непогано знався на хімії, як і в математиці. Проблему для мене представляли такі делікатні, сентиментальні предмети, як, наприклад, мови чи психологія.

- Допомогти мені? - Її очі блиснули так, ніби я сказав саму безглузду на світі річ. - Мені не потрібна допомога.

— Я не питаю, чи тобі потрібна допомога, — парирував я.

- Звісно, ні, ти просто так вирішив. - Не дивлячись на мене, вона продовжила викладати матеріали на стіл.

- Нічого подібного. Мені відомо, на що ти здатна. - Мій голос здригнувся від усмішки, але мені хотілося, щоб вона на мене подивилася. – Якщо ми знову збираємось стати друзями, я подумав, що така пропозиція буде непоганим стартом.

Вставши зі стільця, я підійшов до неї, сподіваючись, що вона зрозуміє: я хочу все що завгодно, тільки не дружити з нею.

– Тобто... – Тейт не відповіла, і я говорив далі. – Ми ж у будь-якому випадку не зможемо повернутися до лазіння по деревах та спільних ночівлях, так?

Вона тихо зітхнула і на секунду перестала викладати матеріали. Її погляд зустрівся з моїм, і на мить я подумав, що вона дозволить мені посадити її дупою на стіл і показати, яку я хотів би влаштувати ночівлю.

Але потім її очі звузилися, і вона вимовила крізь зуби:

- Я вже сказала: мені не потрібна допомога.

– Я вже сказав: я про це й не питаю, – парирував я, і оком не моргнувши. - Ти думала, Портер дозволить тобі проводити експерименти з вогнем поодиночі? - Я гадки не мав, який експеримент вона збиралася влаштувати, але, глянувши на її матеріали й згадавши, як розпереживався Портер, зробив висновок, що в хід підуть пальники.

- Звідки ти знаєш про мої експерименти? І хто сказав, що ми будемо знову друзями? - посміхнулася Тейт, а потім нахилилася, щоб дістати щось із сумки. - Не думав, що все зруйновано і назавжди? Так, ти вибачився, але легше мені не стало.

Це була не та Тейт, яку я знав. Та Тейт сильна. Навіть коли я доводив її до сліз своїми витівками, вона тримала голову високо і йшла далі.

Та Тейт не потребувала широких жестів. Хіба не так?

- Тільки не кажи, що збираєшся влаштувати переді мною ваші дівчачі уявлення, - Я спробував віджартуватись, але насправді сподівався начортове диво.

Так, Джареде. Дякую, що вибачився, і я прощаю тебе. Залишімо минуле позаду.

Ось чого я справді хотів.

Але Тейт уткнулася у свою папку, не зважаючи на мене. Або намагалася вдати, що не звертає.

Мої пальці гули, і я стиснув кулаки, щоб придушити бажання до неї доторкнутися.

Тейт продовжувала дивитись у свої папери, але я знав, що вона не читає. Вона відчувала мене, так само як я її.

Нарешті вона зітхнула, переставши прикидатись, і подивилася на мене так, як дивилася моя мати, коли була сита по горло.

– Джареде, я вдячна за спробу, але це зайве. На що б тебе не підбивало твоє его, останні три роки я чудово справлялася без твоєї участі. Мені краще працюється одною, і я не потребую твоєї допомоги ні сьогодні, ні будь-якого іншого дня. Ми не друзі.

Серце підскочило до горла, і я проковтнув.

Чудово справлялася без моєї участі?

А я не прожив жодного дня без думок про неї.

Тейт подивилася на мене втомленим і безпристрасним поглядом. Цікаво, чи вона сама вірила в те, що говорила?

Цікаво, чи це правда.

Вона знову повернулася до робочого столу, але зачепила свою папку. Та впала на підлогу, і її вміст розлетівся всюди.

Я ступив до Тейт на допомогу, і ми разом нахилилися, щоб підібрати папери.

Вона нервує?

Зазвичай Тейт була незграбною.

Збираючи листки з підлоги, я помітив серед них роздруківки з Інтернету з виставленими на продаж автомобілями.

- Ти підшукуєш машину? - Запитав я, зсунувши брови. Серед добірки були "Мустанг", "Чарджер", 300М та G8.

- Так, - різко відповіла Тейт. - Вирішила зробити собі подарунок до дня народження.

День народження. Я мало не промовив це вголос.

Мабуть, тепер я знав, що сказати її батькові.

Невдовзі вона захоче купити машину. Менше ніж за тиждень вона матиме день народження. Я замислився, чи дозволить містер Брандт допомогти їй з покупкою, щоб їй не довелося чекати на його повернення.

А вона б сама мені довірилася?

- Джаред? - Тейт простягла руку за своїми видруками.

Я моргнув, повернувшись у дійсність.

- Я й забув, що твій день народження вже скоро, - збрехав я. - Твій тато знає, що ти вже розглядаєш варіанти? - Я підійшов до столу і встав поруч із нею.

- А твоя мама в курсі, що у вихідні ти постачаєш неповнолітнім алкоголем і спиш з усіма поспіль? - виразила вона у відповідь, тицьнувши мене носом у мое ж лайно.

- Точніше буде запитати: "Чи є моїй мамі до цього діло", - зневажливо сказав я і почав допомагати Тейт розбирати лоток.

Наші з матір'ю стосунки розладналися задовго до мого знайомства з Тейт. Я був схожий на безпритульного, мені доводилося самому про себе дбати, а часом і заступатися за матір, у тих поодиноких випадках, коли якийсь із її

приятелів-супутників виходив за рамки. Хоча кого я міг поставити на місце у тому віці, але все одно намагався.

Своїм монологом Тейт нагадала мені, як зцілила мене. А сама вона вважала, що це я загоїв її рани. Коли ми познайомилися, нам хотілося бути щасливими. Хотілось просто бути дітьми.

Ті чотири роки, які ми провели пліч-о-пліч, стали найкращими в моєму житті.

Я різко повернув голову, почувши звук скла, що б'ється.

Що за?..

Тейт сіпнулася вбік, мабуть, намагаючись зловити пробірку, а тепер, спершись на стіл, дивилася на уламки розбитого скла.

Що з нею, чорт забирай, коїться?

Вона невідривно дивилася на безлад, глибоко дихаючи - її груди підіймалися й опадали з кожним зітханням, і вона мала такий вигляд, наче їй боляче.

Я б не сказав, що Тейт була «зібраною», але від свого повернення з Франції вона не втрачала присутності духу в епізодах з Медоком або зі мною.

Досі.

- Я тебе нервую, - з жалем сказав я, дивлячись на розбите скло на підлозі.

- Іди, - з болем у голосі прошепотіла Тейт і відсахнулася.

Піднявши очі, я побачив у її погляді збентеження та розпач. Вона справді хотіла, щоб я пішов. Я не знав чому: тому, що вона ненавидить мене, або тому, що не може розібратися у своїх бажаннях.

Тепер я нарешті зрозумів, як сильно заплутав і її, і себе. Я грав із нею, хоч і не збирався цього робити. Я

думав, що ненавиджу її, тож відштовхував. А зараз вона була мені потрібна, тому я знову тягнув її до себе.

Знову й знову, причина була лише в мені, і ніяк не в Тейт.

- Поглянь на мене. - Я доторкнувся долонею до її щоки, і тепло рвонулося мені в руку, розливаючись до самого плеча. - Вибач. Я не мав так поводитися з тобою.

Вона підняла на мене погляд, і я подумки благав її повірити мені.

Її дихання стало поверховим, вона дивилася мені у вічі так, ніби щось у них шукала.

Або чогось чекала.

Я обхопив її обличчя обома руками, так само дивлячись їй у вічі й розвертаючи її до себе. Вона спостерігала за мною, не вітаючи мої дії, але не перешкоджаючи їм.

Я наблизив свої губи до її рота, не зводячи з неї погляду, очікуючи, що вона відштовхне мене. Секунди йшли одна за одною, і нарешті я накрив її рот своїм, поки вона не встигла передумати.

Боже, так.

Я тримав її у своїх обіймах, цілуючи її ніжні, пухкі губи так, ніби ніколи не зможу ними насититися.

Тейт. Моя Тейт. Мій найкращий друг і мій найстрашніший ворог. Та дівчинка, яка перевернула мій світ із ніг на голову своїм комбінезоном та червоною бейсболкою.

Єдина людина, яка була присутня у всіх моїх теплих спогадах.

Вона спочатку вагалася, але потім обвила мене руками за шию, і я відчув, як вона приймає мене.

Прокляття, її м'яке тіло притискалося до мого, з її грудей вирвався тихий стогін, і я стиснув у кулак пальці, які запустив їй у волосся. Я ледве не злетів із котушок. Вона мала владу наді мною. Так було завжди.

Її стегна подалися вперед, і я провів долонями з її боків і спустився до ідеальної округлої дупи.

Обхопив сідниці й міцніше притис її до себе.

Моя.

Я цілував її мокрий гарячий рот, відчував повноту грудей, і мій член мало не хворів від бажання звільнитися. Мені хотілося скинути це лайно на підлогу і взяти її прямо на столі.

Я гадав, чи вона незаймана, і на моїй шиї виступив піт при думці про те, що хтось ще міг цілувати її ось так.

– Я хотів тебе так довго, – прошепотів я, майже не відриваючись від її губ. – Щоразу, коли я бачу тебе вдома... ти зводиш мене з розуму.

Вона ширше розплющила рота і знову припала до моїх губ.

Так, ми тут трохи затримаємось.

РОЗДІЛ 26

Я не збирався вперше кохатися з Тейт на лабораторному столі - і навряд чи вона дозволила б, - але відпустити її теж поки не поспішав.

На жаль, у неї були інші думки з цього приводу.

- Ні ... - Вона відірвалася від моїх губ і відсторонилася.

Що? Ні.

Я розплющив очі, важко дихаючи й відчуваючи раптову порожнечу.

Блукаючи поглядом по її обличчю, я гадав, якого біса вона мене зупинила. Її рот був наче створений для мене, і вона відповідала на мої поцілунки.

Вона хотіла цього.

Але зараз її блакитні очі сердито звузилися, і вона виглядала так, ніби знову вдягла невидиму броню.

Її тіло хотіло цього, а вона ні.

Вона не хотіла.

Так що я відступив, холодно кинувши:

- Ні так ні.

Тейт дивилася на мене, а думками, здавалося, витала за мільйон кілометрів звідси.

- Що ти задумав?

- Я хочу, щоб ми знову стали друзями. - Я з гіркотою посміхнувся.

- Чому зараз?

Господи.

- Чому стільки запитань? - Огризнувся я.

- Невже ти думав, що легко відбудешся?

- Так, - збрехав я. - Я сподівався, що ми зможемо жити далі, не озираючись назад.

Я знав, що прошу дуже багато, але сподівався, що Тейт зрозуміє головне.

Що, попри всю злість і заподіяну шкоду, попри відстань та непорозуміння між нами, ми, як і раніше, підходимо один одному.

– Ми не зможемо, – парирувала вона. – Сьогодні ти мені загрожуєш, завтра цілуєш. Я не вмю перемикатися так швидко.

Я?

- Цілую тебе? Ти цілком охоче відповідала на поцілунки... обидва рази, – наголосив я. - А тепер ідеш на танці з Медоком. Швидше я згорну собі шию, спостерігаючи за твоїми метаннями.

Тейт моргнула, і на мить у неї на обличчі відбилася невпевненість.

- Я не повинна перед тобою звітувати, - сказала вона слабким голосом.

– Ти не маєш іти.

- Але я хочу. І він мене запросив. - Вона повернулася до своєї роботи, показуючи, що розмова закінчена.

Як би не так.

Мої руки горіли. Я хотів повернути її до своїх обіймів.

Я підійшов до неї ззаду, вдихнув аромат її волосся. Її верхівка діставала мені рівно до підборіддя, а тіло відповідало ширині моїх грудей.

Ми ідеально підходили одне до одного.

- Ти думаєш про нього, Тейт? - Я поклав руки на стіл по обидва боки від неї, загнавши її в пастку. - Ти хочеш його? Чи мрієш про мене?

Її рухи сповільнилися, і я вирішив, що це добрий знак, а тому продовжив.

- Я ж сказав, що торкнуся тебе тільки тоді, коли ти сама цього захочеш. Пам'ятаєш? - спитав я ніжно, бажаючи, щоб мої слова проникли їй у душу.

Почекавши мить, Тейт повернулася і подивилася на мене.

- Мені подобаються твої дотики – це правда. Коли готовий розповісти все, тоді, може, я зможу знову тобі довіряти. А поки що... – І вона знову відвернулася, обриваючи контакт.

Я дивився на її спину, намагаючись придумати ще якийсь спосіб.

Тейт хотіла все знати. Я зрозумів.

Але цьому не бути. Я не говорив про свої проблеми. І не збирався пускати свого батька у наш світ.

Я позадкував. Розуміння каменем лягло мені на душу.

Тейт не відступиться.

Ніколи й нізащо.

- Джаред? Ось ти де.

Я моргнув і перевів погляд на двері, де стояла Пайпер у своїй оранжево-чорній чирлідерській формі.

Чорт.

- Ти ж збирався підвезти мене додому сьогодні? - Вона почала поправляти своє довге темне волосся і спідницю, влаштувавши справжнє шоу.

Я не бачив обличчя Тейт, але знав, що вона роздратована. Вона надто сильно зосередилася на своїх матеріалах та паперах, намагаючись здаватися зануреною у роботу.

- Я на байку, Пайпер. – І це була чиста правда. Пайпер не просила мене підвезти її, та й у жодному разі це не входило до моїх планів.

– Для мене це не проблема, – відповіла вона. –
Поїхали. Все одно не схоже, що ти тут зайнятий.

Тейт не дивилася ні на мене, ні на неї, і в мене всередині все обірвалося, як того вечора, коли я вперше побачив, як вона цілується з іншим хлопцем.

Але мені все одно не хотілося йти. Краще мати справу з колючками Тейт, ніж з ніжностями Пайпер.

Проте Тейт була непохитна. Вона не дасть мені зіскочити. Принаймні, не сьогодні.

Ну, гаразд, якщо так. Я видихнув і розпрямився.

- Так, я не зайнятий.

Я попрямував до дверей, і що далі я відходив від Тейт, то холодніше мені ставало.

- Гей, Террансе? - Раптом заговорила Пайпер.

О Боже. Вона зверталася до Тейт.

- Чи не ти поставила фінгал своєму кавалеру, з яким зібралася на Осінній бал? Він майже нічого не бачить. Якщо й далі битимеш хлопців, люди почнуть думати, що ти лесбіянка.

Чортова стерва.

- Фінгал Медоку поставила не вона, - сердито огризнувся я. - А я.

Начхати, якщо Тейт зрозуміє, що я зробив це з ревнощів. Вона вже догадалася, що я хочу її.

– Чому? - Запитала Пайпер.

Я проігнорував її запитання, і ми вийшли з лабораторії.

Я ніколи не пояснював своїх вчинків.

РОЗДІЛ 27

Дякую за подарунок.

Я дякував батькові Тейт за величезний набір інструментів, який той мені надіслав. Набір був уживаним, але новий такий просто міг коштувати 15 000 доларів. Навіть не в ідеальному стані комплект, напевно, обійшовся в пристойну суму. Отримавши його сьогодні, я практично був готовий повернути його назад.

Але містер Брандт мене знав. Йому було відомо, як я хотів мати такий професійний, серйозний набір, і тому я не став відмовлятися. Вперше за довгий час я посміхався до подарунка.

Надійшло нове повідомлення.

Будь ласка. Вибач, що він запізнився. Про Тейт щось є?

Я відразу подумав про той мереживний бюстгальтер, який бачив у неї кімнаті, і мій член почав рватися в бій. Я уявив, як би вона виглядала, якби одягла його для мене.

Поспішно написавши «*Машина*» і не чекаючи відповіді, я жбурнув телефон на робочий верстат у гаражі.

Трохи дивно переписуватись із батьком дівчини в той момент, коли у тебе на неї стоїть.

- Сем, з'їздь заправ машину, а я поки в душ схожу, гаразд? – попросив я свого друга після того, як ми привели «Бос» у бойову готовність.

Був вечір п'ятниці, і вже за годину я збирався вийти на старт. Я не міг дочекатися, коли опинюся на треку. Нерви у мене були на межі.

Я ні з ким не спав уже більше ніж місяць, а та єдина дівчина, яку я хотів, не надто нагороджувала мене увагою.

І що найгірше, останнім часом стояки у мене траплялися частіше, ніж за все моє життя.

Мені відчайдушно треба було випустити пар, і хоч би як по-дитячому це звучало, я сподівався, що якийсь придурок попадеться мені сьогодні під руку.

Я хотів побитися до крові, хотів оглухнути від болю.

- Гаразд. – Сем узяв ключі. - Повернуся за двадцять хвилин.

Він задом виїхав з гаража, а я піднявся нагору, щоб помитися.

Тейт була вдома. Я бачив, як вона припаркувалась кілька годин тому, і навіть подумав, чи не покликати її з собою на перегони, але відкинув цю думку. Вона тільки ставитиме питання, на які я не хочу відповідати, і в результаті мені стане ще гірше.

– Господи боже, – прогарчав я, коли холодна вода обпекла тіло. Волоски на руках і ногах стали дибки, по шкірі побігли мурашки.

Татум, чорт, Брандт.

Обернувши навколо талії чорний рушник, я схопив ще один і вийшов у спальню, витираючи волосся.

Увімкнувши лампу, я підійшов до вікна, дивлячись крізь гілки дерева на вікно її кімнати. Світло горіло, але її самої видно не було. Я окинув поглядом передне і задне подвір'я Брандтов, щоб переконатися, що ніякої небезпеки немає.

Мені не подобалося думати, що Тейт залишиться вдома сама. Я рвався на Петлю, але хотів, щоб вона була в моєму полі.

Потрібно просто покликати її із собою.

Їй сподобається.

Хоч Тейт і тримала мене на відстані, вона любила перегони. Це я знав. Коли ми були дітьми, ми обговорювали, як ганятимемося на Петлі, коли придбаємо власні машини.

І якщо я проведитиму з нею час – покажу їй, що мені можна довіряти, – тоді, можливо, вона перестане закидати мене питаннями. Може, забуде про минуле.

– Джаред?

В мої думки увірвався м'який, тихий голос, і я різко повернувся. Серце загуркотіло в грудях.

Якого біса?

- Тейт? - Те, що стояло в темному кутку моєї кімнати, налякало, спантеличило і втішило мене одночасно.

Вона тут? У мене в кімнаті?

Вона стояла, опустивши підборіддя, але погляду з мене не зводила. Не рухалася, просто чекала. У неї був такий вигляд, ніби її спіймали за чимось поганим.

- Якого біса ти робиш у мене в спальні? - спитав я спокійно, швидше спантеличений, ніж розлючений.

Після нашої останньої розмови у мене не залишилося сумнівів у тому, що Тейт не шукатиме зі мною зустрічей, то що ж вона, чорт забирай, задумала?

Тейт повільно зробила крок до мене.

- Ну, я подумала про твою пропозицію знову стати друзями й вирішила спочатку привітати тебе з днем народження.

Що?

- Отже, ти пробралася до мене в кімнату, щоб привітати з днем народження через тиждень після дня народження? - Я відчув спалах задоволення при думці про

те, що вона пам'ятала. Але Тейт брехала. Вона була тут не заради цього.

- Перебралася по дереву, як за старих добрих часів.

- А твій день народження завтра. Мені також можна пробратися до тебе в спальню? – із сарказмом поцікавився я. - Що ти насправді тут забула? - Свердлячи її поглядом, я підійшов до неї так близько, що внизу живота спалахнуло полум'я.

Прокляття. Мені знову доведеться йти в душ. Цікаво, як так само діяв на її тіло?

- Я... емм... – запинаючись, промовила вона, і я був змушений придушити посмішку.

Вона хотіла пограти в гру? Та вона гадки не мала, у що вплутується.

Тейт поглядала на мене ніби знехотя. Зовсім не дивитись не могла, але й витримати мій погляд була не в змозі.

Нарешті вона зробила глибокий вдих і невпевнено посміхнулася, заправивши волосся за вухо.

- Взагалі-то, я маю дещо для тебе. - Тейт повільно наблизилася своє обличчя до мого і прошепотіла: - Можеш вважати це подарунком для нас обох.

І що це?

Її губи припали до моїх, солодкі, мов карамель.

Господи боже. Що вона робить?

Пружне тіло Тейт пригорнулося до мене, і я закрив очі. У руках з'явилося поколююче відчуття. Мене охоплювала потреба торкнутися кожного сантиметра її тіла.

Її губи дражнили й полонили мене. Вона притулилася до мене міцніше, зробивши кілька повільних, майже непомітних рухів стегнами, і дражливо провела язиком

по моїй верхній губі. Мене чекали великі проблеми та світ, повний болю, якщо вона зупиниться.

Тейт обняла мене за шию, і я підняв брови.

Ах ти, чорт. Вона не збиралася зупинятися. Навпаки, набирала обертів.

Слава тобі господи.

Я завів руки їй за спину і, взявши контроль на себе, вп'явся в її рота так, ніби другого шансу мені могло не представитися.

Я перестав про щось думати. Чому вона тут? Чому все це відбувається за її ініціативою? Як вона вчинить, коли ми врешті-решт дійдемо до точки неповернення.

Та яка, блін, різниця?

- Господи, Тейт, - видихнув я, у мене закружляла голова, коли вона торкнулася губами моєї шиї. Її поцілунки, її язик, покусування – все це було сном, що став дійсністю.

Це була Тейт, але водночас не вона.

Ніби збожеволівши, вона цілувала і кусала мене так, як тієї ночі на стільниці. Я відчував, як вона робить рухи стегнами мені назустріч, втискаючись у мене.

Вона була скрізь, і я забув, як мене звуть.

На секунду я напружився, коли її пальці пробігли по шрамах на моїй спині. Тейт знала про них, але я сподівався, що зараз вона не загострюватиме на цьому увагу. Я готовий битися з самим дияволом, якщо вона зупиниться і почне ставити срані питання.

Її гарячий рот і ніжне дихання на моїй шкірі приводили мене до несамовитості. Я мало не гарчав щоразу, коли вона торкалася язиком моєї шиї.

Все тіло немов кричало: *«На ліжку її, на ліжку!»* А Тейт прошепотіла мені на вухо:

- Я не збираюся зупинятися.

Боже, так.

Піднявши її на руки, я рушив до ліжка, а вона обвила мене ногами. Це було чудове відчуття. Тейт, яка притискається до мене. Хоче мене.

Не знаю, навіщо вона насправді прийшла сюди, і мені було цікаво, чим викликаний такий перелом у почуттях, але зараз вона не вдавала.

І я не дозволю собі облажатись.

Я поклав дівчину на ліжко і навис над нею, насолоджуючись видовищем: Тейт лежала піді мною. Я повільно підняв її майку до бюстгальтера, насолоджуючись дотиками до неї. Її живіт був гладким і підтягнутим, з плавними вигинами з боків, і виглядав м'яким, але насправді був пружний. Я сподівався, що в майбутньому Тейт часто демонструватиме мені своє тіло.

- Ти така гарна. - Я глянув у її очі, а потім опустив голову до живота і припав ротом до її гарячої шкіри.

Її губи завжди були солодкими, наче якийсь фрукт. Але тіло мало смак дикого, неприборканого, і в мене перед очима виникла картинка: ми кохаємося на капоті моєї машини, і краплі дощу падають на її оголені груди.

- Джареде, - тихо видихнула вона, вигинаючись назустріч моїм губам.

Ще рано.

Я цілував і злегка покусував її шкіру, спускаючись донизу, до пояса джинсів.

Мій мозок зазнавав перевантаження. Мені хотілося діяти швидше, тому що в голові була думка, що все це незабаром закінчиться. Розсудлива Тейт – нормальна Тейт – може зупинити мене будь-якої секунди.

Але я все одно не поспішав.

Кінцем язика я пестив її розпалену шкіру, а потім трохи прикусив її зубами. Заплющивши очі, вона звивалася, погрожуючи звести мене з розуму. Я не думаю, що вона помітила, як я стягнув з неї джинси або те, що трусики тепер теж спускалися її ногами.

Господи.

Серце билося мало не в самому горлі, всередині все переверталось, наче я мчав на американських гірках.

Тейт була чудова. Скрізь.

Враховуючи, скільки часу ми провели разом у минулому – і той факт, що у мене був чудовий краєвид на її вікно – я бачив її напівроздягненою і раніше, але це було для мене в новинку.

Я не чекав. Я припав до її тіла і почав цілувати живіт та стегна.

— Джареде, — благала вона хрипким, уривчастим голосом, задихаючись.

Я подивився їй у вічі, побачив, що вона дивиться на мене, і мій член мало не вибухнув.

Вона хоче мене зупинити.

Але вона зупинила. Зробила паузу лише на мить, а потім стягнула майку через голову.

Чорт. Від полегшення я заплющив очі.

Я не чекав. Спустив лямки її бюстгальтера з плечей і, захоплений, вп'явся поглядом у її чудове тіло - тіло Тейт - яка лежала оголена і розпростерта переді мною.

Я не міг звикнути до думки, що вона тут. Гола – у моему ліжку.

Я любив її ще дитиною, але ми, чорт забирай, були вже далеко не дітьми.

Цілюючи її живіт, опускаючись до стегон, нижче, я нарешті доторкнувся до того, що мріяв спробувати на смак багато тижнів.

Чорт, набагато довше.

Кінцем язика я повільно провів по м'яким, вологим, гарячим складках між її ніг.

Прокляття.

Вона здригнулася і видихнула:

– Ох!

Я з подивом глянув на неї й побачив її заокруглені, вражені очі.

І тоді я зрозумів.

Ніхто ще не торкався до неї там.

- Що ти робиш? - Запитала вона, явно збентежена.

Я мало не засміявся.

Від щастя мої щоки поколювало, і мені було важко зберігати незворушний вигляд.

- Ти незаймана, - сказав я скоріше для себе самого.

Тейт нічого не сказала, тільки здавалася трохи схвильованою, але збудженою. Я знову опустив голову і почав цілувати внутрішню поверхню стегон.

- Ти не уявляєш, як мене це тішить, - пробурмотів я і знову припав до неї ротом.

П'яний смак її лона. Солодкий запах її розпаленого тіла.

Відчуття гладкої шкіри на моїх губах та язиці. Все це змушувало мене знемагати від бажання.

Кожен рух, кожен стогін, що зривався з її губ, – все це було через те, що я робив з нею.

Саме мені вона дозволила торкатися до неї так.

Я обхопив губами її затверділий клітор, ніжно прикусив його, а потім відпустив, а потім знову обхопив

його губами та почав смоктати. Однією рукою я взявся за її стегно, а другою підняв ногу.

Я пестив її довго і повільно, знову і знову затискаючи ніжну шкіру і повільно відтягуючи її, поки Тейт не починала задихатися. Тоді відпускав та починав усе спочатку.

Коли я переконався в тому, що вона настільки збуджена, що нізащо на світі не попросить мене зупинитися, я поцілував її там.

Волого та гаряче.

Я проникав у неї кінчиком язика, а потім провів їм вгору, до самого клітора. Знову і знову. Всередину та вгору. Самим кінчиком язика. Всередину та вгору. А потім я обвів язиком навколо клітора, язиком, вкритим її вологою, обдаючи її жаром свого дихання.

Мій член був твердим, як камінь. Я не міг думати ні про що інше, крім необхідності проникнути в неї.

Але я цього не робив. Ця частина мені подобалася більше, ніж я хотів би визнати.

Я торкався її руками та ротом. Вона мусить знати, що зараз я не думав про себе. Повинна зрозуміти, що, чорт забирай, поставила мене на коліна.

Я підняв очі, насолоджуючись видовищем. Тейт важко дихала, її брови були зсунуті, губи були вологими, і у неї був такий вигляд, наче вона терпіла муки. Тільки ці муки були солодкими. Її соски затверділи, і я простягнув руку до її грудей. Вона була пружною і ніжною одночасно, і я мріяв торкнутися її губами.

– Боже, – прошепотів я, майже не відриваючись від неї, – якби ти могла бачити себе моїми очима.

Страшенно прекрасна.

Мої рухи стали ще інтенсивнішими, я смоктав, лизав, а потім проникнув всередину її язиком. Вона подалася вгору, до мого рота, бажаючи більшого, і - чорт - моє тіло жадало визволення. Я мало не скінчив прямо в той момент.

Її тіло рухалося так, ніби ми трахаємось, стегна підіймалися мені назустріч, немов легкі хвилі океану.

Її груди раптово перестали здійматися, ніби вони більше не дихали. Кілька секунд вона не видавала ні звуку, а потім простогнала моє ім'я, і її груди почали підійматися й опускатися - різко і часто.

Вона кінчила.

Ейфорія промайнула по моему тілу, наче ураган, і я дуже сподівався, що вона розуміла - ми не закінчили.

- Чорт, Тейт. - Я погладив її тіло рукою - вгору і знову вниз від грудей до стегон. - Твоя краса ніщо в порівнянні з тим, як ти виглядаєш під час оргазму.

- Це було... - Вона замовкла. Сподіваюся, забувши про блаженство. Як і я.

Я схилився над нею, притулившись до неї стегнами, і подивився їй у вічі.

- Я так довго хотів тебе.

Вона підвелася і притулилася до моїх губ, обхопивши мене рукою за шию. Я потягнувся до шухляди тумбочки за презервативом, яким зовсім не хотів користуватися з нею, і різко завмер, відчувши, як насолода спалахнула в області паху і розлилася по стегнах.

Моя рука впала назад на ліжку, та й сам я ледве, чорт забирай, не впав на неї всією своєю вагою, приголомшений.

Твою матір!

Тейт обхопила мій член і повільно водила рукою вгору-вниз.

Господи. Я замружився.

Не добре.

Тейт заслуговувала на те, щоб усе було повільно. Вона заслуговувала на ніжність.

Але шансів на те, що сьогодні все буде повільно і ніжно, було практично стільки ж, скільки в мене шансів потрапити до Уест-Пойнта, як хотів її батько. Повільно та ніжно вона не отримає.

Я трахатиму її як ненормальний.

Цілком знявши з неї бюстгальтер, я поклав Тейт назад на ліжку і схилився до її повних грудей, цілуючи їх по черзі й ритмічно рухаючи стегнами, поки ми обидва не були більш ніж готові.

- Джареде, ти вже зібрався?

Що?

Стук у двері й чоловічий голос, від якого ми обидва різко підвели голови.

Сем.

Мене кинуло в піт, а член пронизав гострий біль.

Чорт. Ні. Цього не може бути.

- Я його вб'ю, - прошепотів я, а потім закричав, повернувшись до дверей: - Спускайся вниз!

- Ми й так спізнюємося, старий, - не відступався він. - Машину заправлено. Поїхали!

Як я, хай йому грець, міг забути, що він має повернутися? Потрібно було замкнути входні двері.

Прокляття!

- Я сказав, почекай унизу, Сем!

- Гарзд! - Тінь під дверима зникла.

Господи боже, моє чортове серце вистрибувало з грудей, я був такий розлючений. Тейт прикрила груди руками зі збентеженим і стривоженим виглядом.

Я підвівся з ліжка і підняв руку в спробі зупинити її.

- Ні, не одягайся, - скомандував я. - Я позбавлюся його, і ми закінчимо те, що почали.

- Ти сьогодні береш участь у перегонах? - спитала вона тихо, сідаючи на ліжку.

Я натягнув джинси.

- Вже ні.

Хрін з ними. У мене не було грошей, щоб завтра розплатитися з батьком, але зараз я відчував, що ніщо не може ні зламати мене, ні завдати мені болю.

Все, окрім неї, померкло.

- Джаред, їдь. Все нормально, – прошепотіла вона, встаючи та одягаючись. Вона виглядала зовсім інакше, ніж кілька хвилин тому. Мені хотілося зрозуміти, що діється в неї в голові, бо вона, схоже, знову почала думати.

Однак я не дав їй шансу зіпсувати все. Підняв її й посадив на край комода, щоб наші очі опинилися на одному рівні.

- Перегони не важливі, Тейт, - м'яко промовив я, наблизившись до її губ. - Я хочу бути поряд з тобою, більше ніде.

Її очі, в яких змішувалися щастя і сумнів, метнулися убік, а потім знову глянули в мої.

- Тоді візьми мене з собою, - запропонувала вона з дражливою усмішкою на губах.

- Взяти тебе із собою? - Я швидко все прикинув. Так я зможу заробити потрібні мені гроші, а потім повернуся додому разом із нею. - Добре, йди, одягнися тепліше, і я

заїду за тобою, коли ми будемо готові. - Я ніжно погладив її по стегні й пішов до дверей. – А після перегонів, – я обернувся і подивився на неї, – ми повернемося сюди й доведемо справу до кінця.

І це було не прохання.

Вона намагалася сховати посмішку, і її очі, блискучі та теплі, грайливо дивилися на мене.

Я відправив Сема на трек першим, а сам, перш ніж зайти за Тейт, знову пішов приймати душ.

Знову холодний.

РОЗДІЛ 28

- Ти добре тут виглядаєш! - Голосно сказав я, кинувши погляд на Тейт, що сиділа на пасажирському сидінні. Я намагався перекричати пісню Heaven Nor Hell гурту Volbeat.

Тейт була поряд зі мною, в моїй машині. І я відчував, що так і має бути.

- Я краще дивлюся на твоєму місці, - париувала вона, і на мене наринали спогади про те, як вона брала участь у перегонах за кермом "Босса".

Так, з цим я посперечатися не міг.

А ще я страшенно добре пам'ятав, якою вона була на смак пів години тому.

Мені хотілося якнайшвидше повернутися додому, а коли я побачив попереду світло фар, машини та глядачів, я й справді ледве не повернув назад.

Зважаючи на те, що я бачив, тут сьогодні зібралося все кляте місто. Я закусив губу, мене турбувало, з ким ми зіткнемося і чого від мене чекала Тейт.

Я завжди приїжджав у такі місця один.

Ти завжди будеш один, сам знаєш, що так краще.

Дівчатам подобаються громадські прояви почуттів. Їм треба триматися за руки, обійматися – всі ці рожеві слюні, від яких я був далекий. Наодинці я з радістю заявив би на неї свої права, але на людях мені не подобалося показувати, що мене щось хвилює.

Скупчення машин, спрямовані на нас погляди - ми в'їхали на Петлю, і між нами з Тейт ніби виросла невидима перешкода.

«Бос» вповз на трек, пісня Volbeat закінчилася, змінившись іншою, а я просто видихнув і вирішив робити те саме, що завжди.

Тобто нічого.

Наші з Тейт стосунки поки що були під питанням, і я сподівався, що зможу прояснити ситуацію пізніше, а поки що... все має бути просто.

Я ввімкнув нейтральну передачу і поставив машину на ручне гальмо, а Тейт відстебнула ремінь безпеки й потяглася до дверей.

- Слухай, - я схопив її за руку, і вона повернулася до мене. - Я волію не відволікатися на треку. Якщо поводитимуся не дуже доброзичливо, ти тут абсолютно ні до чого, гаразд?

На секунду вона опустила погляд, і мені відразу захотілося взяти свої слова назад.

Потім вона знову підвела очі й знизала плечима.

- Ти не повинен тримати мене за руку.

Я знов зробив це.

Відштовхнув її. Образив.

І тепер вона звела між нами стіну, як це було за минулі три роки.

От лайно.

З батьком мені доводилося весь час бути настороженим. Я мав залишатися незалежним, сильним. Після того кошмарного літа мені стало надто складно роздвоюватися – бути однією людиною з тими, кому я не довіряв, та іншою з близькими мені людьми, тому я вирішив триматися відсторонено завжди.

І згодом я вже не знав, як може бути інакше.

Я дивився, як Тейт вилазить із машини, повернувшись до мене спиною і залишивши при собі все те, що вона хотіла сказати.

Ми мали більше спільного, ніж їй здавалося.

Вимкнувши радіо, я вистрибнув з машини й пішов уперед, щоб поспілкуватися зі своїм суперником, Бреном Девідсоном і Заком.

Тейт пішла, і я нишпорив поглядом по натовпу, намагаючись знайти її.

Сучий син.

Вона попрямувала прямо до Бена, який тримався трохи осторонь.

Я відчув гіркоту всередині. Повітря було прохолодним, але я цього не відчував.

Похитав головою, розлючений, і подивився на двох хлопців, що тріпалися зі мною.

- Перевага в ставках на моїй стороні, приятель, - піддражнив мене Брен, стукнувши по руці.

Я спробував не подавати, що настрій у мене на нулі. Брен був гарним хлопцем, ми товаришували.

- Так, точно, - промимрив я. – Це означає, що я непогано зароблю.

– У мене «Камаро», – підкреслив він, ніби я був надто тупий, щоб помітити, на якій він машині.

- Твоєї тачки майже тридцять років, - уточнив я, крадькома кидаючи погляди на Тейт і Бена.

Вони не торкалися одне одного. Навіть не дивилися один на одного.

Але вона посміхалася.

Він розсмішив її. Я звужив очі, подивившись на неї так, ніби їй потрібно було недвозначне нагадування про те, чий губи пестили її менше ніж годину тому.

На нас з Тейт були чорні толстовки з капюшонами, але вона засунула руки в передню кишеню, щоб зігрітися, а мені було так душно, що я ладен був зірвати з себе одяг.

Просто заспокойся.

Я реагував надто гостро. Може, вони просто розмовляли, а може й ні.

Та і яка мені, на хрін, різниця?

Я не збирався мучитися безсонням, гадаючи, про що вона думає чи не думає.

До біса все це.

– Очистити трек! - Вигукнув Зак, і я, ні на кого не дивлячись, попрямував до машини.

Включивши на айподі пісню I Stand Alone групи Godsmack і подумавши, що це ніби про мене, я газонув, сподіваючись, що шум, що панує навколо, заглушить біль у грудях.

Відкинувши голову, я заплющив очі й дозволив музиці заволодіти моїм розумом.

Вслухаючись у слова пісні, знову відчув себе сильним.

Ритм стер голос батька.

Все зникло.

І тут я розплющив очі й не зміг стримати стогін.

Чорт.

Пайпер.

Вона стояла перед моєю машиною, злегка погойдуючись, виставляючи напоказ своє тіло в короткій спідниці та темно-синьому топі, що обліпив її форми.

Навколо почулися схвальні вигуки, і до мене дійшло, що вона тут, щоби дати відмах.

На Пайпер було приємно дивитись, і вона це знала.

Вона також знала, що між нами все скінчено, але це не заважало їй маячити в мене перед очима при кожній нагоді.

Вона посміхнулася і попрямувала до моїх дверей, а я намагався приховати роздратування.

Нахилившись до мого відкритого вікна, вона зацокала язиком – так, ніби мені час щось усвідомити.

– Коли закінчиш із цією білявкою, ти знаєш, де мене шукати.

Я продовжував дивитися вперед, навіть не повернувшись до Пайпера.

- Не коли, а якщо. Якщо я з нею закінчу.

- Закінчиш, - сказала вона грайливим і зухвалим тоном. – Хороші дівчатка згодом набридають.

Я посміхнувся – мені справді стало смішно. Якби вона тільки знала.

Я не уявляв, як Тейт колись може мені набриднути.

Поблажливо подивившись у світло-карі очі Пайпер, я пальцем підняв її підборіддя.

- Не дочекаєшся. - Я опустив руку, знову переводячи погляд на трасу. - А тепер відійди від моєї машини й дай старт.

– А-а-а! - Раптом заволала вона так, що в мене мало не лопнули барабанні перетинки. Я різко повернув голову.

Пайпер відсахнулася від машини, і в цей момент я помітив Тейт, яка тягла її за волосся.

Що це в біса?

- Тейт, - застерігаючи тоном промовив я, вилазячи з машини й вражено дивлячись на неї.

Вона штовхнула Пайпер уперед і зміряла її поглядом, стиснувши кулаки.

Тейт дихала повільно та глибоко. Вона навіть не нервувала.

Просто була зла як чорт. Я підніс руку до рота, ховаючи усмішку.

Мені не варто було так пишатися тим, що вона почала бійку.

Але вона ревнувала, і це мене тішило.

А ще вона відреагувала.

Це перемога.

Я відразу подивився на натовп, наївно припустивши, що не всі спостерігають за тим, що відбувається.

Я не любив привертати до себе увагу, а Тейт зараз заявила, що я належу їй.

Належу їй.

- Сука! - Прошипіла Пайпер. - Якого хріну ти собі дозволяєш?

Мое серце пропустило удар, коли Пайпер кинулася на Тейт. Я подався вперед, щоб схопити одну з них або обох, але завмер на півдорозі. Тейт зробила відсічку, збивши Пайпер з ніг, і я округлив очі, коли та шльопнулася дупою прямо на брудну, пильну дорогу.

Справді, Тейт моя допомога не потрібна. Я вражено похитав головою.

Натовп навколо нас просто збожеволів, люди скандували, вимагаючи бійки, заохочували суперниць свистом та схвальними вигуками. Навряд чи вони визначилися, за кого вболівають. Їм просто хотілося видовища.

Тейт нахилилася і, двічі грюкнувши в долоні перед ошелешеним обличчям Пайпер, голосно сказала:

- Якщо вже я заволоділа твоєю увагою, хочу довести до відома: ти йому нецікава.

Я прикусив губу.

А вона ще та штучка.

Повернувшись у мій бік, Тейт зробила глибокий вдих, і буря в її очах лягла.

Вона підійшла до мене і більше нічого, крім неї, я не бачив. Пайпер була забута.

- Я не предмет меблів, - тихо заговорила вона, і я зрозумів, що поранив її почуття, коли ми сиділи в машині.

Тейт була не такою, як усі. Вона нічого не робила наполовину.

Якщо вона була у справі, вона вкладалася на всі сто. Якщо ні, то ні. І я теж повинен був поводитися по-чоловічому.

Вона дістала мамин кулон і вклала його мені в руку.

- Не ховайся від мене і не проси мене ховатися, - прошепотіла вона тихо, щоб тільки я це почув.

Я стиснув кулон у руці.

Вона у справі.

Я легко поцілував її, ледь не задихнувшись від бажання притиснути її до себе прямо зараз.

- Успіхів, - знову прошепотіла Тейт, подивившись на мене теплим поглядом, і пішла назад до натовпу.

- Тейт? - Покликав я, ще навіть не сівши в машину.

Вона обернулася, піднявши брови, і засунула руки в кишеню толстовки.

- Ти зі мною, крихітко, - сказав я їй. - Сідай.

І, не чекаючи на її реакцію, я опустився на сидіння і відчинив пасажирські двері зсередини.

* * *

Після заїзду, який я виграв, я відмовився їхати на традиційне збіговисько біля багаття і потяг Тейт із собою. Я ще ніколи так не поспішав повернутися додому.

Думаю, майже всі присутні на перегонах здогадалися, чим ми збираємося зайнятися. Відразу після того, як я перетнув фінішну межу, я за дві клятї секунди відстебнув обидва ремені безпеки – свій і Тейт – і, посадивши її до себе на коліна, поцілував.

На Петлі пульс у мене зашкалював. Я відчував приплив адреналіну, відчуваючи збудження від того, що Тейт сидить поряд зі мною.

Перегони завжди приносили мені задоволення, але коли батько почав вичавлювати з мене всі гроші, моя пристрасть до них згасла. Останнім часом я ганявся тільки заради того, щоб заробити, але саме сьогодні Тейт змінила все.

Мені навіть важко було дивитися на дорогу. Її тихі вигуки у поворотах діяли на мене як наркотик.

Нарешті я знову відчув пристрасть до перегонів і більше ніколи не хотів приїжджати на Петлю без Тейт.

Ми їхали додому, і раптом вона заговорила:

– Джаред? Куди ти їздиш по вихідним?

По вихідним.

Я звузив очі. Вихор сплутаних думок промайнув у мене в голові, але я не міг ухопитися за жодну з них. Усередині все звалилося, і з кожним новим вдихом мені все сильніше хотілося вистрибнути з машини.

До батька, у в'язницю. Я не міг сказати їй про це.

Джексон у прийомній сім'ї, а його матері ледве виповнилося вісімнадцять, коли батько її спокусив. Та й моєї матері теж, якщо вже на те пішло. Що подумає Тейт?

Побиття. Підвал. Моя зрада – те, як я втік, покинувши Джексона.

Жовч підступила до горла, і я ледве міг проковтнути, не кажучи вже про те, щоб розповісти цю огидну історію.

– За місто, – відповів я коротко та просто.

– Але куди саме?

- Яка різниця? - Моя різкість не була вдаваною. Я хотів закрити цю тему.

Моє минуле було ганебним і брудним, і ніхто, крім Джексона, не знав про те, що сталося того літа. І якби я міг стерти це з його пам'яті, я б так і вчинив.

Крутнувши кермо праворуч, я стукнувся дном об асфальт, повертаючи на під'їзну доріжку. Тейт схопилася за ручку над вікном, а я помчав до свого будинку.

- Чому ж Пайпер можна знати, а мені - ні? - Вона говорила з натиском, ніби захищаючись.

Вона знала про Пайпер?

- Чорт, Тейт, - процідив я крізь зуби й вистрибнув з машини, краєм ока помітивши, що машина матері стоїть у відкритому гаражі. - Я не хочу про це говорити.

Ні сьогодні, ні будь-коли ще. Я навіть не знав, з чого почати. Якщо вона справді хоче бути зі мною, їй потрібно перестати докопуватися.

- Ти ні про що не хочеш говорити! - крикнула Тейт через капот машини, вискочивши слідом. - Що, на твою думку, буде далі?

Далі? Вона може прийняти мене таким, яким я є. Ось що може бути далі.

– Чим я займаюся у вільний час – моя справа. Довіряй мені чи ні.

– Довіряти тобі? - Тейт наморщила брови, дивлячись на мене з обуренням. - Ти давним-давно втратив мою

довіру. Але якщо сам спробуєш мені довіритись, тоді ми, можливо, зможемо знову стати друзями.

*Друзям? Ми ніколи більше не будемо просто друзями.
Вгамуй її чи відштовхни, сказав я собі.*

- Мені здається, ми вже перейшли межу, Тейт, - кисло посміхнувся я, - але якщо хочеш пограти в цю гру, тоді добре. Можемо влаштувати ночівлі, тільки без сексу не обійдеться.

Її плечі розпрямилися, і вона зробила різкий вдих, дивлячись на мене з болем та потрясінням. Я, чорт забирай, знову це зробив.

Чому я продовжував так чинити? Я міг просто обдурити її очікування та піти.

Але ні. Мене переповнювала агресія, я шукав сварки.

Хоч би що там було, я побачив цей сумний погляд у її сповнених сльозами блакитних очах, і мені захотілося схопити її в обійми й поцілувати її обличчя, її ніс і губи, ніби цим я міг стерти всі ті жахливі речі, які сказав і зробив.

- Тейт ... - Я почав обходити машину, але вона зробила кілька кроків у мій бік і шпурнула щось прямо мені в груди.

Я підхопив кинуту мені річ, безпорадно дивлячись на те, як вона бігом промчала через наші подвір'я і влетіла до свого дому.

Ні.

Я дивився їй услід - на тепер уже темний ганок і на зачинені вхідні двері. Лише за хвилину чи дві я зрозумів, що тримаю в руці якийсь папір.

Я опустил очі, і в роті в мене пересохло, а серце болісно забилося в грудях.

То була фотографія.

На ній був я.

Чотирнадцятирічний.

Я був весь у синцях і ранах після своїх канікул у батька. Тейт знайшла знімок на дні коробки, яку я тримав під ліжком.

Вона прийшла до мене сьогодні не для того, щоби привітати з днем народження.

Вона щось шукала.

А я відштовхнув її, не захотівши говорити, що вона й так уже знала.

РОЗДІЛ 29

Я кулею вилетів з під'їзної доріжки й втиснув педаль газу в підлогу. До кінця вулиці, на край міста, не освітлений світлом ліхтарів.

Зазвичай водіння допомагало мені очистити думки, а тепер у голові була суматуха через Тейт. Я не намагався втекти. Я хотів відсікти все це.

Вона все одно не зрозуміла б і напевно побачила б мене в іншому світлі. Чому вона не розуміла, що все це не має жодного значення?

Напевно, мені потрібно було пом'якшати, але Тейт продовжувала лізти в те, що її не стосується.

Я вчепився в кермо, примушуючи себе тиснути на газ, щоб не повернути назад.

Я не міг повернутись. Вона ж захоче дізнатися про все, а мені було соромно за те, як я обійшовся з братом, навіть більше, ніж за те, як повівся з Тейт.

Хіба вона не розуміла, що деякі речі краще не ворушити?

- Іди. Допоможи братові, – каже батько надто м'яко.

У мене тремтять руки, я обертаюсь і дивлюся на нього.

Що відбувається? - Запитую я себе.

– Не роби вигляду, ніби ти маєш вибір. - Він показує на сходи рукою, в якій тримає пляшку.

Дерев'яні сходи скриплять під моїми ногами, а тьмяне світло внизу не допомагає заспокоїтися.

Схоже, що моторошний вогник горить у старій печі, але я відчуваю, що чим нижче спускаюся, тим холодніше повітря.

Де Джексон?

Я озираюсь на батька – він стоїть у кухні, нагорі сходів. Відчуття, ніби мене засмоктує в чорну дірку, стає сильнішим.

Мене ніхто більше не побачить.

Але батько махає рукою, спонукаючи мене спускатися далі.

Я не хочу іти. Мої голі ноги замерзли, і в них встромляються тріски, що стирчать з дерев'яних сходів.

Але раптом я зупиняюся, і серце підскакує до горла.

Я бачу Джексона.

Я його бачу.

А потім я бачу кров.

Я поставив машину на стоянці біля заднього входу до парку Ігл-Пойнт. Тут два входи. Центральний, куди можна в'їжджати автомобілем, і задній – для пішоходів та велосипедистів. Але біля заднього входу є стоянка, щоб залишити машину та піти в парк пішки. Я вибрав саме цей вхід.

Той, що ближче до ставка.

Я й сам не зрозумів, як тут опинився, але за кермом я часом відключав голову. Рано чи пізно я все одно опинявся там, куди хотів потрапити.

Іноді мій шлях закінчувався в автомайстерні Фейрфакса, куди я приїжджав повозитися зі своєю машиною. Часом я опинявся у Медока вдома, де ми влаштовували тусовку. А кілька разів – вдома у якогось дівчиська.

Але сьогодні? Парк? Ставок?

Волоски у мене на руках стали дибки, горло обпекла жовч, що підступила. Я хотів бути тут не більше, ніж у в'язниці, куди завтра поїду.

Але я все одно попрямував до парку. Пройшов через ворота, відчинені навіть уночі. Спустився кам'яними сходами до ставка, куди не приходив уже кілька років.

Ставок був штучним, зону навколо нього – береги, оточуючі його скелі й щаблі, що ведуть до нього, виклали пісковиком. Від ставка до лісу, через який можна було вийти на оглядовий майданчик над річкою, вела доріжка з того самого пісковика.

Це місце було відокремленим, незвичайним і особливим для нас із Тейт. Ми влаштовували тут пікніки, приходили сюди під час сусідських весіль і просто сиділи тут пізніми вечорами, утікши з дому.

Востаннє, коли я був тут, я востаннє плакав.

- Тейт? Іди сюди, любя, — гукає її містер Брандт, і моє серце б'ється в грудях як відбійний молоток. Я чекаю не дочекаюсь, коли побачу її. Обійму її.

І скажу те, що мав сказати раніше. Що кохаю її.

У шлунку бурчить від голоду, і я дивлюся на свої руки, в які в'ївся бруд. Потрібно було помитись, перш ніж йти шукати її. Але я знаю, що Тейт не має значення.

Спускаючись кам'яними сходами, я бачу, як вона плюхається на ковдру і, спершись на руки, схрещує ноги в кісточках.

Вона така красива. І вона посміхається.

У голові з'являється думка про Джексона, м'язи зводять від напруги. Я маю комусь розповісти.

Але спочатку мені потрібна Тейт.

Я вже йду до неї, але тут бачу свою матір і ховаюсь за валуном.

Мене охоплюють злість і огиду.

Чому вона тут? Я не хочу її бачити.

Я дзвонив їй улітку. Намагався попросити її про допомогу, але вона просто кинула мене там.

Чому моя мати тут із ними?

Я намагаюся дихати рівно, але горло стискається, наче я зараз розплачусь.

Тейт – моя сім'я. Моя справжня сім'я. Моя мати-алкоголичка не має жодного права бути тут і проводити з ними час.

— Не чекаю, коли Джаред повернеться, — каже Тейт. Я чую усмішку в її голосі й закриваю рота рукою, щоб не розридатися.

Я хочу підійти до неї, але не можу зробити цей крок за всіх. Не хочу стикатися зі своєю матір'ю і не хочу, щоб містер Брандт бачив мене таким. Брудним та побитим.

Мені просто хочеться схопити Тейт за руку та втекти з нею.

- Покажеш йому прийоми карате, які ви з Віллом розучили за літо, - пропонує містер Брандт, і я перестаю дихати. Ридання, які я утримував у грудях, перетворюються на полум'я люті.

Вілл? Гірі?

Я перекладаю погляд убік, немов у пошуку пояснення, але не знаходжу його.

Вона все ще зустрічається з ним?

- Що ж, це чудово, що тобі було з ким спілкуватися, коли Джаред поїхав. - Мати відкриває банку з колою. – І мені здається, що відстань у вашому випадку піде на користь. Ви двоє надто зблизилися останнім часом.

Моя мати посміхається Тейт, м'яко штовхаючи її в ногу. Тейт відвертається, у її погляді збентеження.

– Ну... Ми ж просто друзі, – Вона морщить ніс, і в мене перехоплює подих.

Я опускаюся на землю за валуном, відкидаюся назад і опускаю голову.

Не зараз. Не треба так зараз зі мною!

Я хитаю головою, стискаю кулаки, і бруд сходить з моїх рук разом із потом, що проступив на долонях.

– Ти гарна дівчинка, Тейт, – чую я голос матері. – Я, схоже, не вмію ладнати з хлопцями.

– З дівчатами теж непросто, Кетрін, – вступає в розмову батько Тейт, і я чую, як він рознаковує запаси для пікніка. – Джаред – добрий хлопець. У вас двох все налагодиться.

– Краще б я народила дівчинку, – відповідає мати, і я закриваю вуха руками.

Занадто багато голосів. Моя голова ніби в лещатах, і я не можу звільнитися.

В очах палить, і мені хочеться закричати.

Я моргнув і подивився на рівну, блискучу гладь води. Я не бував у цьому парку понад три роки. Коли мені було чотирнадцять, я був певен, що саме тут я вперше поцілую Тейт.

Але потім це місце стало нагадуванням про те, що я втратив. Або думав, що втратив.

Того останнього разу, коли я сюди прийшов, я досяг тієї точки, після якої мене вже ніщо не могло розчарувати. Я не міг більше слухати, що я не потрібен.

Тож закритися. Різко та безповоротно.

У цьому суть змін.

Вони можуть бути поступовими. Повільними та майже непомітними оку.

Або раптовими, і ти навіть не розумієш, як ти міг бути іншим.

Коли серце черствіє – це не перехрестя у твоїй голові, на якому ти можеш вибрати, куди звернути – ліворуч чи праворуч. Це коли далі дороги немає, перед тобою урвище, а ти продовжуєш тиснути на газ, у прірву, не в змозі зупинити неминуче, бо насправді просто не хочеш зупинятися.

У падінні є свобода.

- Джареде, - пролунав невпевнений голос за моєю спиною.

Я різко випростався й обернувся.

Ох, чорт забирай?

- Що ти тут робиш? – накинувся я на матір.

А потім згадав, що коли повернувся додому після перегонів, бачив її машину в гаражі. Я думав, що її як завжди не буде всі вихідні.

Вона стояла, обхопивши себе руками, немов намагаючись зігрітися в нічній прохолоді. На ній були джинси, кардиган з довгими рукавами та високі, до колін коричневі чоботи. Її довге, шоколадного кольору волосся до плечей – того ж відтінку, що й моє, – було розпущене.

З того часу, як мати перебувала в зав'язці, вона завжди виглядала чудово, і, хоч би як вона мене дратувала, я був радий, що схожий на неї. Не думаю, що зміг би щодня дивитися у дзеркало та бачити очі свого батька.

Поталанило ж Джексону.

– Вхідні двері були відчинені. - Вона наблизилася, вдивляючись мені в обличчя. Ніби не знала, з якого боку підступитися. - Я чула, що сталося між вами з Тейт.

Навіть не сподівайся.

- Звідки ти, чорт забирай, дізналася, що я поїхав сюди? Мама ледь помітно посміхнулася, приводячи мене цим в збентеження.

- У мене є способи.

Що це за способи? Моя мати не настільки розумна.

Вона сіла поряд зі мною, звисивши ноги з невеликої скелі метрів за півтора над ставком.

- Ти не був тут кілька років. - Мати поводитися так, ніби знала мене.

- Звідки ти знаєш?

- Я знаю більше, ніж ти думаєш, - сказала вона, дивлячись на ставок. - Знаю, що в тебе зараз є проблеми.

- Ой, та кинь. Не починай поводитися як матуся.

Я з силою відштовхнувся від землі й встав на ноги.

- Джаред, ні. - Вона теж підвелася і повернулася до мене обличчям. - Я ні про що тебе не прошу, тільки вислухай мене зараз. Будь ласка. - Її голос, тремтячий і незвично серйозний, збив мене з пантелику.

Я втягнув щоки та сховав кулаки в кишені толстовки.

- Минулого року, після того, як тебе заарештували, - почала вона, - і після того, як я повернулася з Хейвуда, я попросила тебе вибрати одну річ - одну думку - на якій ти міг би фокусуватися день за днем. Те, що ти любиш, або те, що допомагає тобі зберігати рівновагу. Ти так і не сказав мені, що вибрав для себе, але потім потай зробив ще одне татуювання. - Вона смикнула в мій бік підборіддя. - Ліхтар. На біцепсі. Чому це?

- Не знаю, - збрехав я.

- Знаєш. Так чому? - Не вгамовувалась вона.

- Мені сподобалося, як він виглядає! - Вигукнув я, вибухнувши. - Так у чому справа?

Прокляття. Якого дідька?

Тейт. Світло асоціювалося у мене з нею. Коли Тейт поїхала, я потребував її.

Чому саме ліхтар? Не знаю.

- У твій одинадцятий день народження я знову напилася, - сказала мати повільним і рівним тоном. - Пам'ятаєш? Я була з друзями й забула, що ми повинні піти на вечерю до Брандтів.

У мене було не багато днів народження, які запам'яталися мені чимось добрим, тож ні, я не пам'ятав.

- Я забула, що в тебе день народження, - продовжувала вона, і її очі наповнились сльозами. - Я навіть не приготувала торт.

Подумаєш, блін, здивувала.

Але нічого не сказав. Просто слухав більше для того, щоб зрозуміти, до чого вона хилить.

- Я повернулася додому вже близько десяти, а ти сидів на дивані й чекав на мене. Ти був удома весь вечір. Так і не пішов без мене на вечерю.

Я. У темряві. Один. Злий. Голодний.

- Мам, годі. Я не хочу...

- Я винна, - перебила вона мене, плачучи. - Будь ласка. Спочатку ти був засмучений, я це пам'ятаю, але потім висловив мені все, що думав. Заявив мені, що соромишся мене і що в інших дітей мами та тата краще. Я накричала на тебе і відіслала у твою кімнату.

Медмен тихо скиглить під дверима. Доц б'є у шибки.

- Не пам'ятаю.

- Хотіла б я, щоб ти не пам'ятав, Джаред. Але, на жаль, твоє татування говорить про інше. - Мама перестала плакати, але сльози все ще блищали у неї на щоках. - Хвилини за десять я увійшла до тебе в кімнату. Мені не

хотілося показуватися тобі на очі, але я знала, що ти маєш рацію, і мала вибачитися. Я відчинила двері у твою кімнату і побачила, що ти дивишся у вікно і смієшся.

Вона помовчала, занурившись у роздуми, дивлячись перед собою невидимим поглядом.

- Тейт, - нарешті продовжила вона, - стояла перед відкритими балконними дверима. У її кімнаті було темно, горіла лише японська лампа-ліхтар, яку ви з її батьком зробили для неї заздалегідь як подарунок на день народження. - Мама слабо посміхнулася. – Вона на повну гучність включила пісню Fight For Your Right гурту Beastie Boys і танцювала як божевільна... для тебе. Вона стрибала по кімнаті в нічній сорочці, сяючи, наче маленька зірочка. - Мама підняла очі й подивилася на мене. - Вона намагалася тебе підбадьорити.

Того вечора, коли я побачив Тейт біля балкона, мені відразу стало краще. Мама була забута. День народження був забутий. Тейт стала для мене будинком, більшим, ніж мої рідні. І мені не хотілося бути там, де її не було.

- Джареде, я погана мати. - Мама насилу проковтнула, явно намагаючись стримати сльози, що підступили.

Я відвів погляд, не в змозі дивитися їй у вічі.

- Я впорався, мам.

– Так... частково. Я пишаюся тобою. Ти сильний, ти не проситимеш слідувати за натовпом. Я знаю, що відпущу тебе у світ людиною, яка з усім здатна впоратися. - Її голос зміцнів, набув рішучості й серйозності. - Я нізащо на світі не захотіла б іншого сина. Але, Джареде, ти нещасливий.

Повітря навколо згустіло, здавлюючи мене з усіх боків, і я не знав, як знайти вихід.

– А хто щасливий? Ти? – гаркнув я.

- Джареде, мені було сімнадцять, коли я завагітніла. - Вона обхопила себе руками, скоріше ховаючись від чогось, ніж намагаючись зігрітися. – Мені зараз лише тридцять шість. Мої однокласники – деякі з них, – тількино заводять сім'ї. Я була така молода. Я не мала підтримки. Не було можливості пожити, перш ніж мій світ перекинувся з ніг на голову.

- Так, все ясно, добре, - перебив я її. - До червня я злізу з твоєї шиї.

- Я зовсім не це хотіла сказати, - сказала вона хрипким голосом, підходячи ближче і виставивши руку, наче для того, щоб зупинити потік моїх думок. - Ти був даром божим, Джареде. Світлом. А твій батько був пеклом. Я думала, що кохаю його. Він був сильним, впевненим у собі та зухвалим. Я його обожнювала ... - Мама замовкла, і клянуся, коли вона опустила погляд, я почув звук її серця, що розбивається.

Я не хотів слухати про цього мерзотника, але знав, що їй треба виговоритися. І з якоїсь причини не став їй заважати.

- Я обожнювала його приблизно місяць, - продовжувала мати. – Цього вистачило, щоб завагітніти та потрапити у пастку. - Вона знову підняла на мене очі. – Але я була юною та незрілою. Думала, що все знаю. Спиртне стало для мене способом уникнути дійсності, і я кинула тебе напризволяще. Ти такого не заслужив. Коли того вечора я побачила, як Тейт намагається розвеселити тебе, я дозволила їй це. На ранок я зазирнула до тебе в кімнату і побачила, що тебе там немає. Подивившись із твого вікна, я побачила вас обох у Тейт на ліжку. Ви просто спали. І я не стала цьому заважати. Декілька років я знала, що ти потай пробираєшся до неї й спиш там, і

нічого не говорила, тому що ця дівчинка робила тебе щасливим, коли мені це не вдавалося.

Найчистіше, справжнє, найдосконаліше в моєму житті, а я роками поливав її брудом.

Усвідомлення нарешті зійшло на мене, і в мене виникло бажання пробити кулаком стіну.

– Господи. - Я провів руками по волоссю і заплющив очі, прошепотів собі під ніс: - Я так жахливо з нею повадився.

Моя мати, як і містер Брандт, мабуть, не здогадувалася про те, через що з моєї вини пройшла Тейт, але вона знала, що ми більше не дружимо.

- Любий, - заговорила вона, - ти жахливо повадився з усіма. Деякі з нас на це заслужили, інші ні. Але Тейт тебе кохає. Вона твій найкращий друг. Вона простить тебе.

Чи простить?

– І я люблю її. - Вперше за довгий час я поділився з матір'ю найпотаємнішим.

Мій батько міг поцілувати себе в зад, а у нас із мамою все так чи інакше буде нормально. Але Тейт?

Вона мені потрібна.

– Я знаю, що ти її кохаєш. А я люблю тебе, - сказала мати, простягнувши руку і торкнувшись моєї щоки. - Не смій дозволяти батькові чи мені відібрати в тебе щось ще, зрозумів?

Сльози палили мені очі, і я не міг їх стримати.

- Звідки мені знати, що я не стану таким самим, як він? – прошепотів я.

Моя мати мовчки, вивчаюче, дивилася на мене, а потім її очі звузилися.

– Скажи їй правду. Довірся їй, відкрій їй душу. Зробиш це – і ти не такий, як твій батько.

РОЗДІЛ 30

Вчора триває вічно.

Завтра ніколи не настає.

Я дивився на аркуш паперу, і надруковані слова мого татуювання дивилися на мене у відповідь.

Тепер я знав, що вони означають.

Чорт, я був кінченим ідіотом. Це точно.

Я не тільки дозволив батькові зв'язати мене по руки та ноги всією цією ахінеєю, яку він ніс, але й охоче піддався ненависті, припустив, щоб вона керувала мною, помилково вважаючи, що це робить мене сильнішим.

Опустившись на землю, я поклав аркуш паперу собі на коліно і написав на ньому ще один рядок.

До тебе.

Буквально відчувши, як вантаж упав з моїх плечей, я прикріпив листок до дерева між нашими з Тейт будинками й підняв із землі все інше.

Потім, відступивши на кілька кроків, подивився на величезний клен, який здавався яскравим не лише завдяки своєму червоно-золотистому листю, яке ще не опало, – тепер на ньому горіли сотні білих лампочок і ще кілька ламп, які я розвісив на гілках.

Сьогодні у Тейт був день народження, і все, про що я думав, це як вона висвітлила мій день, коли мені виповнилося одинадцять. Я хотів відплатити їй тим самим і показати, що все пам'ятаю.

Припускаючи, що вона зараз з Кейсі, я сидів у неї в спальні, спершись на балконове поруччя, і дивився на папку, яку поклав їй на ліжко.

Папку з доказами того, що зробив зі мною батько.

Вона, звичайно, вже бачила її, коли пробралася до мене до кімнати.

Але від мене вона ще не чула цієї історії.

Внизу грюкнули двері, і я різко випростався.

Я стежив за диханням - дихав навмисне повільно і спокійно, - але мене все одно кинуло в жар, а серце закалатало в грудях.

Господи.

Я, чорт забирай, нервувався.

Чи буде їй достатньо моїх слів? Чи зрозуміє вона?

Тейт повільно увійшла до кімнати, і я одразу вчепився в поруччя балкона, щоб не кинутися до неї.

Вона трохи насупилась, дивлячись на мене з цікавістю та занепокоєнням.

Її волосся було розпущене, на ній були темні потерті джинси та чорна блузка з коротким рукавом. Занадто багато одягу, але мені це подобалося в Тейт. Вона ніколи не виставляла своє тіло напоказ і нагадувала подарунок, який мені не терпілося розгорнути. Тейт виглядала страшенно сексуально, і всі мої думки попрямували до ліжка.

Але я змусив себе думати про інше і показав на папку.

– Ти це шукала у моїй кімнаті?

Вона тримала голову прямо, але очі опустила, і її щоки обдало рум'янцем.

Та кинь, Тейт. Не будь боягузкою.

Насправді мені було навіть приємно, що вона пробралася до мене в кімнату. Значить, я їй не байдужий.

– Давай. - Я кивнув у бік папки. - Подивися.

Того вечора вона, мабуть, не встигла добре розглянути все.

Тейт секунду дивилася мені в очі з таким виглядом, наче роздумувала, чи варто їй задовольнити свою цікавість.

Але пропозицію прийняла.

Вона повільно відкрила папку та дістала фотографії. Тремтячими руками взяла одну і піднесла до очей, майже не дихаючи.

- Джареде, - простогнала вона, підносячи руку до рота.

- Що це таке? Що з тобою трапилося?

Я відвів погляд, провів рукою по волоссю.

Це було важче, ніж я думав.

Довір їй усе, відкрий їй душу.

- Мій батько. - Я повільно видихнув. - Він зробив це зі мною. І з моїм братом.

Її очі округлилися від подиву, а рот розплющився.

Тейт не знала, що я маю брата. Якщо тільки містер Брандт їй не розповів, він ніколи не казав нічого, що не було суворо обов'язковим.

- Того року, перед дев'ятим класом, я так чекав канікул, щоб провести літо з тобою, але ти ж пам'ятаєш, раптово з'явився мій батько, який стільки років не давав про себе знати, і захотів побачитися зі мною. Я поїхав до нього. Я майже не пам'ятав його – мені було чотири роки, коли я бачив його востаннє. І мені захотілося дізнатися, який він.

Тейт присіла на ліжку, уважно слухаючи.

– Коли я туди приїхав, – вів далі я, – з'ясувалося, що батько має ще одного сина. Від іншої жінки. Його звуть Джексон, він приблизно на рік молодший за мене.

У пам'яті відразу виник образ дванадцятирічного Джексона. Він був щуплим, з брудним обличчям і тоді ще коротким темним волоссям.

- Продовжуй, - прошепотіла Тейт, і я нарешті перевів дух.

І розповів їй усю цю прокляту історію.

Про те, як батько змушував нас діставати йому гроші – продавати наркотики, вламуватися в чужі будинки, доставляти всяке лайно.

Про те, як він бив Джексона, а потім почав бити мене, коли я відмовився виконувати його брудні доручення.

Про те, як нас тероризував будь-який покидьок, який вештався в батьківському домі. На її прохання я показав їй шрами на спині, що залишилися після того, як батько побив мене пряжкою ременя.

Ще я розповів Тейт, як мій батько нас ненавидів, а моя мати не допомогла. А потім, як я залишив Джексона з батьком, коли він відмовився тікати зі мною.

Очі Тейт почервоніли й сповнилися сльозами.

Я виплеснув увесь біль і бруд, що сповнювали мое серце, і тепер мені хотілося витерти сльози, які вона проливала через мене.

Вона завжди турбувалася за мене. Завжди мене кохала.

Я три роки поводився з Тейт гірше, ніж з якимсь собакою, а вона все одно переживала через мене.

Моє горло звело від болю, коли я глянув на неї, на її шокване обличчя. Я розумів, що вона має повне право не прощати мене.

Але відчував, що вона вибачить.

Може, саме цього я не знав про кохання.

Не можна притримати її й видавати частинами, коли вона заслужена.

Неможливо дозувати її так.

Розказавши Тейт усю цю страшну історію, я просто сидів поруч із нею і чекав, поки вона щось скаже.

Я не знав, про що вона думає, але вона дозволила мені виговоритись і вислухала мене.

– Ти з того часу бачив батька? – нарешті спитала вона.

Батька. Це слово було таким чужим. Я називав його батьком тільки для того, щоб ідентифікувати людину, яка у віці двадцяти двох років запала на сімнадцятирічну, внаслідок чого на світ з'явився я.

– Бачив його сьогодні, – сказав я. - Зустрічаюся з ним кожних вихідних.

І то була правда. Хоча технічно останній візит так і не відбувся.

– Що? – Її блакитні очі розширились від подиву. – Чому?

– Тому, що життя – стерво, ось чому. - Я гірко посміхнувся.

Після того, як я накинувся на батька минулого тижня, суддя вирішив, що я свої зобов'язання виконав, і сьогодні зняв мене з гачка. Вранці я бачив батька на відстані, але це була не остання наша зустріч. Я знав це.

Тейт дивилася на мене і вбирала мої слова. Я розповів їй про те, що було після її від'їзду до Франції – як мені її не вистачало, як Джексона вдарив його папаша і як суддя запропонував мені угоду.

Я встав і знову підійшов до балкона, а вона сиділа на ліжку і переварювала почуте.

- Значить, туди ти їдиш у вихідні, - нарешті промовила вона. - У в'язницю Стейтвілл у Хрест Хілл.

Хрест Хілл?

Мабуть, Тейт знайшла ще щось. Мати попросила мене зберігати чеки за мотелі та бензин для податкових звітів. Все це лайно валялося у моїй кімнаті.

– Так, щосуботи, – кивнув я. – Хоча сьогодні був мій останній візит.

– Де зараз твій брат?

В безпеці.

- У Вестоні. Цілий і неушкоджений, у добрій родині. Я відвідую його в неділю. Але ми з мамою намагаємося досягти, щоб штат дозволив йому переїхати до нас. Мама у зав'язці. Джексону майже сімнадцять, він вже не дитина.

Я хотів, щоб він познайомився з Тейт, і якщо у моєї матері все вийде, тоді Джексон житиме з нами - і вже скоро.

Тейт підвелася з ліжка і підійшла до балкона, де я стояв.

– Чому ти одразу мені все не розповів? Я б тебе підтримала.

Якби я тобі дозволив.

З цим у мене все ще виникали складнощі. Від того, що Тейт мене підтримувала – чи намагалася підтримати, – кімната здавалася мені вдсятеро меншою.

Не все одразу, крихітко.

Я знову вчепився руками у волосся і сперся на огорожу балкон.

– Коли я нарешті дістався додому, то насамперед подумав про тебе. Ну, окрім роздумів про те, як допомогти Джексону, – додав я. - Мені треба було тебе побачити. Мама могла валити до біса. Мені була потрібна лише ти. Я тебе любив, – останні слова я прошепотів, у животі все стискалося від каяття. Я стиснув кулаки, повертаючись думками того дня, коли все для мене змінилося. - Я пішов до вас додому, але твоя бабуся сказала, що ти пішла. Вона вмовляла мене лишитися.

Думаю, зауважила, що я виглядаю якось не так. Але я все одно втік шукати тебе. Через якийсь час опинився біля ставка в парку. - Я нарешті подивився Тейт у вічі. – І ти була там... зі своїм батьком та моєю матір'ю, ви грали у маленьку родину.

Я розумів, чому вона виглядає спантеличеною. Зараз я усвідомлював, що тоді сталася низка незначних подій, які я взяв надто близько до серця. Я був не правий.

- Джаред ... - Почала вона, але я її зупинив.

- Тейт, ти не зробила нічого поганого. Я пізніше це зрозумів. Але й ти постарайся зрозуміти, що діялося у мене в голові тоді. Я пройшов через пекло. Я ослаб, у мене все боліло від побоїв. Я був голодний. Мене зрадили люди, на яких, на мою думку, я міг розраховувати. Мама, яка не допомогла, коли я її потребував; батько, який знущався з мене і мого безпорадного брата. - Я зробив глибокий вдих. – А потім я побачив тебе з нашими батьками. Ви виглядали неначе щаслива, ідеальна родина. Поки ми з Джексонем терпіли біль, сподівалися бодай день пережити, ти бачила мою матір такою, якою вона ніколи не була зі мною. Твій тато водив тебе на пікніки, купував морозиво, коли мій бив мене. Я відчував, що нікому не треба, що всі продовжували жити без мене. Всім було начхати. Того дня і попередні тижні я пережив занадто багато, занадто раптово, і раптом змінився.

- Ти стала метою, Тейт. Я ненавидів батьків, переживав за брата. Чорт, я не міг розраховувати ні на кого, окрім себе. Коли сердився на тебе, мені ставало легше. Набагато.

Я побачив, як вона стиснула зуби. Я знав, що їй нелегко це все слухати.

Але я продовжував.

– Навіть після того, як зрозумів, що ти ні в чому не винна, все одно не міг не намагатися тебе ненавидіти. Від цього я почував себе краще, бо не міг завдати болю тому, кому хотів.

Сльози знову тихо покотилися по її обличчю, і прокляття я хотів, щоб Тейт більше не плакала через мене.

Чорт забирай, у нас було стільки гарного, коли ми росли, і я хотів все це повернути.

- Пробач, - прошепотів я, взявши її обличчя у свої долоні, щосили сподіваючись, що вона мене не вдарить. - Я знаю, що зможу заглидити свою провину. Не треба мене ненавидіти.

Тейт похитала головою.

– Я не ненавиджу тебе. Тобто... - Вона подивилася на мене, трохи насупившись, - я трохи серджуся, але мені більше шкода втраченого часу.

О так.

Я обхопив її руками за талію і притяг до себе.

Вона, чорт забирай, була моєю. Мені хотілося кричати й посміхатися одночасно. Я притулився до її чола своїм, вдихнув її запах, знемагаючи від бажання поцілувати.

- Ти сказав, що любив мене, - прошепотіла вона. – Мені шкода, що ми це втратили.

Ми нічого не втратили.

Я підняв її, обвив її ноги навколо своєї талії, і поніс до ліжка, відчуваючи животом, як гаряче у неї між ніг.

– Ми нічого не втратили. - Поклавши руку їй на щоку, я підняв її обличчя, щоб вона подивилася мені у вічі. - Попри всі старання, я не міг витіснити тебе зі свого серця. Тому поводився як останній засранець, відлякуючи від тебе хлопців. Ти завжди була моєю.

- А ти мій? - Запитала вона, витираючи сльози великим пальцем.

Її переривчасте дихання лоскотало моє обличчя, і я не зміг більше стримуватись. Я ніжно поцілував куточок її рота і прошепотів, не відриваючись від її губ:

- Завжди був.

Тейт обійняла мене, і я просто тримав її у своїх обіймах, міцно притискаючи до себе.

- Ти в порядку? - Запитала вона.

- А ти? — відповів я запитанням, навіть не маючи ілюзій, що останні три роки не стали для неї пеклом.

- Я буду.

Якщо ми маємо одне одного, з нами все буде добре.

- Я люблю тебе, Тейт.

І я відкинувся на ліжку, захоплюючи її за собою, з надією на те, що це триватиме вічно.

РОЗДІЛ 31

- Джареде, ти в мене тикаєш, - бурмотить уві сні Тейт, я прокидаюся, але не відразу відкриваю очі.

Тикаюсь? Я дивлюся на свої руки – вони навіть не торкаються її. А потім я відчуваю жар і тісноту у штанах.

Чорт.

Я лежав на боці, обіймаючи її ззаду, а тепер перекочуюсь на спину і проводжу руками по обличчю.

У мене знову ерекція, і я шулюсь від дискомфорту та незручності.

Останнім часом це часто трапляється зі мною.

Я дивлюся на Тейт, яка все ще лежить до мене спиною, і сідаю в ліжку.

- Ні, - стогне вона і розвертається до мене, - не йди. Вона обіймає мене рукою за талію, і я застигаю на місці, боячись поворухнутися.

Чорт, чорт, чорт! Ще трохи – і я вибухну. Мені потрібно піти. Це трапляється щоранку, і я роздратований.

Не чіпай мене, Тейт.

Будь ласка.

Але я все одно їй дозволяю. Вона змушує мене знову лягти й, уткнувшись мені в шию, засинає.

Я різко розплющив очі, моргаючи й відчуваючи знайомий приплив крові до паху і печіння внизу живота.

Протер очі, проганяючи сновидіння.

Або спогад.

Тейт.

Сів, обводячи поглядом темну кімнату.

Де вона?

Я був у її ліжку. Ми заснули після мого визнання, і мені снилося те, коли востаннє, я лежав з нею тут. Це було вранці того дня, коли я поїхав до батька на літо.

Але зараз Тейт поряд не було.

Світло у ванній теж не горіло.

- Тейт, - покликав я, але відповіді не було. Чути було лише, як дощ барабанить по даху.

Я встав, розім'яв м'язи, що затекли, а потім вийшов з кімнати Тейт і спустився темними сходами.

У будинку стояла майже непроглядний морок, але це не мало значення. Я добре орієнтувався тут і у темряві.

Навіть якщо не брати до уваги того, скільки часу я провів тут у минулому, будинок Брандтів завжди відчувався ніби живим. Цокання підлогового годинника в передній, скрип сходів, тихий, приглушений гул вентиляції - все це відрізняло одну кімнату від іншої та робило це місце будинком.

Мені тут було зручно.

Я пройшов через вітальню та їдальню, вони теж виявилися порожніми, тому я попрямував до кухні й тут же побачив, що задні двері відчинені.

Підійшовши до неї, я визирнув у сад і відразу розплився в усмішці, побачивши Тейт. Промокла наскрізь, вона стояла під зливою, піднявши обличчя до неба.

Мої плечі розслабилися, я заплющив очі.

Як же я одразу не здогадався.

Я тихо вийшов із дому і притулився до стіни під навісом.

Тейт завжди любила дощ. Під ним вона ніби оживала, а я не міг насолодитися цим видовищем уже кілька років.

Я завжди гадав, яке диво вона знаходила в грозах, хоч яка різниця. Нехай це залишиться таємницею.

Я спостерігав за нею, і в мене всередині ніби лунала музика.

З її довгого світлого волосся стікала вода, а одяг прилип до тіла, як того вечора, коли ми вперше поцілувалися і я відчув вигини її тіла.

Тейт стояла, злегка розставивши ноги й опутивши руки, і трохи погойдувалася з боку на бік, немов у танці.

Її чорна блузка, блискуча від води, прилипла до спини, як друга шкіра, і я знав, що коли торкнуся до неї, то відчую кожен м'яз.

В грудях спалахнуло полум'я, в руках загула кров.

– Джаред! - скрикнула вона, і я заморгав, усвідомивши, що вона мене помітила. - Ти мене налякав, - додала вона з усмішкою. - Я думала ти спиш.

Вона стояла, притиснувши руку до грудей, і чекала, поки я щось скажу, але я не міг.

Я більше не хотів говорити. Я хотів її.

Відштовхнувшись від стіни, я підійшов до Тейт і поклав їй руки на стегна, не зводячи з неї погляду. Притиснувши її до себе, вп'явшись у неї пальцями, я зазирнув у її обличчя, шалене і чарівне. Тейт ніколи не грала в ігри. Вона не кидала кокетливих поглядів та усмішок, щоб привернути мою увагу. Тепер вона дивилася на мене так, як і раніше.

Наче я – її Різдво.

Вона піднялася навшпиньки, і її губи торкнулися моїх. У мене перехопило подих. Я відчув солодкий смак дощу на її губах, і кров рвонулася по венах. Моє тіло хотіло більше.

Чорт. Як добре.

Обхопивши Тейт однією рукою за талію, іншу я поклав на щоку, направляючи її обличчя до свого.

Мій язик проник в її рот, і від кожного дотику, кожного укусу та поцілунку моє тіло ніби пронизала блискавка.

Навколо нас спалахнула гроза, але я майже нічого не помічав.

У руках поколювало, і з кожним дотиком я збуджувався все більше, а мій член твердів.

Вона затремтіла, і я міцніше притис її до себе, не знаючи, чому це тремтіння – чи то через дощ, чи то через те, що між нами відбувалося. Але я не зупинився.

Я цілував Тейт з дедалі більшою пристрасстю, знову і знову занурюючись язиком у її рот, поки мені стало важко дихати. Мені дуже хотілося кінчити.

Я прикусив її нижню губу, а вона потерлась об мене, і ми зникли.

Може, по її тихих стогонах, а може, по тому, як вона поклала руки на мої стегна, тільки я зрозумів, що вона не піде назад.

Мені потрібно було опинитися в ній прямо тут. Прямо зараз.

- Ти замерзла, - промовив я між поцілунками.

Її дихання було гарячим, а руки наполегливо пестили мої груди та шию.

- Зігрій мене, - з благанням промовила вона.

Чооорт.

Я схопив її за дупу, притискаючи до себе.

Зараз.

Я хотів взяти її в той же момент, але вона почала губами і язиком щось витворяти з моєю шиєю, і я втратив здатність мислити.

- Я люблю тебе, Джареде, - майже беззвучно прошепотіла вона мені на вухо, і я заплющив очі.

Серце переповнилося так, що стало боляче.

- Ми можемо почекати, - важко видавив із себе я, хоча сам не хотів зупинитися ні за що на світі.

Тейт похитала головою, на її губах заграла легка посмішка. Вхопившись за край моєї чорної футболки, вона стягла її через голову і провела кінчиками пальців по моїм грудям, по стегнах, а потім вгору по спині.

Я зіщулився, коли її пальці торкнулися шрамів. Я сподівався, що вона не думає про всю цю історію. Мені хотілося, щоб вона зараз думала про інше.

Але Тейт подивилася мені у вічі, і я видихнув, розслабляючись.

Рано чи пізно вона дослідить моє тіло. І мені час примиритися з цією думкою.

Стиснувши зуби, я вп'явся пальцями в її сідниці, а вона стягнула з себе свою тонку чорну блузку і зняла бюстгальтер.

Боже, вимовив я одними губами, ледь чутно.

Ми стояли віч-на-віч, оголені до пояса, мокрі й збуджені, в прохолоді жовтневої ночі, і я ще ніколи не хотів трахнути когось так сильно – я боявся, що ніколи не зможу зупинитися.

Я простяг руку і повільно провів тильною стороною долоні по її лівих грудях – зверху донизу. Найбільше мені зараз хотілося пригорнутись ротом до її соска, що вже затвердів від холодного повітря.

Відкинувши її мокре волосся, я обвів її поглядом з ніг до голови, намагаючись запам'ятати кожен сантиметр тіла. У Тейт була атлетичне тіло - підтягнуте і не дуже худе. Плечі та руки були мускулистими, але це було

практично непомітно, а гладка шкіра світилася, наче фарфор.

Вона спостерігала, як я пожираю її очима, дозволяючи мені дивитися.

Хоробра дівчинка.

Їй подобалося це, вона не намагалася прикритись і не відводила погляду.

Знову притягнувши її до себе, я вп'явся в її губи, смикаючи й прикушуючи нижню губу, змушуючи себе не поспішати.

Я притулився до неї, і мою шкіру немов охопило полум'я, коли її груди втиснулися в мене.

Краєм свідомості я зазначив, що її руки більше до мене не торкаються, але не переривав поцілунку доти, доки її рот теж не відсторонився.

І тоді я помітив, що вона стягує із себе джинси.

Прокляття. Я мріяв роздягнути її сам, ну гаразд, чорт з ним.

Я не хотів пропустити жодного її руху, тому не чіпав її, поки вона не випросталася переді мною, майже гола.

Тейт. В одних трусиках. Промокла наскрізь.

Ніколи в житті не бачив нічого сексуальнішого.

Взявши її за стегна та відірвавши від землі, я обхопив її рукою за витончену, гладку спину і поніс через двір на канапку. Як я пам'ятав, вона стояла під навісом, а я вирішив, що до хати ми зараз не підемо.

Під дощем – у грозу, яку так любила Тейт, – ми вперше займемося коханням.

Опустивши її на канапку, я побачив, що трусики у неї з рожевого мережива.

Слава Богу, що не чорні. Я посміхнувся собі під ніс.

Мені подобалася чорна білизна, але Тейт мене здивувала.

Моя хороша дівчинка в рожевому.

Хороша дівчинка, яка ставала поганою лише для мене.

Нахилившись, я припав губами до її грудей і здригнувся від насолоди, відчувши смак її ніжної пружної шкіри. Опустивши руку, я почав досліджувати її тіло – наскільки міг дістати. Провів по гладких стегнах, піднявся вище, до живота. Вона вигиналася і звивалася під моїми дотиками, а мені ставало все тісніше в штанах.

– Джаред... – благала вона. – Джаред, будь ласка.

О Боже.

- Потерпи, - прогарчав я тихо, продовжуючи цілувати її живіт, опускаючись нижче. - Якщо так благодатимеш, я не стримаюся.

Мені треба було взяти своє тіло під контроль. Зробити кілька глибоких вдихів і заспокоїтися, чорт забирай. Я хотів усе й одразу. Хотів кінчити, але ще більше - щоб вона здригалася піді мною. Мені потрібно було побачити її обличчя під час оргазму, коли я опинюся всередині неї.

Стягнувши з Тейт трусики, підвівся, милуючись своєю дівчинкою, яка дивилася на мене палаючими очима.

Я дістав з гаманця презерватив, скинув із себе одяг, здригнувшись, коли мій член нарешті опинився на волі, і повільно опустився між її ніг.

Мурашки побігли в мене по шкірі, коли я відчув, як гаряче там.

Вона обвила мене руками за шию, а я дивився на неї, сподіваючись, що вона готова. Сподіваючись, що вона не пошкодує про це.

Ти мені не потрібен. Голос батька, як далека луна, пролунав у куточку моєї свідомості, і я зупинився.

Але Тейт подивилася на мене і провела рукою по
моєму обличчі, і я розтанув від її дотику.

Я заплющив очі.

Щастя, рай, ейфорія – я гадки не мав, як називається
той стан, в якому я перебував, але він був новим для
мене, і він був справжнім.

Пішов ти, тату.

Розірвавши упаковку і діставши презерватив, я одягнув
його і відкинув думку про свого сраного батька якомога
далі.

- Я люблю тебе, - прошепотів я і, піднявши її зігнуту в
колiні ногу, ковзнув у неї.

- Ахх ... - Вона різко вдихнула, здригнувшись. Я завмер,
відчуваючи, як тепло розливається по тілу.

Тейт.

Вона і справді була незайманою.

При думці про те, що я завдав їй болю, у мене
закружляла голова, але, чорт забирай, це мене
збуджувало.

Тепер вона була моєю.

Я не став входити в неї глибше, а натомість підвівся на
руках і подивився на неї.

Вона вперлася долонями мені в груди. Її подих потроху
сповільнювався. На грудях блищали краплі дощу.

Від болю Тейт заплющила очі, але не видала ні звуку.

Мій член шалено пульсував. Мені треба було поринути
в неї, але Тейт була мені зовсім, чорт забирай,
небайдужа, і я не збирався просто взяти її. Вона має
захотіти повторення - повернутися вдруге, втретє,
залишитися зі мною назавжди.

- Ти в порядку? – тихо спитав я, сподіваючись, що вона
не передумає і не відштовхне мене.

- Зі мною все добре, - видихнула вона, кивнувши. - Не зупиняйся, але почни повільно.

І мені не треба було повторювати двічі.

Повільно, і мої нерви загострювалися все сильніше з кожним міліметром, я поринув у її прекрасне тіло до самого кінця.

Чортів рай. Я видихнув, померши й відродившись до життя знову в її тісному, вологому лоні.

Вона затремтіла, і на кілька секунд її дихання стало поверховим, але я зрозумів, коли біль відступив.

- Чорт. - Мої м'язи напружилися, я заплющив очі, відчуваючи її ніжність і жар зсередини. - Ти чудова. Ідеальна.

Я продовжував нависати над нею, спираючись на руки, виходячи з неї та занурюючись знову. Все моє тіло кричало, знемагало і нудило, бажаючи більшого.

За кілька хвилин Тейт обхопила мене за талію і почала рухатися в одному ритмі зі мною. Її стегна описували невеликі кола, і я не міг відвести від неї очей. Вона ніби танцювала. Рухаючись немов у якомусь солодкому сні, вона безперервно вигиналася піді мною.

Потім вона простягла руки й, обхопивши моє обличчя, притягла до своїх губ.

О Боже.

Я відчував її смак – цей її дідько смак – усюди. Дош та піт на її губах, її жар унизу... всюди. Тейт покусувала мої губи, а сама терлася об мене, втискала в мене так, наче ми були недостатньо близькі.

Я заплющив очі й накинувся на її рот, як на небачену страву.

Чорт, так.

Відсторонившись, вона з придихом вимовила:

– Я відчуваю тебе скрізь. – І я застогнав.

- Не кажи так, крихітко. Бо мене надовго не вистачить.

Притулившись чолом до її чола, я подивився вниз, на її вологе, гаряче тіло, вона любила мене, а я її, і я навіть більше не міг згадати голос свого батька.

Я припав ротом до її ніжних грудей, всмоктуючи твердий сосок, і відчув, як вона затремтіла піді мною, втискаючись у мене стегнами. Я знову поринув у неї, і вона застогнала.

Сильніше. Більше. Ще.

У неї перехопило дух, а потім зовсім перестала дихати.

Я глянув на її обличчя і побачив, що вона звела брови та затримала подих. В її очах кольору грозового неба застигла найсолодша суміш насолоди та болю, і це був найдосконаліший, найчистіший момент у моєму житті.

Я довів її до оргазму.

Через секунду чи дві вона видала довгий солодкий стогін і заплющила очі. Я відчував, як скорочуються її м'язи, і був готовий піти за нею.

Я ніжно поцілував її, але вона не відреагувала. Її очі все ще були заплющені, і вона тремтіла, досі кінчаючи.

Зробивши ще кілька поштовхів, я вибухнув усередині неї. Тремтіння насолоди розлилося між ніг, охопило стегна і живіт.

Я задихався, голова кружляла, а в грудях було гаряче.

Господи.

Ковтаючи повітря, я ще кілька разів поринув у неї.

Ще.

Мені хотілося зірвати із себе презерватив, надіти інший та продовжити.

Чорт. Цілуючи її, я не міг стримати посмішки при думці про всю іронію того, що відбувається.

Колись я не давав їй спати, змушуючи допізна дивитися разом зі мною фільми жахів, і нехай скільки часу минуло з того часу, нічого не змінилося.

Сьогодні Тейт спати не ляже.

РОЗДІЛ 32

Я кинув наш мокрий одяг у кухні й повернувся у двір, прихопивши пару сірих рушників із ванної. Одне я обернув довкола своєї талії, а інше накинув на Тейт, опускаючись поряд з нею на канапку.

– Ми не підемо до хати? - Вона притиснула рушник до грудей, прикриваючи все найважливіше.

- Тобі холодно? - спитав я з підступним виглядом, притулившись губами до її шиї, а руку поклавши між її ніг. – Це входить у мій план – я хочу зігріти тебе знову.

Тейт обхопила мою руку пальцями, не дуже намагаючись прибрати її.

- Припини, - сказала вона жалібно.

- Ти намагаєшся сказати мені "ні"? - піддражнив я, і мій палець ковзнув усередину неї.

Вона різко зітхнула, і її тіло вигнулося. Замість того, щоб намагатися мене зупинити, вона притиснула мою руку ще сильніше до себе.

- Я завжди хотіла тебе, Джареде. - Вона торкнулася губами моїх грудей. – Навіть коли мені було дванадцять, я мріяла, щоби ти мене поцілував.

І я, чорт забирай, мав виявитися першим, кого вона поцілує. І єдиним.

- Дякую за те, що ти подарувала мені сьогодні, - простогнав я, відчувши, якою вологою вона була, і мій член відразу піднісся до життя.

– Жаль, що я не була в тебе першою. У тебе було багато дівчат, чи не так? - У її голосі почулися нотки смутку, і я не міг подивитися їй у вічі.

Так, ось про це я точно не хотів говорити.

- Більше, ніж треба, - відповів я просто.

Їх імена? Забуті.

Їхні особи? Стерті з пам'яті.

Я любив Тейт, і ніщо не могло бути кращим, ніж займатися сексом із тією, кого насправді любиш.

Я нахилився, щоб поцілувати її, але вона відсторонилася і пильно подивилася на мене.

- Мені треба знати, Джареде.

- Знати, що? - Я спробував відмахнутися, але в грудях причаївся страх.

Що вона робить?

Сівши, Тейт щільніше обернула рушник довкола себе.

- Думаю, що більшість твоїх колишніх дівчат ходять до нашої школи, так? Я хочу знати хто вони. - Вона кивнула, з таким виглядом, ніби я мав передбачити подібний поворот подій.

- Тейт. - Я погладив її по нозі. – Вони не були моїми дівчатами. В мене не буває дівчат.

На її обличчі відобразилося здивування, замішання і справжнісінька лють. Я стиснув зуби й замружився.

Idiot.

– Що?! - скрикнула Тейт, і я відсахнувся. - Тоді хто ж я?

Точно. Ідіота шматок.

Але не встиг я вжити заходів щодо виправлення ситуації, як Тейт схопилася з канапки, пройшла через внутрішній дворик і увійшла до будинку, на ходу поправляючи на собі рушник.

- Тейт!

Прокляття.

Я погнався за нею й увірвався у відчинені двері будинку.

- Крихітко, я зовсім не це мав на увазі, - поспішно випалив я, побачивши, що вона стоїть у кухні зі схрещеними на грудях руками.

- Не називай мене крихіткою. Якщо я не твоя дівчина, тоді я тобі точно не «крихітка».

Я провів долонею по обличчю.

- Слова "крихітко" недостатньо для того, щоб описати тебе, Тейт. "Дівчину" можна замінити. Ти не моя дівчина, дівчисько чи жінка. Ти. Просто. Моя. - Я вимовляв слова практично по складах, щоб вона, чорт забирай, зрозуміла. – А я твій, – додав я вже спокійніше.

Вона зробила вдих, взявши себе до рук.

- Джареде, ти повинен сказати мені, хто вони.

Я гірко, уривчасто посміхнувся.

– Навіщо? Щоб ти засмучувалася щоразу, як побачиш одну з них?

– Я цілком адекватна, – огризнулася вона. - Не треба вважати мене дурепою. Справа навіть не в них. А в тому, що ти маєш визнати свої помилки.

Якого дідька?

- Я розповів тобі все про своє кляте минуле! - Я підняв руки вгору. - Чого ще ти хочеш?

- Я хочу знати все! Я не хочу ходити шкільними коридорами й через незнання дивитися в очі п'яти дівчатам, з якими ти спав! - Закричала вона, люто в погляді.

- Все це не має значення! - Я дужче обернув рушник навколо талії й подивився на неї через центральний острівець кухні, що розділяв нас. - Я щойно кохався з тобою. З тобою. І з цього часу робитиму це тільки з тобою!

Щоправда, якого біса вона від мене хотіла? Я не міг повернутися назад і все змінити, то який сенс зараз ворушити це лайно? Тейт була моїм майбутнім, і я не хотів, щоб вона знала про все це минуле неподобство.

Став би я мучитися думками про хлопців, які до неї торкалися? Так, чорт забирай! Саме тому я й не ставив їй таких запитань.

- Не люблю перебувати в невіданні, Джаредє. - Тейт схрестила руки на грудях, від чого її груди піднялися над краєм рушника. – Це вже занадто, враховуючи, що я навчаюсь із цими дівчатами в одній школі. Я хочу знати, з ким, де та що ти робив. Тобі легко. Ти знаєш, що в мене був тільки ти. Я не хочу, щоб вони вирячилися на мене з самовдоволеними усмішками, бо колись мали те, що тепер належить мені. І про Кейсі я також хочу знати.

Ах, ось у чому річ.

І, чорт мене подери, я не міг стримати посмішки.

- Ти ревнуєш.

Вона думала, я звертав увагу на Кейсі у цьому плані? Чи дивився на тих дівчат так, як дивлюся на неї? В моїх думках завжди було лише її обличчя. З того часу, як мені виповнилося десять років, я бачив тільки її одну.

Тейт рішуче підняла підборіддя. Вона мала такий вигляд, ніби вона збиралася відправити мене до себе за погану поведінку.

- Іди. І не повертайся, доки не наберешся сміливості, - сказала вона спокійно, розвернувшись і попрямувала коридором до сходів. Її мокре волосся липло до спини.

Піти?

Було ще щонайменше десять речей, які я збирався зробити з нею сьогодні, а вона хотіла, щоб я пішов?

Лють спалахнула у мене всередині, кров закипіла, і я був готовий затіяти справжнісінький чортів скандал. Я й так уже витрусив перед нею всю душу – розповів про брата, про батька, розповів усю свою тупу щирю історію. Говорив про те, про що говорити не хотілося, бо любив її та хотів показати, що вона може мені довіряти.

Вистачить з мене гойдалок на сьогодні.

Схопивши Тейт за руку, я притяг її до себе і, відірвавши від підлоги, поніс назад до кухні.

Вона намагалася звільнитися.

- Відпусти мене.

Поставивши її на ноги перед собою, я притис її до кухонного столу і навис над нею.

– Я три роки грав із тобою в ігри, Татуме. Тобі більше не вдасться втекти.

Вона сердито примружилась і з шумом втягла повітря.

– Татуме? - кинула вона мені в обличчя.

Вона знала, що я називав її «Татуме», коли намагався бути поблажливим. Як батьки називають тебе повним ім'ям, коли зляться.

Але я не сердився і не намагався здаватися поблажливим. Правду кажучи, мене збуджувала її лють.

І, подобалося мені це чи ні, але що довше тривало наше зіткнення, тим твердіше ставав мій член. Коли я бачив, як Тейт лютує, у моєму паху ніби пробігав електричний розряд.

Прокляття. Вона була чудова.

Її погляд був пронизливий, і вона важко ловила ротом повітря. Вона виглядала розлюченою та сексуальною, і я уявлення не мав, що вона зробить наступного моменту – вдарить мене чи трахне. Було ясно лише одне: і те, й інше буде жорстоко.

Наблизивши до неї своє обличчя, я підняв праву руку і провів пальцями по її щоці. Губами я відчував її нерівне дихання. Я прошепотів:

– Хочеш усе знати? Тоді дозволь мені показати тобі. Повернись до столу та нахилися.

Її очі округлилися, ставши величезними, як два Місяця.

- Що ... що? - Заїкаючись, промовила вона, майже не дихаючи.

Я подивився їй у вічі, відчуваючи її напруження і спробу зрозуміти.

- Ти ж не боїшся? - Куточки моїх губ піднялися, коли вона насупилась. - Давай, Тейт. Довірся мені. Ти ж хочеш усе знати, чи не так?

Її обличчя було напружене, а погляд кидався з боку в бік.

Тейт повільно повернулася, і мене переповнило полегшення. Вона стояла спиною до мене в очікуванні якихось, як вона, мабуть, думала, збочених знущань з її тілом.

Але я зрозумів, що вона любить мене.

Вона не знала мене теперішнього. Майже не знала. У мене могла бути дитина від іншої дівчини, або я міг торгувати наркотиками у вихідні замість візитів до батька та брата. Вона сліпо вірила мені, бо їй було не однаково.

Я завів руку вперед і, знявши рушник – єдине, що на ній було – з її розкішного тіла, впустив його на підлогу. Потім відступив, щоб подивитись на неї. Це не входило до мого плану, але я не міг утриматися.

Як завжди хоробра, Тейт стояла на місці, не намагаючись прикритися, і готова прийняти будь-яку

мою витівку. Але я таки бачив, що вона нервує. Її дихання було неглибоким, а її тіло напружене.

Я підійшов до неї впритул, торкнувшись грудьми її спини, обхопив пальцями її зап'ястя і підняв її руки так, що вони схрещені на грудях. Мої руки теж переплелися у неї на грудях, і я тримав її в обіймах, тендітну, маленьку, і насолоджувався тим, як вона мені підходить.

Завжди підходила.

– Ти можеш мені довіритись? – спитав я знову.

- Так, - сказала Тейт слабким голосом. Вона вже не була ні в чому впевнена.

Все ще тримаючи її за руки, я розвів їх убік і прошепотів їй на вухо:

- Тоді нагнись і ляж на стіл.

У неї перехопило дух, і це прозвучало майже так, наче вона уривчасто посміхнулася. Можливо, вона турбувалася чи боялася, але зробила, як я сказав.

Тейт опустила на кухонний стіл із темного дерева – спочатку животом, потім грудьми, і нарешті поклала голову, обличчям униз, а я поклав її руки, розвівши їх убік.

Жар кинувся в пах, і все тіло немов судомою звело від потреби опинитися всередині неї. Нині. І не так повільно, як уперше.

У мене, чорт забирай, були проблеми.

Пригальмуї, приятель.

Ти робиш це заради Тейт.

Я нахилився до неї, притискаючись до її дупки, провів руками по її гладкій спині та плечах.

Ніжно погладив її шию ззаду, боки, відчуваючи, як вона тремтить і розслаблюється під моїми дотиками.

Зігнувшись над нею, я захопив ротом ніжну шкіру в області талії, а потім вкрив поцілунками спину.

Тейт вигнула спину і застогнала, коли я провів язиком її хребта, а потім ніжно прикусив плече.

Її тіло було чудовим на дотик, і мені подобалося просто торкатися до неї. Я б робив це годинами безперервно, якби кров не приливала до мого члена так, що він починав боліти.

Однією рукою погладжуючи Тейт по спині, іншою я ковзнув їй між ніг.

Вона відразу сіпнулася, різко зітхнувши й простогнавши.

Я провів пальцями по ніжних складках, пестячи її, але не поспішаючи переходити до завершальної стадії. Поки що я не намагався довести її до оргазму. Поки що ні.

Я погладив її складочки й обвів пальцем довкола клітора, відчувши, як вона напружилася, але потім знову розслабилася. Її клітор затвердів, і, чорт забирай, вона була вже такою вологою.

Не скажу, що зараз мені хотілося згадувати про те, якою Тейт була в дитинстві, але я все ще не міг повірити в те, що між нами відбувається. Це була та дівчинка, яка каталася на кермі мого велика під час дощу. Та, яка нудними зимовими вечорами дозволяла мені практикуватися влучно, кидаючи їй у рот попкорн. Єдина дівчинка, яку я колись обіймав.

Я збирався трахнути її на кухонному столі, за яким ми їли торт з нагоди нашого тринадцятиріччя.

І мій член став ще твердіше при думці, що вона лежить піді мною, хоче мене, зі стогоном вимовляє моє ім'я.

Тейт почала рухатися мені назустріч, і я був готовий подякувати Богові, бо згорав від бажання відчути її на смак.

- Поклади коліно на стіл, крихітко. – Я допоміг їй підняти ногу та покласти на кухонний стіл внутрішньою частиною стегна. Інша її нога залишилася стояти на підлозі.

Внизу живота розлилося полум'я, в пах наче вдарив розряд електрики.

Боже, вона була розпростерта переді мною, прямо на краю сраного столу, і я знемагав від бажання.

Тому я не почав витрачати час і, ставши на коліна, припав ротом до її гарячого лону.

Губами я знайшов її клітор і почав смоктати.

- Джаред, - видихнула вона і задерлася, і я відсторонився і почав лизати її по всій довжині.

- Ти приголомшлива на смак, - видихнув я, а потім знову притиснув губами її клітор.

Її подих почастішав. Вона рухалася так, ніби її охопило шаленство. Я смоктав, я лизав, відчуваючи, як росте її бажання. Відчуваючи, як її тіло втрачає контроль.

А потім я нарешті занурив у неї свій язик.

- Джареде, будь ласка! - вигукнула вона, відкинувши голову.

І, чорт забирай, я був теж готовий. Я підвівся, притулився до неї членом і став погладжувати її стегна.

- Скажи мені, чого ти хочеш від мене, Тейт. Будь ласка. Чого ти від мене хочеш?

- Я... Джаред... – Вона намагалася підібрати слова, ледве дихаючи. Бажання захльостувало її з головою. Як і мене.

– Боже, ти така гарна, – прошепотів я їй на вухо, нахилившись. - Скажи мені. Чого ти від мене хочеш?

Краплинки поту іскрилися в улоговині в самому низу її спини. Уся кімната, здавалося, була охоплена полум'ям. Волога шкіра, її смак на моїх губах, це створювало новий світ, у якому хотів залишитися назавжди.

Їй пощастить, якщо я випущу її з ліжка, щоб вона сходила до школи.

- Чого ти від мене хочеш? – прогарчав я, різко притиснувши її дупу до свого паху.

- Жорстоко! - Вигукнула вона. - Зроби це жорстоко. Моє серце підскочило до горла.

Легко торкнувшись її шкіри, я знову занурив у неї палець, щоб переконатися, що всередині її як і раніше волого. Після першого разу їй повинно бути боляче, і я хотів переконатися, що вона зможе витримати те, про що мене просить.

Така волога. *Господи, так.*

Уривчасто видихнувши, я скинув із себе рушник і, діставши з мокрих джинсів останній презерватив, розірвав обгортку зубами. Розправивши його на собі, я схопив її за стегна та увійшов до неї.

Жорстоко.

- Твою матір, - простогнав я ледве чутно.

Як тісно.

- Джаред, - прошепотіла вона. – Так.

Моє серце билося як ненормальне. Мені знадобилося кілька секунд, щоб заспокоїтися. Ніколи ще не було так добре, як із нею, у цій позі.

Я поринув у її вологе, гаряче лоно, жар розлився по всьому моему тілу.

Тейт завела ступню ноги, що лежала на столі, мені за спину, і притиснула мене до себе, і я більше не стримувався.

Вона просила, щоб я зробив це жорстоко, але вона займалася сексом лише вдруге в житті, і я не хотів завдати їй болю.

- Жорстоко? - Вирішив переконатися я.

Вона благаюче простогнала:

- Так.

Тоді я почав рухатися, поринаючи в неї все глибше, спочатку повільно, а потім все швидше. Невдовзі я тримав її за стегна, входячи до неї до кінця.

Але вона не могла просто лежати й віддаватись мені. Тільки не Тейт.

Вона піднялася на руках, і я мало не скінчив тієї ж миті.

Чорт.

Упершись долонями в стіл, вона випросталася, вигнувши спину. Я як зачарований дивився на її позу, а вона набула більше контролю і почала рухатися мені назустріч, коли я різко входив до неї.

Тейт. *Боже, так.*

З кожною секундою темп і тиск наростали, і, чорт забирай, яка ж вона була волога. Я тримав її за стегна, мріючи торкнутися кожного сантиметра її тіла, але мені потрібно було сконцентруватися. Вона втискала в мене все сильніше.

Як завжди, Тейт знайшла спосіб відповісти мені.

Та ще штучка.

Я притулився до її спини, витримуючи ритм, і обхопив рукою її груди, мріючи торкнутися губами.

Цілюючи шию, я лизнув її солону шкіру. Моя рука ковзнула по її животу, а потім пірнула між ноги. Я знову обвів пальцями довкола клітора. Я хотів обхопити Тейт руками й відчути кожний струс і спазм, коли вона почне розсипатися на частини в моїх обіймах. Хотів проникнути в її розум, її тіло, дізнатися, яке це, коли я змушую її здригатися від оргазму.

– Джаред. Як же добре, - простогнала вона уривчасто, а наші тіла продовжували врізатися один в одного знову і знову.

- Так, - прошепотів я їй на вухо. – Тому, що це належить лише нам, і ніхто в нас це не забере.

Навіть я.

Тейт моя, і досконалість, яка існує між нами, більше ніхто не зруйнує.

– Джаред! - скрикнула вона, відкинувши голову назад.
- О Боже...

- Я люблю тебе, Тейт. - Я почав ще жорсткіше входити до неї. - Закінчи для мене.

І вона затримала подих, завмираючи. Її оргазм був потужний, як гроза зовні, вона кричала, стискала ся навколо мене, і тоді я теж втратив контроль.

Дідька лисого!

Жар і насолода ринули по тілу, і я скінчив слідом за нею. Тейт упала на стіл, а я ліг на неї зверху. Ми впали на стіл... і на Землю.

Ми лежали, намагаючись перепочити, у нас не було сил навіть поворухнутися. Принаймні у мене.

- Я правда тебе ненавиджу, - сказала Тейт слабким голосом, але за тоном я зрозумів, що вона жартує.

– Чому?

– Масаж, оральний секс, поцілунки, слова... Не думаю, що мені треба було знати, що ти займався цим з іншими дівчатами.

- Не займався, - відповів я одразу.

– Що?

- Я ніколи не займався всім цим з жодною іншою дівчиною. - Я підняв голову і глянув на неї зверху вниз.

Вона теж спробувала підвестися, заперечивши:

– Але... але я просила тебе розповісти мені...

- Ти хотіла знати, що від мене одержали інші дівчата. Ну, цього вони не отримували. - Я говорив твердим, але ніжним голосом. Мені треба було, щоб Тейт мене почула. – Я ніколи не торкався їхніх тіл ось так, не обіймав їх. Мені було байдуже, добре їм чи ні. Вони не отримали жодної частинки мене, яка чогось варта, Тейт. Тим паче Кейсі. Я ніколи не торкався її так. - Я погладив її по волоссю. – Я належу тобі тілом та душею, і про це дізнаються усі. Іноді я займатимуся з тобою любов'ю повільно, а іноді жорстко. Але це завжди буде кохання, Тейт.

Завжди було. І завжди буде.

РОЗДІЛ 33

Я не знав, чи повірила мені Тейт, тому просто чекав, жахливо переживаючи, що вона не відчує, як я її потребую.

Піднявшись на руках, вона притулилася до мене спиною і шморгнула носом.

Чорт. Я проковтнув.

Тейт плакала.

- Я люблю тебе, - прошепотіла вона, повертаючись до мене.

Її охоплювали емоції. Вона намагалася не розплакатися.

Обхопивши її обличчя руками, я притяг її до себе.

- Я не заслуговую на це, але заслужу. Обіцяю.

Тейт посміхнулася, прикривши очі. Вона здавалася такою стомленою, що я боявся її відпустити. Обережно я вийшов із неї.

- Ай, - прошепотіла вона, втягнувши повітря крізь зуби.

- Ага. - Я поклав руки на її стегна, підтримуючи її. - Обережніше. Буде боляче.

- Вже.

- Почекай тут. - Я простяг їй один рушник, а другий знову обернув навколо своєї талії. - Піду включу воду й одразу повернуся за тобою.

- Я сама можу підвестися, - засміялася Тейт.

- Чекай тут. - І я поспішив нагору.

Відкривши кран і перевіривши температуру води, я втік униз сходами та підхопив Тейт на руки.

- Схоже, шльопати по попі на честь дня народження ми тебе не будемо, - пожартував я, несучи її нагору.

Вона закотила очі.

- Що з вами, хлопці? Медок уже підіймав учора цю тему.

- Що він зробив? – Я застиг нагорі сходів.

Тейт міцніше обвила мою шию руками й, пригорнувшись до мене, ніжно прикусила мочку вуха.

Я різко видихнув. Медок був забутий.

- Зараз буде легше. - Я відсмикнув фіранку і посадив Тейт у ванну.

- Перемкни на душ, - сонно сказала вона, притиснувши коліна до грудей. - Буде схоже на шум дощу.

Я виконав її прохання, дивлячись на те, як вода полилася з душевої лійки їй на ноги, зірвав із себе рушник і заліз у ванну за нею.

Потім я обійняв її й притяг до грудей.

- Знаєш, – промовив я їй на вухо. - Я жив у твоїй кімнаті місяць, коли тебе тут не було.

- Що? - Тейт повернула голову до мене, і я обійняв її міцніше.

Я не знаю, що зі мною діялося, але мені раптом захотілося, щоб вона дізналася про все.

- Коли я потрапив у неприємності, а моя мама поїхала до реабілітаційної клініки, твій батько взяв мене до себе. Обернув на праведний шлях. Ну, спробував. Я спав на підлозі у твоїй кімнаті.

Я намагався говорити легко і невимушено, але слова душили мене.

- Я сердився, що ти поїхала, Тейт. Бився з усіма поспіль. Пропускав заняття. Навіть любов до брата не могла витягти мене з цієї ями. Коли я борюся з тобою,

мені було принаймні заради чого жити. Від цього кров вирувала в мені. Коли ти була тут, я з нетерпінням чекав на наступний день. Якщо я міг сфокусуватися на тобі, тоді не думав про все інше, що завдавало мені болю.

Тейт поклала голову мені на плече і подивилася на мене. Її сонливість як рукою зняло.

– Чому ти не спав у моєму ліжку? – спитала вона м'яко. Я торкнувся її губ, ніжних та теплих.

– Тому, що тобі це не сподобалося б.

Я був точно хворий.

Я міг принижувати її, робити її ізгоем, завдавати їй болю, але спати в її ліжку за її відсутності було б зазіханням на її територію. Так, я також не знав, як це пояснити.

Тейт поцілувала моє підборіддя. Тремтіння пробігло по моїх руках, коли вона прошепотіла, уткнувшись мені в шию:

- Але мені подобається, коли ти в моєму ліжку. І я люблю тебе.

Я заплющив очі, і широка, безглузда посмішка розповзлася в мене по обличчю. Якби тільки Медок мене зараз бачив.

Або ні, краще не треба.

– Скажи це ще раз.

- Я люблю тебе, - повторила Тейт голосніше, і в її голосі почувся сміх.

– Ще, – піддражнив її я.

- Я люблю тебе. - Вона поцілувала мене в щоку. - Я люблю тебе. – Ще один поцілунок. - Я люблю тебе. - І вона продовжувала дражнити мене своїми ніжними, вологими поцілунками, поки я не накрив її губи своїми та не поцілував її пристрасно і глибоко.

Ми ніколи не вийдемо із ванної.

- Як ти себе почуваш? - Запитав я, відірвавшись нарешті від її губ.

- Добре. - Вона кивнула, і тут її брови злетіли: - Може, нам варто спробувати зайнятися цим у воді?

Жар і всі сили, що ще залишалися в мені, одразу кинулися вниз, але розчарування накрило мене, наче бетонна плита.

- Не можу, - промимрив я. - У мене більше нема презервативів.

Може, Тейт має.

Стоп... чорт, краще нехай не буде.

* * *

- Джареде, я хочу фотографію! - голосно крикнула мені слідом мама, коли я збіг угору сходами до себе в кімнату. Її наполегливість просто вражала.

Фотографію?

Намагаючись знайти на комоді ключі від машини, я намагався придушити роздратування. Ми з Тейт збиралися їхати на Осінній бал.

Виправлення - *Тейт, Медок* і я збиралися на Осінній бал. Вони обое чекали на мене зовні. Мені ж хотілося добре рушити йому в живіт, потім відправити додому, а самому відвезти Тейт із міста на вихідні.

Але... цей засранець і справді викликав у мені ревності й змусив діяти, до того ж він був мені добрим другом.

А найважливіше те, що Тейт хотіла піти на бал. Я заборгував їй це.

- Жодних фотографій. От чорт, - пробурчав я, хитаючи головою, схопив ключі й втік сходами.

Але мати підстерігала мене внизу.

- О ні, навіть не думай. - І коли я спробував пройти повз, вона схопила мене за руку.

Я повернувся, намагаючись показати, як те, що відбувається, мене дратує, але насправді був трохи здивований тим, наскільки природно вона все більше входила в цю роль – матері.

Після нашої щирої розмови біля ставка нам вдалося порозумітися. До ніжностей було ще далеко, але ми розмовляли один з одним м'якше і виявляли більше терпіння.

- Ну що? - Я все ж таки не міг стримати усмішку. – Я не фотографуюсь... мам.

Її очі, округлившись, блиснули, але потім мама відкашлялася і стала поправляти мою чорну краватку.

- Гарзд, але я маю тобі щось сказати, і тобі це не сподобається. - Зосередившись на краватці й не дивлячись мені в очі, сказала твердим тоном вона: - Любий, я така щаслива, що ви з Тейт знову знайшли один одного ...

О Боже.

Час тікати.

– Але, – голосно сказала мама, знову розгорнувши мене до себе обличчям, – у школі батьками зазвичай не стають.

Кожне слово було вимовлено буквально по складах, ніби я був надто тупий, щоб зрозуміти це.

Я нахилив голову і подивився на неї зверху вниз, поблажливо дозволяючи їй донести мені цю інформацію.

Подбай про те, щоб Тейт не завагітніла. Так дякую. Я зрозумів!

Мама подивилася на мене з погрозою у погляді.

- Ти буваєш у неї майже щоночі! - Ну, насправді кожну.
- І якщо ти раптом зробиш мене бабусею у віці тридцяти шести років, я тебе вб'ю.

Вона пожартувала.

Так мені здавалося.

У будь-якому випадку, моїй матері не було про що турбуватися. Ми з Тейт були обережні, до того ж вона весь тиждень не підпускала мене до себе. Не хотіла відволікатися від уроків, а я не наполягав.

Але сьогодні ввечері? Її плани точно зміняться.

Я зітхнув і, цмокнувши матір у щоку, нарешті вискочив із хати.

Тейт, яка виглядала просто приголомшливо, стояла на своєму ганку і розмовляла з Медоком так, ніби вони були давніми друзями.

Я недовірливо похитав головою: як таке стало можливим. Вона зламала йому носа, ударила йому в пах і не раз обмінювалася з ним люб'язностями.

Але вона була схожа на свого батька. Розв'яжи проблему і рухайся далі.

А Медок був готовий рухатися далі. Він з нетерпінням чекав на танці й одягнений був як завжди з голочки. Ми виглядали майже однаково, але я був у всьому чорному, а він розбавив свій костюм фіолетовою краваткою.

Тейт була – як і завжди – прекрасною та блискучою, але сьогодні її образ був трохи більш фатальним. Я вже приготувався битися з тим, хто вирішить пофліртувати з нею. На ній була облягаюча бежева сукня без бретелі, яка доходила до середини стегна. Дивлячись на її прикриті тіло, можна було уявити, як вона виглядає без одягу.

Підійшовши до Тейта, я поцілував її в шию за вухом.

- Вибач що так довго. Мама напутню промову штовхала.

- З приводу? - Запитала вона. До нас підійшов Медок і теж запропонував їй руку.

- З приводу того, щоб я не зробив її бабусею, - прошепотів я одними губами, дивлячись перед собою.

Попри те, що я не бачив її обличчя, я відчув, як Тейт напружилася, а потім почув, як вона відкашлялася.

Мені не варто було говорити про це.

Пора було перестати різати правду-матку, але я збирався ще дещо їй розповісти. Весь минулий тиждень я перебував в ейфорії й ніяк не міг змусити себе це зробити.

Пізніше.

- Всі готові? - спитав Медок з іншого боку від Тейт.

Її рука, що стискала мою, розслабилася, вона видихнула і кивнула Медоку.

– Абсолютно. Здається, це початок хорошої дружби.

– А може, початок гарного порно, – парирував Медок.

- Сучий син! - гаркнув я, стиснувши кулаки. Я і сердився, і сміявся - все відразу. - Ти сьогодні напросишся, - застеріг я друга, але вони з Тейт тільки розреготалися.

РОЗДІЛ 34

Осінній бал виявився саме таким, яким я його собі уявляв. Фотографії, пунш та відстійна музика. Темою цьогорічного балу був «Нью-Йорк, Нью-Йорк», що сподобалося Тейт, а я був до усрачки радий, що Медок таки пішов з нами.

Все, що я не вмів, умів він.

Танці на публіці? Зроблено.

Кокетливі фотки у награних позах? Зроблено.

Безглузді світські розмови? Зроблено.

Я підігравав, хоча подібні заходи вганяли мене в тугу. Медок хоч би зробив це веселішим для Тейт.

А вона?

Вона читала мене, як відкрити книгу.

Уникала публічних виразів почуттів, але поглядом трахала мене тільки так.

Мені не терпілося відвезти її додому.

Перш ми мали відвідати ще одне місце.

- Впевнена, що хочеш піти? - спитав я, коли ми йшли пліч-о-пліч по під'їзній доріжці до будинку Бекманів.

Близнюки Торі та Браян Бекмани, наші однокласники, запросили всіх на вечірку після Осіннього балу, і Медок наполягав на тому, щоб ми пішли та відірвалися як слід.

- Я в порядку, - прошепотіла Тейт. - Зовсім не втомилася.

Я підняв брови й похитав головою. Я знав, що вона не втомилася, і не турбувався. Однак мені не хотілося зараз згадувати про торішній інцидент.

Рік тому, перед тим, як Тейт поїхала до Франції, я дозволив Медоку втопити її ключі від машини в басейні, а потім дивився, як вона пірнає за ними.

Я тоді знову принизив її, і мені здавалося, що найменше їй захочеться знову опинитися тут.

І я був не певен, чи йти сюди сам.

Я запланував нашу власну *вечірку* і було ще дещо. Чим довше чекав моменту, коли нарешті зможу відкрити їй останній фрагмент своєї історії, тим більше зациклювався на цьому. Я гасав з цією думкою весь тиждень, і тепер настав час проковтнути чортову пігулку.

Мені треба було розповісти Тейт про Джексона.

Ми пройшли через викладений плиткою хол і спустилися по вистелених килимом сходах у гігантську вітальню, яка була на рівень нижче.

У величезне приміщення вже набився цілий натовп – там було чоловік шістдесят чи сімдесят, і всі з нашої школи, а музика гуркотіла так голосно, що я відчував вібрацію в підшвах черевиків.

Я йшов попереду, але раптом відчув, що Тейт тягне мене за руку. Я обернувся, побачивши, що моя дівчинка зупинилася. Завмерла, як олень у світлі фар.

Я зітхнув. *Чорт.*

Тяжко дихаючи, вона проковтнула, явно нервуючи.

У мене всередині все стислося, і мені захотілося забрати її додому. Не варто нам приходити сюди.

- Тейт, ти гаразд? - спитав я тихо, а сам з побоюванням подумав, що вона замахнеться і цього разу зламає мені *ніс*, а не *Медоку*, як рік тому.

Вона звузила очі, оглядаючись навкруги, а потім просто похитала головою.

– Так, мені треба випити.

Я їй не повірив, але куточки моїх губ піднялися в посмішці.

Хоробра дівчинка.

Через зустрічний потік людей ми почали проштовхуватись у напрямку кухні. На весь будинок гуркотіла пісня Adrenalize гурту In This Moment. Коли ми нарешті опинилися там, Медок уже готував нам напої. І Тейт взяла склянку з рук.

Цього вечора я був за кермом - як і майже будь-якого вечора, тепер я рідко пив на людях і вже точно не збирався затримуватися тут надовго. Я просто стояв і, намагаючись стримати сміх, дивився на Тейт, яка давилася темною рідиною.

Медок усміхнувся до вух, коли вона підняла підборіддя, проковтнула залишки напою і кинула пластиковий стаканчик у раковину.

Тейт відкашлялася, прикривши рота долонею, і все, що я міг зараз, - обійняти її за талію, щоб вона трохи розслабилася.

Тейт має добре провести час. Я не хотів, щоб вона нервувала чи боялася, що з нею знову зіграють якийсь злий жарт.

Саме тому вона й вирішила випити, а я не заперечував.

— Ой, почервоніла, як помідор, — пожартував Медок, дивлячись на неї.

- Відвали, - сердито сказала Тейт, але він лише підморгнув їй.

До кухні ввійшли Кейсі з Ліамом. Вони виглядали як їнь та ян. Вона вся світилася, на її обличчі сяяла усмішка, а в нього був такий вигляд, ніби він мучиться від запору – губи підібгані, фізіономія нудьгуюча.

- Привіт, народ, - привіталася Кейсі, тягнучи Ліама за собою. Той відкинув з очей чубок і мовчки кивнув Медокові та мені.

Я знав, що це через мене йому ніяково, і мені довелося зробити зусилля, щоб не розсміятися.

Він, швидше за все, думав, що я заліз його дівчинці в труси, і я був вражений тим, що Кейсі досі не відкрила йому правду. Вона все ще грала з ним, змушувала його мучитися. А чому б і ні? Хіба в неї не було причин?

Їх з Тейт стосунки поки що не повернулися до ладу, але рано чи пізно все налагодиться, а Ліам нехай іде до біса.

Медок допив вміст своєї склянки й відразу почав наповнювати ще дві, але я виразно похитав головою. Тейт не помітила цього - вона розмовляла з Кейсі, а Медок вловив натяк.

Я хотів, щоб вона поки що залишалася тверезою.

Нахилившись, я прошепотів їй на вухо:

- Ходімо зі мною.

Я навіть не став чекати, поки вона подивиться на мене, просто схопив за руку і вивів з кухні. Ми протиснулися крізь натовп п'яних дітлахів, що розбилися на невеликі купки, намагаючись, щоби нас не облили.

Як тільки ми дісталися до сходів, я швидко потяг Тейт на другий поверх, де були спальні. Я не планував користуватися однією з кімнат за призначенням, але те, як ми пішли нагору, бачили багато хто, так що коли ми спустимося назад, дамо їм їжу для роздумів.

Мені просто потрібно було на кілька хвилин залишитися з Тейт наодинці.

Щоб відновити справедливість.

Відчинивши двері в першу ж спальню, яка трапилася нам по дорозі, я зазирнув у кімнату і побачив, що вона порожня. Втягнувши за собою Тейт, я притиснув її до дверей і, тільки-но та встигла зачинитися, припав до її губ.

Вона похитнулася і схопилася за мої плечі, шукаючи опори. Здивований слабкий стогін, який зірвався з її губ, і я був готовий поринути в цю безодню прямо тут і зараз.

Так, я це не планував, але ж сьогодні я добре поводився.

Я заслужив нагороду.

Вона пахла персиками, і я притиснув до себе її тіло, що ледве прикрите одягом, майже забувши про те, навіщо привів її сюди.

- Боже, Тейт. - Я нахилив голову і прикусив мочку її вуха. - Твоє плаття треба спалити.

- Чому? - Видихнула вона, підставляючи шию для поцілунку.

- Усі хлопці на тебе сьогодні дивилися. Мене заарештують.

Я сказав це жартівливим тоном, але мої слова були серйозні. Я не сумнівався у Тейт. Я знав, що вона любить мене, що я можу їй довіряти. Також я не заперечував проти того, щоб на неї дивилися інші, хотіли її. І мене це ще більше заводило.

Ні, мене скоріше звинуватять у тому, що кожного разу, коли якийсь придурок кивав у її бік або оцінювально на неї витріщався, я поривався схопити її, щоб показати, хто має право до неї торкатися. Вони могли дивитись.

Могли хотіти.

Але додому вона поїде зі мною, і вони мають зарубати собі це на носі.

Однак на людях я не міг розпускати руки.

Тейт відсторонилася і, взявши до рук мое обличчя, уважно подивилася мені в очі.

- Я твоя. Мені не потрібний ніхто, крім тебе.

Я не відводив погляду, її полум'я розтопило лід у мені, і я зрозумів, що не можу відмовити їй у тому, чого вона заслуговує.

- Йди сюди. - Я захопив її за собою в центр кімнати й дістав телефон. Вона спостерігала за мною, а я ввімкнув пісню Broken гурту Seether і поставив телефон на комод, поряд із балконними дверима.

Тейт мовчки спостерігала за моїми діями. У її погляді поєднувалися цікавість та захоплення.

Продовжуючи дивитися їй у вічі, я поклав її руки собі на шию і притягнув її ближче до себе.

Коли ми почали рухатись під музику, я майже нічого не чув. Ні галасу вечірки внизу. Ні голоси в будинку та на вулиці.

Тейт продовжувала дивитися мені у вічі, бачачи те, що ховалося в самій глибині.

І раптом ми знову повернулися в минуле, туди, де нам було по чотирнадцять: ми сиділи у неї в спальні й сперечалися щодо групи Silverchair.

Я був Джаред. А вона – Тейт. І ми були нерозлучні.

- Вибач, що не танцював з тобою на балу, - вимовив я з жалем у голосі. – Не люблю займатися чимось подібним на публіці. Це надто особисте, мабуть.

Вона зробила глибокий вдих і, уважно подивившись мені в очі, відповіла:

- Я не хочу, щоб ти змінювався. Але іноді не проти з тобою потанцювати або хоча б потриматися за руки.

Я обхопив її руками за талію, нарешті поклавши в обійми.

- Я спробую, Тейт. Вчора більше немає. Я зрозумів це. Але мені хочеться повернути назад те, що було між нами раніше.

- Твоє татуювання? - Вона подивилася мені в очі, ніби про щось здогадавшись. - Ця фраза «Вчора триває вічно. Завтра не настає ніколи». Що вона означає?

Я легко погладив її по волоссю.

- Те, що я жив у минулому. Після того, що сталося з моїм батьком, з тобою, я не міг перебороти гнів. Вчора постійно переслідувало мене. А завтра, нового дня, все не наставало.

- А лампа на руці? - Продовжувала наполягати вона, і я розсміявся.

- Ох, ти ставиш надто багато запитань.

Але Тейт продовжувала дивитись на мене з таким виглядом, ніби подумки притупувала ногою.

Гаразд, чорт забирай.

- Лампа символізує тебе, Тейт. Світло. - Образ одинадцятирічної дівчинки, яка танцювала у своїй фіолетовій нічній сорочці з білими зірочками, виник у моїй пам'яті. - Я наколов її після того, як минулого року влип у неприємності. Мені треба було почати з чистого аркуша, і моя мама вирішила зробити те саме, зав'язавши зі спиртним. Ми обидва вибрали те єдине, що допомогло б нам справлятися день у день. Мрію чи бажання... - Я ніколи не питав маму про те, яку вона вибрала мрію.

- Мене? - Тейт невірною спохмурніла.

- Мені не потрібний ніхто, крім тебе. - Я повторив її слова. - Я люблю тебе, Тейт.

Вона посміхнулася і, пригорнувшись до моїх губ, прошепотіла:

- Я теж тебе люблю.

Її дихання лоскотало мої губи, і все тіло ніби охопило полум'ям.

Боже.

Я стиснув її міцніше, але Тейт взяла все до рук. Вона провела долонями по моїх руках до самих плечей, а потім запустила пальці мені у волосся.

Вона відсторонювалася, а потім знову притискала до мене, дражнячи мене знову і знову: проводячи язиком по моїй верхній губі та прикушуючи нижню. Від цих легких покусувань до мого паху прямували розряди електрики, а в животі, чорт забирай, ледь не забурчало з голоду.

Хай йому грець. Не знаю, чого я хотів більше – трахнути її чи з'їсти.

- Розстебни сукню, - прошепотіла Тейт, цілуючи мое підборіддя.

Не роби це зараз, подумки благав я.

- Поїхали додому, – запропонував я їй. - Мені швидкого сексу буде мало, я налаштований на більше.

- Ну, у мене ніколи не було швидкого сексу, - парировала вона. - Розстебни сукню.

Я з шумом втягнув повітря, мій член пульсував у штанах. Я був більш ніж готовий.

Як тільки я розстебнув блискавку на сукні, і вона впала вниз, опинившись у неї на талії, ми досягли точки неповернення.

- Куди поділася моя гарна дівчинка? - піддражнив я її, але мені це шалено подобалося.

Погана тільки зі мною.

Тейт діяла на мене як наркотик, і я був під кайфом. Я не чекав ні секунди - почав гладити її гладку, божественну спину, притулився губами до теплої шиї.

Вона нетерпляче розв'язала мені краватку і розстегнула сорочку, а я, обхопивши руками її груди, ловив губами кожен тихий стогін і кожне зітхання, що виривалися з рота. У неї були такі чутливі груди. Однією рукою я обіймав її за талію, а іншою пестив її сосок, відчуваючи, як він стає твердішим з кожним моїм дотиком.

- Джаред, - прошепотіла Тейт, обвиваючи мене за шию однією рукою і цілуючи. - Я дійсно хороша дівчинка, але зараз хочу бути дуже поганою.

Прокляття. Вона захоплювала мене. Клянуся – щоразу, коли наші губи зустрічалися, я ладен був вибухнути. Мені не терпілося поїхати додому.

До біса.

Я рвонув на собі сорочку, і від неї відлетіло кілька гудзиків. Сам зачаровано дивився, як Тейт зняла з себе весь одяг, залишившись в одних тільки бежевих туфлях.

Ох.

Моє серце шалено билосся, в роті пересохло. Вся кров кинулася вниз, і я став твердішим, ніж клятий камінь. Ніколи ще я не відчував таких мук.

Мені потрібно було опинитись усередині неї.

- Чорт, Тейт. - Я пестив все, до чого міг дотягнутися, і пристрасно цілував її. Кожен м'яз у моєму тілі напружився, і мені довелося змусити себе не кинути її на чортове ліжко. - Вибач, я не хочу поспішати з тобою. Але це важко. Як гадаєш, може, років через десять мені нарешті знадобиться прелюдія, щоб зайнятися з тобою сексом?

Вона стояла переді мною, хоробра і зухвала, розуміючи, що я в її владі.

Я дістав з кишені презерватив, поклав його на столик біля ліжка і теж скинув із себе одяг, полегшено зітхнувши, коли мій член опинився на волі.

Найстрашніше були навіть не мої фантазії про те, що я хотів зробити з Тейт, а її погляд. Вона дивилася на мою гідність так, наче хотіла, не кваплячись вивчити його чи щось у цьому дусі. Я ледве не підстрибнув на місці, коли вона простягла руку і погладжувала його.

Я дихав уривчасто і важко.

Цього вона ще не робила. Отак вона не досліджувала моє тіло.

В її очах читалося здивування та цікавість, і я не проміняв би цей момент ні на що на світі. Тейт спостерігала за тим, як я реагую на її дотики, як я стаю твердішим і здригаюся від її ніжних, але впевнених пестощів. Не думаю, що я зміг би збудитися ще сильніше.

Чорт, крихітко. Зараз, зараз, зараз...

Я не міг більше це винести. Не знаю, що було тому виною – її туфлі на підборах, її постать, або те, як вона зводила мене з розуму, просто залишаючись собою, але я був приречений.

Схопивши презерватив, я розірвав обгортку і надів його, не зводячи очей з Тейт.

Притиснувши її до себе, відчув, як її гаряча оголена шкіра зливається з моєю.

Вона відсторонилася і прошепотіла мені на вухо:

- Моя черга.

Що?

Мої очі розширилися - я не зовсім зрозумів, що вона має на увазі, а потім Тейт штовхнула мене до ліжка й опустила зверху.

Мій член був притиснутий до її теплою, вологого лона, і я стиснув руками її стегна, мало не гарчачи.

- Ти ідеальна. Ідеальна для мене, – сказав я, торкаючись її ніжного сексуального тіла.

Прокляття, вона мені потрібна. Зараз.

Її біляве волосся розсипалося по плечах, і вона перетворилася на хижачку і дивилася на мене так, ніби прикидала, як саме збирається мене вбити.

Тейт підвелася, а потім повільно опустила на мій член, який я направив усередину неї. У неї всередині було так тісно, що це вийшло не одразу, але в цьому не було проблеми.

Насолода накрила мене хвилиною жару, я відкинувся назад, відчуваючи її тепло довкола себе. Одну руку я поклав їй на груди, іншу на стегно, пестячи її й направляючи.

- Скажи, що тобі подобається, Тейт. - Я мушу почути, що їй подобається. Що вона захоче повторення.

Що вона моя дівчина.

Я ніколи й нікого ще не хотів нагородити цим титулом, бо думав, що не зможу покласти на себе такі зобов'язання.

Але причина, як виявилось, полягала зовсім не в цьому.

Просто я вже мав дівчину. Весь цей час, навіть попри те, що ми з Тейт були ворогами, ніхто не міг посісти на її місце.

Скажи мені, крихітко. Скажи це.

– Мені... – видихнула вона, шалено рухаючи стегнами, ніби кажучи мені «не зупиняйся», і я важко дихав і різко підняв стегна, входячи в неї глибше.

– Скажи.

Тейт наморщила брови, наче від болю, і, запинаючись, промовила:

- Мені подобається. Мені подобається, коли я з тобою.

Я скінчив і, обхопивши її руками, притяг до себе, обхопив ротом її пружні груди.

- Ти як цукерка на смак, - прошепотів я, м'яко прикусивши її сосок. - Ти сьогодні ні за що не заснеш, Татум Брандт. Ти ж знаєш, так?

- А ти? – парировала вона, взявши моє обличчя у долоні.

Та ще штучка.

* * *

– Є щось, про що я тобі не розповів минулого тижня, коли... коли ми були у твоїй кімнаті.

Ми лежали під ковдрою, оголені, виснажені та щасливі, і дивилися в стелю.

Я гладив Тейт по руці, а вона поклала голову мені на груди, під підборіддя.

Я не хотів порушувати це блаженне умиротворення, але час настав.

Говорити правду – все одно, що брехати. Варто зробити це лише раз, далі стає простіше.

- Про що? - спитала Тейт хрипким голосом, і я відчув себе так, ніби лев роздирав мені нутроці або носоріг тупцював мені груди. Я нервував.

- Я кинув брата в батьківському домі. Втік звідти без нього, – нарешті зізнався я.

Тейт повернула голову і глянула на мене.

– Джареде, я знаю. Ти розповідав мені про це. Про те, що ти вмовляв його піти з тобою, але він не схотів.

Я кивнув головою.

- Я розповів тобі не все. Того дня, коли я втік, батько змусив мене спуститися до підвалу, щоб допомогти братові. Я не знав, чим саме допомогти, але, опинившись унизу, побачив... – Я відчув блювотний позив і зосередився на диханні. - Побачив подружку батька та його приятеля. Вони лежали у підвалі, на підлозі. Мертві.

Тейт різко підвелася і подивилася на мене, зсунувши брови.

– Мертві?

- Йди до мене. - Я потягнув її назад, вниз, але вона сперлася на лікоть і опустила підборіддя на стиснутий кулак.

Мабуть, хотіла бачити мої очі.

- Так, наскільки я міг побачити зі свого місця. Джексон сидів біля дальньої стіни, притиснувши коліна до грудей і дивився перед собою. Хлопчик не виглядав зляканим чи розлюченим, швидше трохи спантеличеним або щось на зразок того. - Я звузив очі, намагаючись уявити, що могло творитися в нього в голові.

- Чому ти думаєш, що вони були мертві? – тихо запитала Тейт, проковтнувши.

– Там була кров. Вони не рухалися. - Я постарався викинути цю картинку з голови. - Хоч би що там було, я ніяк не міг розбурхати Джексона, якщо можна так висловитися. Брат просто сидів і твердив, що з ним все гаразд і що ми маємо все прибрати. Начебто не розумів, що перед ним я.

Тейт стривожено дивилася на мене, і я сподівався, що вона зрозуміла.

- Ти звинувачуєш себе, - здогадалася вона.

- Так. Там було просто нестерпно. Жити. Перебувати у тому підвалі. Чому він не схотів піти зі мною? - Я звертався швидше до самого себе, ніж до Тейт.

- Ти просив його про це?

- Один раз. - Я погладив її по волоссю. - Він каже, що не пам'ятає.

- Що, на твою думку, сталося там, внизу? - Тейт озвучила питання, яке я ставив собі вже кілька років. Мого батька заарештували не за вбивство. Я навіть не знаю, чи знайшли поліцейські тіла після того, як я повернувся додому і заявив про жорстоке ставлення з братом.

Я помовчав хвилину, боячись сказати вголос те, що було страшно навіть допустити.

- Думаю, що ці недогризки отримали по заслугах.

РОЗДІЛ 35

- У тебе там болить? - прошепотів я, пригорнувшись губами до волосся Тейт, коли ми ввійшли до школи в понеділок вранці.

У неї перехопило подих, і з її голосу я зрозумів, що вона посміхається.

- Трішки.

- Добре, - промимрив я і, обхопивши її рукою за шию, притяг до себе.

У суботу ввечері, після Осіннього балу, я відвіз Тейт додому і не давав спати всю ніч, караючи за те, що вона цілий сраний тиждень тримала мене на відстані.

Неділю я провів з братом і не міг поговорити з Тейт - тому, що по дурниці забув телефон на вечірці у Бекманів і його вкрали. Але пізно ввечері я пробрався до неї в кімнату і заснув, тримаючи її у своїх обіймах.

Але розбудив її зарано. Попри те, що ми обидва ще до ладу не прокинулися, все одно було гаряче.

- Ти справжній егоманьяк, - поскаржилася Тейт, хитаючи головою.

- І тобі це подобається, - посміхнувся я.

- Не подобається, - надулась вона, і я поцілував її в лоба.

Дуже подобається.

Я зітхнув.

- Доведеться змінитись.

- Ще б пак!

Тейт зупинилася біля своєї шафки, але я встав позаду неї, поклавши руки їй на стегна. Я перетворювався на

підкаблучника, але не міг не торкатися до неї, коли вона була поруч.

Народ витріщався на нас весь минулий тиждень. Нас звикли вважати ворогами, а крім того, ніхто раніше не бачив, щоб я до когось торкався на людях, тому всі були трохи спантеличені.

Але замість того, щоб ховатися за звичною маскою брутального хлопця, я всім показав середній палець.

Ну, образно висловлюючись.

В іншому кінці ряду я помітив Пайпер і Нейта, вони стояли поруч, нахилившись один до одного. А потім повернулися і витріщилися на мене.

У мене всередині все перекинулося. Поставити цих двох на місце - проблеми не становило - я просто не хотів, щоб Тейт звертала на них увагу.

Вона має бути щасливою... і ніяк інакше.

Нейт виглядав задоволеним, незважаючи навіть на те, що слід від поставленого мною фінгалу все ще прикрашав його обличчя. А Пайпер скривила губи так, наче побачила щось гидке. Проте в очах у неї світилася злість, і я інстинктивно напружився.

Ну добре.

Я був упевнений, що ще до кінця занять із кимось зіштовхнусь.

- Гаразд, - Тейт повернулася до мене, притискаючи підручники до грудей. – Я пішла. Проводиш мене?

– Ні, мені треба до кабінету соціального педагога.

Ці слова викликали у мене блювотний позив, але зустрічі із соціальним педагогом були обов'язковими для старшокласників.

- А, розмова про плани на майбутнє? - Кивнувши, піддрожала мене Тейт.

– Мій єдиний план на майбутнє – у День Подяки зводити тебе на концерт, – тихо промовив я, витягнувши з кишені два квитки.

– Ого! - У неї округлилися очі, і вона вихопила квитки з моєї руки. - Та ну? На Avenged Sevenfold!

– Запізнілий подарунок на день народження, – пояснив я. – Чекав, доки почнуть продавати. - Я намагався стримати усмішку. - Ти ж любиш Avenged Sevenfold, правда?

Враховуючи скільки часу ми з Тейт провели порізно, мені доводилося нагадувати собі, що могло бути щось, чого я про неї не знаю.

Вона подивилася на мене так, наче у мене було три голови.

- Чи люблю я Avenged Sevenfold? – Тейт розвела руки убік, щоб я побачив її чорну футболку – з логотипом групи, – яку вона одягла під свій маленький чорний кардиган. - М. Шадоус - мое все, - піддражнила вона мене.

- Гей. - Похмуро і посміхаючись одночасно, я притягнув її до себе. Вона хрипло реготала і прошепотіла, майже торкаючись моїх губ:

- Дякую.

- Зможеш як слід подякувати мені пізніше.

Відсторонившись, Тейт грайливо штовхнула мене в груди.

- Іди. Йди на свою зустріч і заплануй вступити до якогось коледжу в Нью-Йорку.

Не встиг я закотити очі, як вона повернулася і пішла коридором.

* * *

– Отже, оцінки у вас непогані. Не скажу, що чудові, але претендувати на добрий навчальний заклад ви можете. -

Міс Варнер відкрила папку з паперами - мою особисту папку - і вимовила невелику промову. Її, безперечно, вже прослухали три сотні інших старшокласників, з якими вона встигла поспілкуватися цього місяця.

Я сидів у неї в кабінеті, розслаблено поклавши руки на підлокітники крісла, а одну ногу закинувши на іншу. У кімнаті було душно, але я терпів, бо знав: директор обов'язково ускладнить життя тим, чия поведінка під час цих зустрічей буде неналежною. Я сидів, я чекав, і я збирався вийти звідси з мінімальною шкодою.

– Які коледжі ви розглядаєте? - запитала міс Варнер, дивлячись на мене.

- Ще не вирішив, - як завжди майже однозначно відповів я, практично не розтискаючи зубів.

Примружившись, вона кілька секунд вивчала мене, а потім дістала з папки стос паперів.

– Вам цікаво дізнатися, що показав тест на професійну орієнтацію?

– Ні.

- Судячи з цього тесту, - продовжувала міс Варнер, ніби не почувши моєї відповіді, - у вас є задатки лідера.

Що за?..

– Як у тренера? – буркнув я.

Я та спорт? До кінця своїх днів працювати у якійсь школі за мізерну зарплатню? І просрати, до біса, своє сране життя.

Міс Варнер піднесла руку до рота, прикривши посмішку.

- Ні, - промовила вона, впоравшись зі сміхом. – Як, наприклад, військовий чи політик.

"Уест-Пойнт", спливили в пам'яті слова містера Брандта.

Можливо, колись у мене буде своя автомайстерня або я влаштуватиму перегони, але точно вже не водити танки чи винищувачі...

Стоп...

- Так добре. - Я викинув з голови думку про те, як би я виглядав у кокпіті літака. - Я подумаю про це. - І я підвівся, збираючись піти й не плануючи ні про що думати.

- Джаредде, - гукнула мене міс Варнер, і я завмер. – Тест також говорить про те, що ви за своєю натурою захисник, покровитель... – Вона замовкла, побачивши, як я витріщив очі.

Якого дідька?

- Можливо, вам захочеться розглянути такі галузі, як охорона здоров'я або соціальна робота з молоддю. - І вона опустила очі, майже зникновівши.

Робота із молоддю?

Я, мабуть, виглядав би так само, якби раптом дізнався, що я не людина, а вовче поріддя. Я дивився на міс Варнер і бачив перед собою божевільну пані.

– Перевірте свій тест, – пробурчав я і вискочив із кімнати.

Чортів пілот, який працює з молоддю?

І вона ще одержує за це гроші?

У моїй голові зараз панувало цілковите сум'яття, весь ранковий спокій зник без сліду. Зазвичай мій мозок нагадував склад. Візьми одну коробку, відкрий її, розберися з вмістом і відстав убік, а потім берись за іншу. А тепер усі клятві коробки були відкриті одночасно.

Що поганого в тому, якщо моє єдине бажання в цьому житті - щоб Тейт до кінця століття сиділа за мною на мотоциклі?

Я пройшов через приймальню і відчинив двері в коридор.

– Джаред! – Хтось вигукнув – чи ні, швидше заревів – моє ім'я. Повернувши голову вліво, я побачив, як до мене рішуче йде Медок.

Я одразу розпрямив плечі.

Він виглядав розлюченим. Його волосся стирчало на всі боки так, ніби він прочісував його руками, а губи були щільно стиснуті.

- Та що з тобою таке, твою матір?! - Накинувся на мене він, і я приготувався до удару, який, я був впевнений, неодмінно піде.

Що?

- Про що ти говориш? – Якщо в кабінеті педагога було душно, то зараз я ніби опинився на розпеченій сковорідці. Я відтягнув комір чорної толстовки, оголивши спітнілу шию.

У відповідь Медок багатозначно підняв свій телефон. Я вихопив трубку у нього з рук і з жахом дивився на екран: на відео ми з Тейт займалися сексом. Того ж вечора, після Осіннього балу.

Що?

Серце билосся в грудях, я не міг ковтнути повітря.

Господи.

Гаряче повітря виривалося з моїх ніздрів.

Ми були в будинку Бекманів, і вона сиділа на мені зверху, чорт забирай, без одягу.

Якого дідька?

Медок мав це відео.

Він побачив її такою.

Я стиснув кулаки, готовий розмазати його по підлозі.

Але... звідки в нього могло взятися це відео?

І тут у голову вдерлася інша думка.

– Хто це ще бачив? – прогарчав я. Мені хотілося блювати та троцтити все навколо одночасно.

- Ем-м, взагалі-то всі, - уїдлигим тоном промовив Медок. - Отже, не ти його розіслав?

– Звісно, не я! Ми не знімали себе на камеру. Господи!

- Простогнав я, розсіяно зазначивши, що школярі поспішають на вулицю замість того, щоб сидіти на заняттях.

Медок опустил очі.

– Ну, ролик відправили із твого телефону. – Його голос пом'якшав.

Я заплющив очі. *Ні ні ні...*

- Тейт теж могла його отримати. Чорт. - Я кинувся до сходів, знаючи, що вони на третьому поверсі, на уроці французької, але Медок схопив мене за лікоть.

- Брате, вона вже пішла. - Він похитав головою, моє серце впало.

Мій телефон зник, і хтось відправив з мого номера відео зі мною та Тейт всій чортовій школі.

– Джаред!

Я повернувся і побачив Сема, який мчав до нас коридором, великим пальцем показуючи на двостулкові двері, що вели на вулицю.

– Чувак! Тейт хоче розбити твою машину! - вигукнув він, задихаючись.

Рвонувшись до дверей, ми з Медоком вилетіли на вулицю і побачили натовп, який зібрався навколо мого «Босса».

Тейт.

Пробираючись через ряди школярів, що дивляться, я дивився, як вона замахується. Щоразу, коли металевий

ломик, який вона тримала в руках, опускався на мою машину, мене ніби різали по серцю.

Вона злетіла з катушок.

Скільки вона може зазнати принижень, перш ніж зламається?

Скільки ще болю вона здатна витримати, перш ніж збитки стануть непоправними?

- Тейт, зупинись! - Я обхопив її ззаду, коли вона замахнулася ломом вкотре.

Я ще не встиг зрозуміти, що з машиною, але мені було начхати.

Вона вирвалася з моїх рук і різко обернулася до мене обличчям.

І тоді я зрозумів.

Це кінець.

Її погляд був неживим. Позбавлений емоцій. Вона зреклася всього хорошого, що ми побудували за минулий тиждень.

Тейт повірила, що це я надіслав запис всій школі. Вона думала, що я знову навмисне завдав їй болю.

- Тейт... - заговорив я, але не зміг продовжити.

Вона не виглядала злою чи засмученою.

Вона просто поставила мені хрест. І, усвідомивши це, я заціпенів. Її загрозу я ледве почув:

- Не підходь до мене, інакше наступного разу дістанеться не тільки твоїй машині.

Тейт пішла, і натовп навколо мене притих в очікуванні, але мені не було чого сказати.

Я, чорт забирай, уявлення не мав, як усе це виправити.

Робота із молоддю?

Ага, точно.

РОЗДІЛ 36

- Дай мені свій телефон, - кинув я Медоку, коли ми з ним проштовхувалися через скупчення роззяв. Учні шепотіли й дивилися на нас.

- Приятелю, дай їй ненадовго спокій, - зітхнувши озвався друг.

Чортові люди. Всі вони витріщалися на мене, деякі навіть висунулися з вікон школи. Усі бачили, що сталося, і хтось, мабуть, навіть зняв на камеру те, як Тейт розхреначила мою машину.

Моя машина. Я зітхнув. Я навіть не міг дивитися на неї.

- Телефон. Зараз же. - Я простяг руку, коли ми нарешті вибралися з натовпу.

Медок човгнув мені трубку на долоню.

- Поїду її шукати. - Я почав набирати номер Тейт. - А ти залишися тут і поговори з директором. Постарайся зробити так, щоб у неї не виникло проблем.

Директор Мастерс боявся батька Медока, і слава богу. Містер Карутерс не був простим адвокатом. Його справи вивчали у юридичних школах.

Завдяки його авторитету нам з Медоком вдавалося уникнути неприємностей, і репутація Тейт теж залишиться чистою.

Я засунув руку в кишеню, витягаючи ключі.

- Про відео все одно дізнаються, Джаред. Він зробить так, що вона не матиме проблем, але зателефонує її батькові.

Чорт.

– Твою матір! - заревів я, і всі навколо відразу заткнулися.

Дівчата заверещали, а решта позадкувала назад, забираючись з дороги.

Саме тоді я помітив, що натовп глядачів, як і раніше, не розходяться, і вперше за кілька тижнів мені захотілося щось розбити.

- Ви всі! – закричав я, показуючи пальцем на тих, що стояли навколо мене. – Зітріть це відео зі своїх сраних телефонів! Зараз же! Якщо побачу у когось, вам кришка! Сучок це теж стосується.

- О Боже. - Медок закрит обличчя долонями. - Ти наливаєшся на арешт?

Пішли вони всі на хрін.

- Якщо раптом побачиш її - знайди телефон і подзвони мені. - Я повернувся і сів у свою розбиту в мотлох машину.

* * *

Я проїздив близько години, перш ніж набрався мужності зателефонувати батькові Тейт. Нехай він і дізнається про те, що сталося від дирекції школи, але спочатку має почути про все від мене. Я невпинно дзвонив Тейт, відправляв повідомлення, але настав час розхльобувати наслідки.

Батько Тейт узяв трубку на першому ж гудку.

– Алло? – спантеличено відповів він. Я дзвонив з телефону Медока, номер був йому незнайомий.

- Містер Брандт? Це Джаред.

- Джаред?! - Вигукнув він. - Що трапилося?

Кумедно.

Ми з містером Брандтом спілкувалися есемесками. Якщо я зателефонував, то щось було не так, і він це зрозумів.

- З Тейт все гаразд, - квапливо запевнив його я, але це прозвучало брехливо. Фізично вона була в порядку. - Але дещо все ж таки сталося. - Я трохи помовчав, а потім виклав на одному подиху: - Мабуть, вам варто повернутися додому якнайшвидше.

Кожне слово віддавало гіркотою, але іншого шляху не було.

Зараз Тейт був потрібний батько.

- Що, чорт забирай, сталося?! - прогавкав він у трубку, і я відсмикнув руку від вуха.

Повільно, пом'якшуючи як міг слова, я ніяково повідомив йому, що ми з Тейт займалися сексом після Осіннього балу, що нас записали на камеру, і що, судячи з усього, це відео розіслали всій школі з мого телефону, який я втратив.

Так, я не живець.

На іншому кінці лінії повисло гнітюче мовчання – я зіщулювся і сказав собі, що настав час заткнутися. У будь-який момент він простягне руку, схопить мене за шию і стискатиме її доти, доки я не перестану дихати.

- Містер Брандт? - Він не відповідав, і я замружився, внутрішньо приготувавшись до удару. - Куди вона могла поїхати?

Він трохи помовчав, а потім відкашлявся і сказав:

- Можливо, на цвинтар.

- Так сер. Спробую поїхати туди.

- Джареде, - знову заговорив містер Брандт, спокійніше, ніж я сподівався. - Знайди мою дівчинку.

Привези її додому цілою. - Він важко видавлював з себе кожне слово. - І не відходь від неї, поки я не повернуся.

Я кивнув, хоч він цього й не міг бачити.

- А потім, - додав він, - я, можливо, ніколи більше тебе до неї не підпущу.

У мене все всередині впало, а він повісив слухавку.

* * *

Коли я приїхав на цвинтар Конкорд Хілл, у мене виникло таке почуття, ніби я повернувся в минуле, яке ось-ось поховає мене під собою. Я часто бував тут раніше, але майже ніколи без Тейт.

Тут була похована її мама, саме тут я зрозумів, що Тейт мені більше, ніж просто друг. Я приніс повітряну кульку на могилу її матері, а потім стягнув кулон, який Тейт залишила для неї.

Навіть попри те, що для Тейт це місце було пов'язане з горем, у мене про нього збереглися лише добрі спогади.

Моє серце почало підстрибувати в грудях, немов тенісний м'ячик, коли я побачив «Бронко», припаркований на узбіччі неподалік могили матері Тейт.

З нею все гаразд.

Я видихнув і, примостившись за позашляховиком, заглушив двигун.

Коли я вилазив з машини, уламки розбитого скла захрумтіли у мене під ногами, але я майже не помітив цього.

Мій погляд був прикутий до Тейт, яка лежала на могилі матері, притулившись лобом до землі.

Я спробував поставити себе на її місце.

Чи я переживав через те, що люди побачили, як я займаюся з кимось сексом?

Так.

Чи я переживав, що люди побачили мою дівчину оголеною? Навіть не просто оголеною, а яка сиділа верхи на мені?

Чорт забирай, так.

Через те, чим ми займалися, ставало брудним.

У грудях у мене занурилося, і мені захотілося зрівняти це місто із землею, щоб знайти винуватця.

- Тейт ... - Наблизившись, я зміг лише прошепотіти її ім'я.

Вона напружилася, але не подивилася на мене.

Прокляття.

Тейт, ми знайдемо вихід із цього пекла, тому що ніхто не зможе зруйнувати те, що існує між нами.

- Ти ж переміг, Джаред? Чому ти не можеш просто дати мені спокій?

- Тейт, це все якась хрінь. Я...

Вона перебила мене.

- Ні! Досить! - Закричала Тейт, різко обернувшись і спопеляючи мене поглядом. - Ти мене чуєш? Мое життя в цьому місті знищено. Цього ніхто не забуде. Ти переміг. Хіба не розумієш? Ти. Переміг! Тепер відчепись від мене!

Я не міг знайти слів. Не міг дихати. Вчепився собі у волосся, намагаючись зрозуміти, як повернути контроль над тим, що відбувається.

- Просто зупинись на хвилину, гаразд? - Я розвів руки, намагаючись говорити спокійніше.

- Я вже наслухалася твоїх історій. Твоїх виправдань.

Вона встала і пішла до дороги. До своєї машини.

- Я знаю. - Я рушив слідом за нею. - Моїх слів недостатньо. Я нічого не можу пояснити. Поняття не маю, звідки взялося це відео! - Вона не зупинялася, і я перейшов на крик.

- Його надіслали з твого телефону, козел! - Не обертаючись, кинула Тейт. - Ні, забудь. Я більше з тобою не розмовляю.

Вона не збиралася вислухати мене. Тейт була в сказі і явно хотіла забратися від мене якомога далі.

- Я подзвонив твоєму батькові!

І тут вона зупинилася.

Тейт щось пробурмотіла собі під ніс, але я не почув, що саме. Напевно, й добре, що не почув.

І тепер стояла на місці, не рухаючись. Мовчки.

Ворушись, придурок!

- Тейт, я нікому не надсилав відео. - *Почуй мене, крихітко* – Я навіть не записував нас.

Це належить лише нам, і ніхто в нас це не забере.

Вона слухала, тому я вирішив продовжувати – поки вона мені дозволяла.

– Я два дні не міг знайти свого телефону. Залишив його нагорі у Торі, коли ми слухали музику. А коли згодом згадав і повернувся за ним, його вже там не було. Хіба не пам'ятаєш?

Від холодного повітря піт, що виступив у мене на лобі, миттю став крижаним. Я дивився, як довге волосся Тейт майорить на вітрі в неї за спиною.

Вона більше не робила спроб піти, це добрий знак.

- Ти брешеш, - огризнулася вона тихо.

А ось це не дуже добрий знак.

Скориставшись моментом, я підійшов до неї.

Ще сьогодні вранці вона сміялася, коли я лоскотав її, а потім пошепки вимовляла моє ім'я, коли я кохався з нею.

Тейт мала відчувати мене. Навіть попри те, що зараз я до неї не торкався, вона мала відчувати.

– Я подзвонив твоєму татові, бо він у будь-якому разі дізнається. Це кляте відео всюди. Я хотів, щоб він почув про все від мене. Він повертається додому.

Її плечі трохи розслабилися, але вона похилила голову. Наче здалася.

– Я люблю тебе більше, ніж самого себе, – сказав я їй, – більше, ніж свою власну сім'ю, послухай мене заради всього святого. Я не хочу більше й кроку зробити у цьому світі без тебе.

Це було важко, але я сказав правду.

Я любив матір та брата. Але якби мені довелося вибирати між трьома найдорожчими мені людьми, я б вибрав Тейт.

Вона не обернулася і нічого не сказала. Я поклав їй руку на плече.

- Тейт.

Вона різко обернулася, скинувши мою руку і насторожено дивлячись на мене.

Я все ще був ворогом.

- Ти маєш право мені не довіряти, Тейт. Я це знаю. Моє довбане серце розривається на частини. Те, як ти на мене дивишся, просто нестерпно. Я б більше ніколи не завдав тобі болю. Будь ласка... давай хоча б спробуємо у всьому розібратися разом. - Мій голос надломився, а грудка в горлі збільшилася в розмірах.

- Добре. - Вона засунула руку в кишеню і дістала телефон. – Я підіграю.

Підіграю?

- Що ти робиш? - спитав я, звузивши очі, в яких стояв туман.

- Дзвоню твоїй мамі. – Вона почала натискати кнопки на екрані.

– Навіщо?

- Коли вона купила тобі телефон, то встановила на нього GPS-додаток, що стежить. Кажеш, втратив телефон? Давай його знайдемо.

РОЗДІЛ 37

- Школа, - сказала Тейт майже пошепки, знову засовуючи мобільний в кишеню. – Телефон у школі.

- Чорт. - Моя мати стежила за мною? Отже, от як їй вдалося знайти мене тієї ночі, коли я був біля ставка. - Вона розумніша, ніж я думав, - пробурмотів я собі під ніс.

Значить, мій телефон у школі. Я залишив його на вечірці, і хтось із нашої школи взяв його і не вимкнув.

А ось це дуже безглуздо.

Однак я, як і раніше, не міг зрозуміти, як було записано це відео. Того вечора я включав на телефоні музику – але точно не камеру.

Чорт.

Я повільно заплющив очі.

Балкон.

Може, хтось там сидів і знімав нас?

Тепер усередині мене кипіла лють, і я був готовий рвати й метати.

Тоді Тейт уперше вирішила взяти ініціативу до своїх рук і спробувати щось нове. Вона сиділа на мені верхи, смілива і прекрасна, і я був вражений.

Тільки подумати, що хтось весь цей час сидів на балконі та спостерігав за нами! Спостерігав за нею.

Повернувшись у реальність, я подивився на Тейт, яка стояла насупившись. Вона була налякана.

Але хоча б більше не тікала від проблем.

– Я бачу твій погляд, – тихо сказав я, присунувшись ближче. - Погляд, який з'являється у тебе, коли ти готова дати здачу. Погляд, який з'являється, коли ти вирішуєш не тікати, а залишитися і боротися.

- За що мені боротися? - Запитала вона надтріснутим голосом.

За нас, чорт забирай!

- Ми не зробили нічого поганого, Тейт.

Її очі почервоніли від сліз, але я знав, що вона не втече. Її подих вирівнявся, а губи стиснулися в тонку ріщучу смужку.

- Поїхали. - Вона повернулася і, підійшовши до свого джипа, відчинила дверцята.

Слава Богу. Я повільно видихнув.

Може, ми не знайдемо мій телефон. Може, я не зможу довести їй, що я невинний. Може, везти її назад до школи, де всі на неї дивитимуться, – гігантська помилка.

Але вона знову боролася за нас, і це так мене ощасливило, що я готовий був погодитися танцювати на людях за першого ж її прохання.

- На... емм... на твоїй машині точно безпечно їхати? - Вона показала на "Бос", припаркований за її джипом.

Крихітко, мені начхати. Я похитав головою.

- Не морочся. Зайвий привід додати кілька нових примочок.

Її очі сповнилися сльозами, але вона моргнула і зробила глибокий вдих.

- Тобі треба заїхати до мами на роботу, забрати її телефон, – інструктувала мене Тейт. Він знадобиться нам, щоб знайти мій. - Зустрінемося біля школи.

* * *

Забравши у матері телефон і швидко втікши, щоб вона не засипала мене питаннями, я помчав до школи. Тейт чекала на стоянці.

- Ти в порядку? - Запитав я, взявши її за руку, але вона тут же висмикнула її.

Серце в мене впало.

- Тейт.

Вона не дивилася на мене. Сиділа, відвернувшись від мене, дивлячись на школу.

— Не питай, чи я гаразд, — промовила вона здавленим голосом, ніби намагалася не розплакатися. – Не думаю, що найближчим часом зможу відповісти на це запитання.

Вона провела рукою своїм довгим світлим волоссям і зробила глибокий вдих, а потім пішла до школи.

Боже, сподіваюся, що все вийде.

Чим більше часу минало, тим більше вона віддалялася від мене, і був я винен чи ні – це може стати останньою краплею.

Тейт пережила дуже багато.

Вона ось-ось перейде тонку межу між бажанням боротися та потребою назавжди замкнутися у собі.

Я наздогнав її та пішов поряд, не торкаючись.

Учні досі сиділи на уроках, але часу залишалось небагато. Скоро продзвенить дзвінок, і ми опинимося немов звірі в клітці.

Всі погляди будуть звернені на нас, і тікати не буде куди.

Я йшов на датчик у маминому телефоні, а сам дивувався, що не розлютився на матір, дізнавшись, як вона за мною стежила.

Я надто довго відчував себе самотнім, і тепер мені було навіть приємно дізнатися, що хтось про мене турбувався.

Вогник постійно блимав, показуючи зразкове місцеперебування телефону, але конкретних координат не визначав.

Має бути якийсь спосіб розібратися з цим швидше.

У мене тремтіли руки, і мені хотілося забратися звідси до дзвінка.

- Ще блимає? - Запитала Тейт, дивлячись на телефон у мене в руці.

- Так. - Я озирнувся, чекаючи, що нас хтось побачить.

- Повірити не можу, що мій телефон досі працює. Минуло вже два дні, а GPS швидко розряджає батарею.

- Ну, відео надіслали сьогодні вранці, – зауважила вона. – Якщо ти кажеш правду, то той, хто використовував телефон, зарядив його після суботнього вечора.

Така далека від мене.

- Якщо я говорю правду... – Я повторив її слова, роздратований тим, як швидко все змінювалося. Цього ранку ми були такі близькі, а зараз вона ніби хотіла, щоб я тримався від неї якомога далі.

— Слухай, — заговорила Тейт, порушивши мовчанку, що зависла. – Передавач працює лише у радіусі п'ятдесяти метрів. Значить...

- Значить, починай набирати мій номер, – перебив її я. – Може, ми почуємо рингтон.

П'ятдесят метрів – це чимало. Телефон був десь тут, але нам знадобиться допомога, щоб визначити його точне місцеперебування.

Тейт дістала свій мобільник із задньої кишені та набрала мій номер. Ми мовчки йшли викладеною плиткою підлогою, прислухаючись до найменших звуків, сподіваючись почути звук вібрації або рингтон.

Попри те, що Тейт тримала телефон притиснутим до вуха, я чув, як вмикається голосова пошта. Щоразу, коли

це відбувалося, Тейт скидала виклик і набирала знову, а ми йшли далі.

- Розділімося, - запропонувала вона після п'ятого дзвінка. - Набиратиму далі. А ти просто слухай. Мені здається, він у когось у шафці.

- Чому ти так думаєш? - Запитав я, зупиняючись і дивлячись на неї. – Його могли взяти із собою.

- Ні, я набираю кожні десять секунд. - Вона похитала головою. – На уроці телефон довелося б відключити, і тоді автовідповідач спрацьовував би одразу. Він включений, отже, лежить у шафці.

Розділитися?

Я потер підборіддя. Мені зовсім не подобалася ідея. Але в нас лишилося мало часу.

- Гарзд, - змирився я. – Але якщо знайдеш, одразу дзвони на мамин номер. Не хочу, щоб ти залишалася тут сама, не сьогодні.

Тейт дивилася на мене, ніби була не впевнена в тому, чи варто їй витратити на це все свій час. Мабуть, думала, що я розіслав відео, а тепер просто граю з нею.

Нарешті, розвернувшись, вона побігла до сходів другого поверху.

Я продовжував пошуки на першому, стискаючи та розтискаючи кулаки в передній кишені толстовки й намагаючись вловити свій рингтон.

Я не носив годинника, зазвичай дивився час на телефоні, але знав, що залишилися лічені хвилини.

Дзвінок ось-ось продзвенить, і тоді нам доведеться кинути цю витівку і забратися звідси.

Цього ранку я відчував дотик її губ і рук, її щастя. А зараз я відчував лише її сумніви. Вони стали між нами, як слон вагою в десять тонн.

Раптом телефон у мене в руці задзижчав, і я підняв його до очей так швидко, що мало не випустив. Допис від Тейт.

«2 поверх, поруч із кабінетом Кахла!!»

Чорт.

Я як ненормальний помчав до найближчих сходів і ледве не розтягнувся на сходах, коли продзвенів дзвінок, що сповіщає про закінчення занять.

Від жаху у мене душа пішла у п'яти. Я забарився лише на мить, а потім рвонувся через двері на другий поверх.

Учні заповнили коридор, прямуючи до своїх шафок, або вниз, до виходу зі школи.

Більшість затримувала на мені погляд, але я просто повернув ліворуч і почав протискатися через натовп так швидко, як міг.

З тих, хто йшов мені назустріч, одні просто гальмували, інші зупинялися і починали перешіптуватися. Неможливо було зрозуміти, що в них на думці, і я стис кулаки від досади. Я був лютий через все, що трапилося. До того ж мені не дуже посміхалося розхльобувати кашу, яку не я заварив.

Нарешті я побачив Тейт. Вона стояла біля ряду шафок ближче до кінця коридору, і на неї теж дивилися.

Вона не рухалася, але трималася прямо і не ховалась. Коли вона подивилася на мене, я, чорт забирай, мало не розтанув. Стіна, яка розділяла нас, звалилася.

- Ти в порядку? – знову спитав я, взявши її обличчя у долоні.

- Так, - відповіла Тейт таким тоном, що я одразу все зрозумів. Вона повірила мені. – Телефон тут, у 1622, – сказала вона м'яко, і я напружився. - Не знаю, чия це шафка.

Натомість я знаю.

Я подивився їй за спину, свердловши поглядом дверцята шафки.

Пайпер.

Я стиснув щелепи. З кожним вдихом кисень вливався у легені, як пальне.

Я не бив жінок, але, чорт забирай, із задоволенням дозволю Тейт зробити це замість мене.

- Повернулася так швидко? – пролунав уїдливий голос у мене за спиною. - Твоя порно кар'єра вже зазнала краху?

Тейт сіпнулася в моїх обіймах, і я ніжно поцілував її в чоло, а потім повернувся обличчям до цієї сучки.

Я хотів затулити Тейт собою, але вона потягла мене за руку, а сама виступила вперед.

О Боже. Я потер лоба, намагаючись стримати мимовільну посмішку.

У цьому нічого смішного, просто Тейт не переставала мене дивувати.

- Взагалі-то ми чекали на тебе, - сказала моя дівчина з перебільшеною радістю. - Ти знаєш про те відео, яке розіслали з номера Джареда сьогодні вранці? Яке бачили усі? Він його не посилав. Його телефон вкрали у суботу. Ти випадково не знаєш, де він? - Тейт схрестила руки на грудях.

У коридорі запанувала тиша, всі стовпилися довкола нас так, як глядачі навколо рингу в очікуванні боксерського поєдинку.

- Звідки мені знати, де його телефон? - Прошипіла Пайпер.

Тейт підняла свій мобільник.

- Ох, річ у тім ... - Вона натиснула на кнопку повторного виклику, і всі почули пісню Behind Blue Eyes групи Limp Bizkit, яку я поставив рингтоном для Тейт, - вона долинала з шафки Пайпер.

Цю мелодію я встановив після її від'їзду до Франції – начебто вона могла мені зателефонувати – і з того часу не змінював.

Тейт показала натовпу екран свого мобільного телефону, щоб вони побачили, що він набирає саме мій номер.

- Це твоя шафка, Пайпер, - промовив я голосно.

Тейт принизили. Шкода була заподіяна.

Це я виправити не міг. Але хотів донести до всіх, що не я винен у цьому приниженні. Що я ніколи більше не завдам їй болю.

- Люблю цю пісню, - з глузуванням сказала Тейт. - Давай ще раз послухаємо. - Вона знову набрала номер, і однокласники присунулися ще ближче. Хтось чекав на бійку, інші перешіптувалися чи кивали.

Я підійшов до Пайпер і, нахилившись над нею, сказав:

- Відкрий чортові дверцята і поверни мені телефон, інакше ми приведемо директора, щоб він сам відкрив твою шафку.

Пайпер підбгала губи.

- Це Нейт придумав! - Випалила вона нарешті, не витримавши.

Глядачі почали сміятися.

- Тупа сука! - звідкись з натовпу прогавкав Нейт. – То була твоя ідея.

І я розправив плечі, побачивши, що він вийшов уперед.

Деякі тупі від народження.

Я відвів кулак назад і врізав Нейту прямо в ніс, через що той звалився на підлогу, як підстрелений олень. Я встав над ним на той випадок, коли ідіот знову вирішить схопитися на ноги.

Медок пробився через натовп, витріщивши на Нейта, що валявся на підлозі. Здавалося, його очі ось-ось викотяться з орбіт.

- Ти як? - одразу спитав він, переводячи погляд на Тейт.

Я не чув і не бачив її відповіді, але Медок похитав головою і знову глянув на Нейта.

- Як ви це зробили? - Запитала Тейт у сучки Пайпер. Та не відповіла.

- Твій батько – коп, так? – продовжувала Тейт. - Який у нього номер? - Вона підняла телефон так, ніби збиралася зателефонувати. - Ах, точно, 911.

- Ох, гаразд! - Прошипіла Пайпер. - Нейт ходив зі мною на Осінній бал, потім на вечірку Торі. Коли ми побачили, як ви з Джаредом піднялися нагору, Нейт узяв свій телефон і заліз на балкон. Потім він показав мені відео. Я помітила, що Джаред залишив телефон на комоді, тож пробралася до кімнати та забрала його.

Твою матір.

- Отже, відео було записано на телефон Нейта, - підсумувала Тейт, дивлячись на мене. - Потім ви перекинули його Джареду і розіслали всім повідомлення.

Ми подивилися один на одного, і я відчув неймовірне полегшення. Немов гора з плечей упала.

- Віддай Джареду телефон, Пайпер. І зараз же, - наказав Медок, а я витріщився на Нейта, який намагався підвестися з підлоги.

Однак, як тільки наші погляди зустрілися, він, схоже, передумав і ліг назад.

Пайпер підкреслено повільно дістала телефон, а потім шпурнула його Тейт.

- Ми закінчили, - хитро сказала вона і зневажливо махнула рукою. - Можеш провалювати.

У мене на язиці крутилася добра сотня образливих висловів, які мені хотілося сказати в її адресу, але я знав, що зараз тільки дарма втрачу час. Я потім з усім розберуся. Ця витівка не зійде з рук ні Пайпер, ні Нейту.

Просто виведи звідси Тейт.

Але, зрозуміло, що Тейт мала інші плани.

- Пайпер? - Заговорила вона спокійно. - Зроби собі ласку, звернися за допомогою. Джаред не твій і ніколи не буде твоїм. Насправді він на тебе більше не погляне. І не побачить у тобі нічого привабливого, якщо взагалі хоч колись бачив.

Тейт повернулася до мене, але тут раптом Пайпер вчепилася їй у волосся!

А я стояв як чортів кретин, не знаючи, яку з них хапати, бо вони рухалися в біса швидко.

Тейт врізалася спиною в шафки. Пайпер намагалася вдарити її кулаком. Тейт пригнулась, а потім хльоснула Пайпер по обличчю. Двічі.

Чорт.

Я помітив, що Медок відчайдушно махає мені.

– Портер! – голосно прошепотів він.

Я тут же обхопив Тейт руками й почав шепотіти їй: «Ш-ш-ш», намагаючись її втихомирити. Але вона відчайдушно рвалася на волю.

Лікар Портер нарешті пробрався крізь натовп.

- Що тут відбувається? – пробубнив він, вийшовши до центру.

Тейт відразу перестала рухатись. Я послабив хватку, і вона мовчки встала поряд зі мною, опустивши очі. А Портер дивився то на Пайпер, що скиглила на підлозі, то на розбитий ніс Нейта, що лежав поруч з нею.

- Лікар Портер, - заговорив Медок. - Нейт і Пайпер зіткнулися один з одним.

Піт заструменів у мене по спині. Я не знаю, чого мені хотілося більше - обійняти Тейт, дати тумака Медоку або дати тумака Медоку.

- Містере Карутерсе, я не настільки дурний. - Лікар Портер повернувся до натовпу. - Що сталося?

Я підняв п'яту і наступив на руку Нейту як застереження, щоб той не смів відкривати рота. Він спробував вивільнити долоню, але я лише натиснув сильніше.

У будь-якому разі він навряд чи щось сказав би. Він же не хотів, щоб ми пішли з усією цією історією до копів.

Я пішов би, якби Тейт захотіла, але краще я розберуся з усім цим сам.

- Я нічого не бачив, сер, - озвався мій приятель Гуннар.

- Я теж, докторе Портер. – Ще один учень наслідував його приклад. - Мабуть, просто випадковість.

Решта швидко зрозуміли, який план, і підтримали цю версію. Портер так і не зумів досягти зрозумілих пояснень, і ні в кого не виникло проблем.

Тейт була в безпеці, а отже, я міг відвезти її додому без жодних ускладнень.

Потираючи свою бороду, доктор Портер глянув на Нейта та Пайпер.

– Добре, ви двоє. Підіймайтеся і йдіть до медсестри. Решта, по домівках! – скомандував він.

Нейт і Пайпер пішли коридором за Портером, правда, Нейта трохи хитало. Інші учні повільно і тихо розійшлися. Ніхто не іржав у долоню. Ніхто не озирався на Тейт.

Тепер вони знали, що це відео було не моїх рук справа, а якщо я не схвалював подію, вони теж не стануть.

Іноді той факт, що тебе люди бояться, може зіграти тобі на руку.

Обійнявши Тейт за шию, я пригорнув її до себе. У моїх обіймах вона була у безпеці.

Хоча вона, схоже, рятівника не потребувала.

- Вибач за те, що не довіряла тобі. - Її приглушений голос завібрував на моїх грудях. – І за машину також.

Мене найменше зараз хвилювала хрінова машина.

- Тейт, ти моя, а я твій. З кожним днем ти розумітимеш це все більше. Коли у тебе не залишиться сумнівів, я зароблю твою довіру.

Я ще не заслужив на неї. Сьогоднішній інцидент став результатом моїх огидних вчинків у минулому.

- Я твоя. Просто... я не була впевнена, що ти справді мій, – тихо промовила Тейт.

– Отже, мені доведеться тебе переконати. - Я поцілував її в верхівку, і в пам'яті з'явилася картинка, як Пайпер схопила її за волосся. Але Тейт ухилилася, а потім сама завдала удару.

Я хмикнув.

- Ти смієшся? Зараз? - Вона відсторонилася і подивилася мені в очі сердито і водночас спантеличено.

Так, сміятися мені точно не варто зараз.

- Ну, раніше мене турбувало власне невміння справлятися зі злістю, а тепер турбує твоє. Тобі подобається бити людей. – Я широко посміхнувся.

Тейт закотила очі.

- Я не зла. Вона отримала по заслугах, до того ж напала на мене першою.

Я підняв Тейт на руки, допоміг їй обвити мене ногами та поніс її коридором до виходу зі школи. Я не зміг стриматись.

Я так боявся, що більше не зможу торкнутися її знову.

- Це твоя вина, до речі, - сказала вона мені на вухо.

- Що? - Запитав я.

- Ти зробив мене злюкою. І тепер я б'ю бідних, беззахисних дівчат... і хлопців, - додала вона, і я знову ледве не розреготався, згадавши, як дісталоя Медоку.

- Якщо кувати метал досить довго, він перетворюється на сталь.

Тейт поцілувала мене у вухо, і по тілу пробігла тремтіння.

- Аби тобі, великий і страшний агресор, краще спалося ночами, - піддразнила вона.

І я стиснув її міцніше, сподіваючись, що одного разу зможу заглядити свою провину.

РОЗДІЛ 38

Весь наступний тиждень ми не покладаючи рук, видаляли відео з Інтернету або подавали скарги хостингам. Тейт мужньо сприймала все це, доки не прочитала коментарі до відео на одному із сайтів. Деякі були жорстокими. Деякі – збоченими. Але абсолютно всі – огидними.

Вона вже була готова спалити весь Інтернет, тому зрештою я переконав її залишити цю справу, сказавши, що з рештою розберуся сам. Насправді я попросив Джексона. Він набагато краще розбирався у всій цій фігні. І я знав, що брат упорається швидше.

Батьки Пайпер дізналися про історію з відео та про роль своєї доньки у всьому цьому. Вони забрали її зі школи до кінця року. Їй треба було до випуску залишатися на домашньому навчанні.

З Нейтом інша справа. Після того епізоду в коридорі минулого тижня він так і не з'явився, тож я відклав це питання на майбутнє.

Зрештою, він намалюється і дізнається, що я йому й близько нічого не пробачив.

Найскладніше виявилось налагодити контакт із батьком Тейт. Він підтримував наші нові відносини, але, на його думку, ми мали «пригальмувати, я сказав».

Минулими вихідними ми з ним відвезли Тейт до Чикаго, де купили їй ту саму G8, на яку вона милувалася в Інтернеті. Джеймс був не в захваті через те, що довелося витратити стільки грошей на машину для дочки, але він хотів, щоб вона посміхалася. Щоб не сиділа без діла. Зосередилася на іншому проєкті.

Хтось може вважати його терапевтичну методичку втечею від проблем, але насправді це не так. Робота над розбитою «Шевроле Нова», якою він забезпечив мене минулого року, стала для мене способом відволіктися від думок. Завдяки їй у мене з'явились простір, перспективи, майбутнє.

І ця тактика вже сприятливо впливала на Тейт. Мені навіть не вірилося, що вона так швидко оговталася після історії з відео.

- Що це? - Тейт з цікавістю подивилася на коробочку, яку я вклав їй у руки.

Я сидів навколішки в неї на ліжку.

– Відкрий.

Тейт уже лягла спати, коли я крадькома пробрався до неї в кімнату по дереву – під дощем.

До цього я встиг зганяти в торговий центр, про який мені розповідав Медок, взявши із собою Джексона. Я був не з тих, хто ходить по магазинах, але змирився з цим і звернувся до брата за порадою.

Мені хотілося подарувати Тейт щось особливе.

Відкривши коробочку, вона дістала браслет із підвісками. Її очі засяяли – у них читалося здивування та легке замішання.

Я спостерігав за тим, як вона розглядає чотири підвіски: ключ, монету, мобільний телефон та серце.

Вигляд у мене був незворушний – мені все ще було ніяково показувати комусь свою слабкість. Показувати, як я сподівався, що ця дівчина визнає мене гідним її.

За кілька секунд її очі розширилися - вона здогадалася.

– Мої рятувальні засоби! - Випалила Тейт з усмішкою, і я полегшено видихнув.

Донедавна я не знав, що в минулому Тейт мала особливу тактику виживання при зіткненнях зі мною. Певний набір речей, яку вона завжди тримала при собі, приходячи на вечірки чи інші заходи у старших класах школи.

Рятувальні засоби, якими вона користувалася, щоб утекти від мене за потреби. Гроші, телефон та ключі від машини.

– Ага. - Я провів рукою по волоссю, і краплі дощу впали мені на обличчя. - Коли по дорозі в Чикаго ти розповіла, як раніше завжди готувала шляхи відступу, якщо тобі доводилося зі мною стикатися, мені захотілося, щоб ти перестала бачити мене в такому світлі.

– Я не... – Тейт похитала головою.

– Знаю, – перебив я. – Тільки все одно хочу пообіцяти, що більше ніколи не втрачу твою довіру. Я хочу стати одним із твоїх рятувальних засобів, Тейт. Хочу тобі бути потрібним. Тому... – Я вказав на браслет. – Тут це серце. Воно моє. Як твій рятувальний засіб. Джексон допоміг мені вибрати його.

Мені потрібно було просто купити їй браслетик із серцем. І все. З клятим серцем. Це все, що їй знадобиться. Тепер я захищатиму її. Тепер я буду тим, до кого вона звернеться – якщо Тейт взагалі знадобиться до когось звернутися, – за допомогою та підтримкою.

- Як справи у твого брата? - Цим питанням вона повернула мене в теперішнє.

- Не погано. Тусується у нас. Мама працює з адвокатом, щоб отримати право опіки. Він хоче познайомитися з тобою.

І то була правда. Цитую Джексона: «Я хочу познайомитися з дівчиськом, через яке ти став таким занудою».

Маленький засранець.

- Із задоволенням, - відповіла Тейт м'яко. Моє серце переповнилося емоціями, коли я побачив, як вона перебирає браслет, розглядаючи його сяючими очима.

- Одягнеш? - Попросила вона, і я вирішив не звертати уваги на сльозинку, що втекла по її щоці. Сподівався, що це сльози щастя. І раптом я зрозумів, що не можу дочекатися, поки батько нарешті пом'якшить правила, і нам буде дозволено проводити разом більше часу. Чорт забирай, мені необхідно до неї доторкнутися.

І якнайшвидше.

Нам уже було по вісімнадцять, але ми обоє шанували її батька. На його думку – і, ймовірно, на думку більшості батьків – у вісімнадцять надто рано займатися тим, чим я хотів із нею зайнятися.

Тим, чим я вже з нею займався.

Я вдягнув браслет Тейт на зап'ястя і застібнув замочок, а потім перетягнув її до себе на коліна.

О Боже.

Вона осіддала мене і, обхопивши руками за шию, стала соватись на мені. На мить я заплющив очі.

Стільки часу минуло.

Гаразд, всього тиждень, але все ж таки.

Коли ти пізнав смак того єдиного, що здатне наповнити тебе до країв, неможливо ще не бажати.

Ще і ще.

Тейт схилилася над моїм обличчям, її м'які ніжні губи припали до моїх, і я стиснув її стегна. Я знав, що не зможу залишитись, але й зупинятися теж не хотів.

- Джареде, - промовив низький чоловічий голос, у якому звучало попередження, і ми обидва підвели голови, подивившись на двері.

Чорт. Батько Тейт.

Я зітхнувши похитав головою.

- Тобі час додому, - скомандував він через зачинені двері. - Ми побачимося завтра за вечерею.

Чудово.

Моє тіло знемагало, але що я міг йому сказати?

Гей, мені потрібно побути з вашою дочкою ще приблизно години зо три, ну чи доти, доки вона не вирубається від знемоги? Або, якщо ви не заперечуєте, я залишуся тут на всю ніч, бо солодко сплю я тільки тоді, коли вона втикається обличчям мені в шию?

Ага, це прокотить.

- Так, сер, - відповів я вголос.

Тейт вся тремтіла від беззвучного сміху. Я повернувся до неї.

- Схоже, мені час іти.

Взявши мене за футболку, вона торкнулася мого носа своїм і неохоче сказала:

- Знаю. Дякую за браслет.

Я зліз із ліжка і поцілував її як слід, перш ніж попрощатися. Тейт не полегшувала мені завдання - навпаки, у неї був такий погляд, наче вона ось-ось на мене накинеться.

Але я вчинив так, як мені було наказано – поки що так, – і поліз по дереву до себе.

Тепер я був щасливий, що містер Брандт не спилив його.

Стоп... тепер він, мабуть, це зробить.

Я посміявся про себе, залазячи у вікно, потім помахав
Тейт і вимкнув світло.

Стояк у мене в штанах не ослаб, і я боровся з
бажанням притягнути її до себе в кімнату.

Значить, знову холодний душ.

Прямуючи у ванну, я відчув, як вібрає притиснутий до
ноги телефон, і витяг його з кишені.

Глянув на екран і насилу придушив бажання спустити
його в унітаз.

Кейсі.

РОЗДІЛ 39

Я роздратовано простогнав.

Вже пізно, а ми з нею не в тих відносинах, щоб балакати телефоном. Якого біса їй треба? Махнувши пальцем по екрану, я відповів:

– Так?

- У мене є для тебе дещо, - скрутним голосом заспівала Кейсі, зовсім збивши мене з пантелику.

Напружившись, я розпрямив плечі.

- Упевнений, що мені це нецікаво, - пролунала моя рішуча відповідь.

Зашуміла вода в душі.

- О, ще цікаво. - За її тоном я зрозумів, що вона посміхається. - Я в Медока. Поспішай, або ми почнемо без тебе-е-е-е.

Боже. Не мені судити, але Кейсі іноді поводитися трохи безглуздо. А зараз вона, схоже, була п'яна.

- Дай йому трубку, - скомандував я, починаючи втрачати терпіння.

Кейсі захихотіла, а потім у трубці почулося шарудіння.

- Чувак, просто приїдь, - тихо, але зі сміхом сказав Медок. - Від такого частування ти не відмовишся.

Якого дідька?

- Ти про Кейсі?

– Що? – У голосі Медока пролунали оборонні нотки. - Кейсі вражена. Вона приготувала тобі подарунок. Він зараз чекає на тебе в джакузі. Дамо тобі підказку. Його звать Нейт.

Серце забилося в горлі, обличчя запалало.

– Давай тягни сюди свою клятву дупу! - Скомандував друг і повісив трубку.

От чорт! Я вдихнув, а потім видихнув. Мені хотілося засміятися і водночас врізати кудись кулаком.

Гаразд, Кейсі, схоже, була не така вже й дурна.

Поняття не маю, як вона опинилася з Нейтом у будинку Медока, але задум був геніальний.

За себе я просто вибив би з Нейта все лайно, але за Тейт мені хотілося його вбити.

Варто лише згадати про те, як вона плакала минулого тижня, боячись подивитися в очі батькові. Або про те, як я проводжав її на заняття, щоб ніхто не наважився сказати їй якусь гидоту.

Я помічав кожную сльозинку, що котилася по її обличчю, кожен сумне зітхання, щоразу, коли вона заплющувала очі від сорому, - і розумів, що причиною всіх цих страждань був я. Нейт та Пайпер не мали нічого проти неї особисто. Вони мстилися мені.

Я ввійшов у гостьову спальню і розтормошив сплячого брата.

- Поїдеш битися?

Після того, як ми поїхали до Чикаго за подарунком для Тейт, Джексон залишився на ніч у мене. Мене дратувало те, що він досі жив не з нами, але його прийомні батьки, на моє полегшення, поблажливо ставилися до його візитів сюди. Цього тижня він ночував у нас щодня, хоча йому потім цілу годину доводилося добиратися до своєї школи.

- Чорт, звичайно, - пробурмотів він сонним голосом і виліз із ліжка.

Він зібрав своє довге волосся у хвіст, і ми обоє одягли свої чорні толстовки, які стали практично візитною

карткою братів Трент, а потім вийшли з дому. Мама спала, і в якусь мить я подумав захопити з собою Тейт, але потім вирішив: буде краще, якщо вона залишиться вдома. Бракувало тільки накликати на неї ще більше неприємностей.

Ми сіли у мій майже відновлений «Бос» та поїхали.

Поки ми їхали слизькими чорними вулицями в протилежну частину міста, Джексон позіхав на пасажирському сидінні.

- Ти приходиш пізно і завжди рано встаєш. Тобі треба більше спати. - Краєм ока я поглядав на брата.

Джексон похитав головою.

- Хто б говорив. Я кожної ночі години о другій прокидаюся від того, що ти матюкаєшся в сраному душі. Посади дівчинку в тачку і кудись прокотись з нею завтра. Впевнений, що їй це потрібно не менше, ніж тобі.

Я примружився, дивлячись у лобове скло, але з усмішкою сказав:

- Це нічого не змінить. Мені все одно буде потрібний холодний душ. Коли когось любиш, тобі завжди мало.

- О боже, - театрального простогнав Джексон. - Тільки не надумай зробити собі татуювання з її ім'ям, гаразд? Єдина крихта, чиє ім'я хлопець може набити у себе на тілі, – це його дочка.

Я похитав головою, але все одно не зміг прогнати з думок образ маленької дівчинки з каштановим волоссям і очима кольору неба перед дощем, яка колись сидітиме у мене на плечах.

Так.

Я дивився вперед, намагаючись не думати про те, як змінюються мої уявлення про своє майбутнє.

Залишок шляху ми з Джексоном проїхали мовчки.

Будинок Медока був разів у десять крутіший, ніж у тому районі, в якому жили ми з Тейт. Не зрозумійте мене неправильно. У нас чудовий район. Безліч доглянутих будинків, парків, затишні сусідські вечірки.

Але Медок? Він жив у такому місці, яке було не по кишені міським адвокатам та лікарям. Це житло не призначалося для традиційних фахівців. Тут селилися хірурги та директори компаній, які влаштовували свої сім'ї тут, а самі працювали в Чикаго.

Підїхавши до чорних металевих воріт метра чотири заввишки, я набрав код.

Вдень тут стояв охоронець, який перевіряв усіх, хто вїжджав і виїжджав з території, але вночі вони працювали скороченим складом і зазвичай патрулювали район на джипах.

Ворота загули, відчиняючись, і я повільно рушив ідеально вимощеною дорогою, що вела до житлового комплексу Севен Хіллз Веллі.

Минувши кілька будинків, ми звернули на підїзну доріжку Медока, яка виписувала зашморг перед головним входом до будинку. Вистрибнувши з машини, я зачинив дверцята і стиснув кулаки, намагаючись налаштуватися. Я ще точно не знав, який сценарій виберу, але вирішив, як зазвичай кинуся у вир з головою - і поводитися так, ніби знаю, що роблю.

Коли сумніваєшся, дотримуйся звичної схеми.

Джексон порівнявся зі мною, і ми з ним увійшли до будинку Медока і через хол попрямували до заднього двору.

Насправді це був не будинок, а справжнісінький особняк, але Медок ще кілька років тому сказав мені, щоб я називав його домом, і ніяк інакше.

Він не мав звички хвалитися своїм становищем у суспільстві чи станом. Якби мав, ми б не потоваришували.

- Агов чувак. Саме час! - Медок підтюпцем підбіг до нас у коридорі. На ньому були кумедні пляжні шорти в шотландську чорно-сіру клітку, а його світле волосся, зализане назад, виглядало так, ніби він щойно плавав. Але, крім волосся, все інше було сухим.

До Хелловіну залишалось два дні, і на вулиці було холодно, але у Медока в джакузі чудасії погоди відчувалися не так явно.

Я зупинився перед ним і спитав:

- Він що, правда, приперся до тебе додому?

Нейт знав, що Медок – мій найкращий друг. Невже цей хлопець був настільки дурний, що після інциденту з відео не побоявся опинитись на його території?

Медок усміхнувся.

- У тому й прикол. Він думає, що це дім Кейсі. - Його очі сяяли, наче він пишався тим, що обдурив Нейта. - Кейсі сьогодні випадково десь з ним зіткнулася. Потім вигадала план і написала мені. Я сказав їй, щоби вела його сюди. Він мене поки що не бачив.

Медок знизав плечима в очікуванні моєї відповіді.

Але я поведився стримано, не знаючи, як далеко планую зайти. Тепер мені було що втрачати, і вперше за довгий час мене хвилювало те, як складатиметься моє життя.

Джексон, що стояв поруч зі мною, хмикнув:

- Що, повідець вже надто сильно натягнутий, Джаред?

Повідець?

Клятий маленький засранець.

Я нахилив голову набік і кинув на нього багатозначний погляд, але він лише посміхнувся і відвернувся.

Джексон знав про вихідку Нейта - він же допомагав нам видаляти відео - і, попри те, що брат посміювався над моїми почуттями до Тейт, він був на нашому боці. Брат теж хотів, щоб цей мерзотник поплатився за скоєне, щоб йому дісталось не менше нашого.

Я пройшов коридором, потім пройшов через кухню. Медок і Джексон ішли за мною.

Через скляні двері я помітив Кейсі та Нейта, які розслаблялися в джакузі. Я вийшов надвір і порушив цю маленьку ідилію.

- Кейсі, вилітай. - Я різко мотнув головою убік.

- Що... - почав Нейт.

- Мовчати, - заткнув його я.

Кейсі, на якій був лише чорний бюстгальтер та трусики, вилізла з ванни, розплескавши воду.

- Винесіть його одяг, - розпорядився я, не зводячи погляду з Нейта.

Через секунду підійшов Медок і забрав речі Нейта з борту ванни.

Я не міг точно сказати, чи залишилося на Нейті щось з одягу, але, судячи з того, що мені про нього було відомо, він сидів у чому мати народила.

Нейт мовчав, і його погляд метався між мною, Медоком і Джексоном. Я не знав, куди пішла Кейсі, але не чув, щоб двері до будинку відчинилися, тому припускав, що вони все ще тут, у дворі.

- Джексон, дай мені свій ніж. - Я простяг руку, не зводячи погляду з шокованого обличчя Нейта.

За мить мені на долоню опустився автоматичний викидний ніж.

Я натиснув на кнопку, і лезо з частковою секреторною заточкою завібрало у мене в руці.

Блакитні очі Нейта округлилися ще більше, він почав озиратися, ніби шукав, як би втекти.

Ага, навіть не намагайся.

- Ти знаєш, чому я злий. - Я встав біля протилежного краю ванни, дивлячись йому в обличчя. - І ти мав здогадатися, що я про це не забуду.

- Джаред... - заговорив він.

- Заткнися, - обірвав його я.

Коротке чорне волосся Нейта змокло від поту і прилипло до чола, а губи тремтіли.

- Ми могли піти в поліцію, - сказав я йому, - але я звик сам зводити рахунки. - Я покрутив зап'ястям, демонструючи ніж. - Буде боляче.

— Будь ласка, — благав він сиплим голосом, намагаючись підвестися. - Я можу пояснити.

- Пояснити?! - гаркнув я, і він знову плюхнувся у воду.
- Що саме? Те, як ти накинувся на мою дівчину в лісі, або як ти зняв нас без одягу на камеру, а потім зробив так, що цей запис побачили всі?

І я повільно рушив у бік Нейта.

- Бачу, ти надто тупий і не розумієш, коли тобі щось кажуть. - Мій голос був тихий, я хотів, щоб Нейт сконцентрувався на тому, що було в мене в руці. - Але це ти зрозумієш. У тебе буде дуже неприємна ніч.

Я присунувся ближче, схилившись над ним.

- Мені дуже шкода, - видихнув Нейт, переводячи погляд з мого обличчя на блискуче чорне лезо. - Мені не

варто було до неї торкатися. Я більше навіть не подивлюся на неї. Будь ласка, не треба.

- Ти що? - Запитав я, зупинившись і піднявши брову.

- Я прошу вибачення. – випалив він.

- За що?

— За те, що я чіплявся до твоєї дівчини, — благав він.

- Ні. - Я похитав головою так, ніби говорив із трирічною дитиною. - За те, що ти чіплявся до Тейт.

Не має значення, моя вона дівчина чи ні, він ніколи більше не лізтиме до неї. Ніколи.

- До Тейт, - видужав він, важко дихаючи. –

Перепрошую за те, що чіплявся до Тейт. Цього більше не станеться. Я поведився безглуздо. Я був напідпитку. Я вибачусь перед нею.

- Ні. - легкий подив у моєму голосі змінилося загрозою. - Якщо ти коли-небудь знову звернешся до неї, подивишся на неї, заговориш про неї ... якщо навіть усміхнешся їй, на цьому ножі залишиться і твоя кров теж.

- Моя щелепа захворіла від напруження, і я відчув, як Медок з Джексоном відходять від нас якомога далі. - А тепер забирайся, - наказав я Нейту.

- Що?! - скрикнув Медок, але я продовжував дивитися на Нейта, який вискочив з джакузі зовсім, його мати, голий.

- Він піде. – Я повернувся до друга та брата. Вони дивилися на мене так, немов у них ось-ось очі випадуть з орбіт. - Цього разу.

Я знав, вони мріяли надірвати цьому придурку дупу. Чорт, я теж цього хотів.

Але щось змінилося. Я не міг вічно жити з почуттям, що Тейт заслуговує на когось краще за мене.

Якби я дав волю рукам, це все одно ні до чого не привело б. Нейт був невдахою. А в мене була моя дівчинка. Вона любила мене. Я вже виграв.

- Мій одяг. - Нейт стурбовано озирнувся, тремтячи від холоду. - Ключі у мене в джинсах.

- Тоді, гадаю, у тебе проблеми. - Я сподівався, що моя посмішка виглядала зловісно. – Приємно тобі прогулятись.

Він зволікав хвилину. Стояв жовтень, і він, мабуть, намагався збагнути, як йому дістатися додому за десять миль без одягу.

Але сперечатися не став.

Усі мовчали, коли він залишав дворик.

Я помітив Кейсі, яка трималася на пристойній відстані від нас, загорнувшись у рушник. Через телефон вона здалася мені п'яною, але зараз її обличчя було похмурим.

- Піду проведу його до виходу, - реготав Медок. - Не хочу, щоб він прихопив якийсь мій одяг.

Я прибрав лезо і кинув ножа братові, а сам пішов у будинок.

- Джареде, якого біса? Ти навіть не врізав йому жодного разу? – запитав він здивовано. Не те щоб розчарований, скоріше спантеличений.

- Є інші речі, за які варто битися, Джексон.

Підходячи до Кейсі, я не без подиву подумав, що насправді радий бачити її тут. Сумніваюся, що Медоку або Джексону вдалося б заманити сюди Нейта. Ми з Кейсі обидва з егоїстичних міркувань наробили дурниць, але я знав, що сьогодні вона захищає Тейт, і сподівався, що Кейсі сама їй розповість про все. Тейт треба було почути пояснення від подруги.

- Дякую, - сказав я Кейсі, кивнувши.

- Без проблем.

Вона швидко перевела погляд на Джексона і зсунула брови.

Подивившись на нього, я помітив, що він оглядає її з голови до ніг, буквально гвалтуючи поглядом.

- На що ти витріщаєшся? - Огризнулася Кейсі.

Джексон усміхнувся куточком рота.

- Тебе підвезти додому?

- Я тебе не знаю, - поблажливо відповіла вона.

- Дізнаєшся, - як ні в чому не бувало парирував брат. -

А спершу можемо познайомитись.

Нічого собі.

У Кейсі витяглося обличчя, але вона в боргу не залишилася - оглянувши його з ніг до голови, так само як і він її.

- Скільки тобі років загалом?

- Достатньо для того, щоб перевернути твій світ.

Я потер рукою обличчя. Мені не терпілося звалити звідси, до біса.

Кейсі подивилася на нас з Джексоном, а потім спохмурніла, явно роздратована.

- Ви двоє однакові. - Вона похитала головою і, розвернувшись, пішла геть. - Медок, відвези мене додому!
- Закричала Кейсі, входячи до будинку.

Я почув, як Джексон усміхнувся, а сам закотив очі.

Ми обоє воліли не вступати з дівчатами у стосунки, але ми мали різний підхід. У Джексона, на відміну від мене, не було в минулому довгого списку коротких зв'язків без зобов'язань. Він був не проти зближуватися з людьми, бо знав, що їм не забратися до нього в душу.

Я завжди боявся, що мене щось зачепить надто сильно.

Джексон знав, що ніщо не в змозі торкнутися його посправжньому.

- Хто це? - спитав він, коли ми йшли по будинку Медока, прямуючи до моєї машини.

- Найкраща подруга Тейт, Кейсі.

Ми відчинили двері «Босса» і залізли всередину.

- Що означає це ім'я – Кейсі? - Джексон прибрав назад чорні пасма волосся, що вибілося з хвоста.

- Без поняття, - зітхнув я. – Скільки я її знаю, її завжди так називали. - Я глянув на нього перед тим, як повернути ключ у запалі й грізним тоном додав: - І не смій.

- Не сміти що?

- Я намагаюся налагодити стосунки з Тейт. Нехай усе заспокоїться. Не треба створювати ще більше проблем. Кейсі не дівчина однієї ночі та навряд чи погодиться на дружній секс без емоцій. Відчепись від неї.

- Запізно, братику. Мій народ – мисливці.

Його народ. Я посміявся сам собі, хоча все це було досить сумно. Маю сумнів, що Джексон пам'ятав, як виглядала його мати, не кажучи вже про назву її племені. Він був індіанцем всього на чверть, але сам себе вважав індіанцем на всі сто.

— Вона не на твій смак, — наголосив я. - Смикана і плаксива.

Виїхавши з під'їзної доріжки, я натиснув на газ і помчав до воріт.

- Якраз у моєму, - тихо відповів Джексон. - На таку неможливо запасти.

РОЗДІЛ 40

- Твою матір, - пробурчав я, сідаючи в ліжку.

Зігнувши ногу, я вперся ліктем у коліно та опустив голову на руку.

Як же я задовбався.

Член пульсував дуже сильно.

Я постійно прокидався зі стоячком, наче мені знову було тринадцять років.

Насправді я прокидався від болю, відчуваючи тиск між ніг, а єдине, що мені могло допомогти, було заховано під замком у будинку по сусідству.

Цей сраний рік обіцяє бути довгим. Це точно.

Я все ще не мав жодних планів щодо коледжу, але одне я знав напевно. Де б я не виявився, я відвідуватиму Тейт і трахатиму її до запаморочення, і там нам не завадять жодні батьки.

Мої думки перервав якийсь скрип. Я різко підняв голову і побачив, що до моєї кімнати увійшла Тейт.

У мене перехопило дух, і я заморгав, щоб переконатися, що це не сон.

Вона зачинила за собою двері й притулилася до неї спиною.

- Будь ласка, скажи, що думаєш про мене, - промуркотіла вона, і її губи здавалися такими ніжними й принадними.

Вона займалася зі мною коханням.

Своїм поглядом, жарким та нетерплячим. Своїм ротом, вологим, відкритим. Своїм голосом, м'яким і збуджуючим. І я був готовий дякувати небесам за те, що Тейт тут.

- Ти жартуєш? - Піднявши брови, я зірвав з себе ковдру, показуючи на тверду, як камінь, опуклість під джинсами, в яких я заснув. - Подивися на цю фігню. Я з думками не можу зібратися.

Я вистрибнув із ліжка і кинувся до неї. Наші губи злилися в поцілунку, і, відчувши, як її тіло повторює контури мого, я вкотре пожалкував про те, що торкався інших дівчат.

Тейт завжди була приголомшливою на смак – вона пахла карамельними яблуками та небом перед дощем, а її мова здавалася мені цукеркою.

Вона вміла рухатись разом зі мною. Коли я притискався до неї, вона вигиналася. Коли я відривався від її губ, вона, мов читаючи мої думки, підставляла мені шию.

- Почекай, - видихнула вона. – Вхідні двері були відчинені. Я не бачила твою маму, коли увійшла, але вона, напевно, вже встала.

Я похитав головою і пробурчав:

- Ти сама це затіяла. І це не твій дім. Тут немає жодних правил. - Я посміхнувся і, простягнувши руку до докстанції айпода, увімкнув Rachel Rabin, пісню Raise the Dead, щоб музика заглушила наші голоси.

- Іди сюди, - прошепотів я, притискаючи її за стегна до себе.

Але вона мене відштовхнула.

Мене охопило розчарування – ні, скоріше біль та сум'яття.

– Що... – почав я було, але відразу зробив різкий вдих, побачивши, що вона роздягається.

Чоооорт.

Її маленька біла маечка?

До побачення.

Піжамні шорти та трусики?

Зняла їх одним рухом.

І коли вона підійшла до мене, у мене закружляла голова і я став твердішим за камінь.

Мої руки ковзнули вгору з її боків, а потім опустилися вниз по її прекрасних грудях. Її шкіра була шовковистою та пружною, як дощ.

Ідеальна.

Не встиг я простягнути руку до шухляди тумбочки, як вона штовхнула мене на ліжко та осідлала.

- Тейт, презерватив, - видихнув я.

О ні.

Все моє тіло здригнулося, а кров кинулася в член, коли вона потерлася об мене своїм вологим гарячим тілом.

– Штани, – прошепотіла вона, а сама потяглася за презервативом. Мені не треба було пояснювати двічі.

Приблизно через три секунди гумка була одягнена, і я опинився в ній.

Ми завмерли, тремтячи та задихаючись, насолоджуючись відчуттями.

Боже, Тейт. Як у тебе там тісно.

Вона накрила мої губи своїми, і я проник у її рота, пестячи її язик. Ми переривалися тільки для того, щоб перепочити, а потім зливались у поцілунку знову.

- Джаред, - прошепотіла вона в перерві між поцілунками. - Зі мною щось не так. Мені завжди тебе мало.

Вона почала рухати стегнами назад і вперед, вгору і вниз, через що мої руки та ноги охопила приємна знемога.

Її божественна шкіра була ніжна, як збиті вершки. Я обхопив її дупу обома руками й ривком опустив на себе. У кімнаті було жарко і пахло розпаленими тілами.

Боже... вона любила мене. Я все ще не міг повірити, але вона мене правда любила.

- Чого ти хочеш, Тейт? - Видихнув я, не відриваючись від її губ. Я був на межі, я повністю розчинився у своїй потребі доторкнутися до її шкіри, відчутти її запах, її жар.

- Я хочу тебе. - Вона заплющила очі й відкинула голову, продовжуючи рухатися на мені. – Щоранку та щовечора.

Тейт знову схилилася наді мною і стиснула пальці в моему волоссі.

- Я хочу відчувати тебе цілий день, Джаредє.

Так, цей сраний рік буде дуже довгим.

Обхопивши її рукою за талію, я помінявся з нею місцями, і тепер вона виявилася піді мною. Я почав трахати її, кохання всього мого життя, так, щоб вона відчувала мене.

Цілий. Чортів. День.

- Ах-х-х, - простогнала вона, з благанням дивлячись у мої очі.

- Я люблю тебе, Татум Брандт. - Я закрив їй рота своєю долонею і ще жорсткіше увійшов до неї. – А тепер кінчай.

Я ненавидів чортовий поспіх. Але я знав, що моя мати вже не спить, і наші розмови та стогін можуть повернути її увагу. Навіть попри музику.

– Боже, крихітко, ти прекрасна. - Я припав ротом до її грудей і втягнув сосок.

Я знав, що моя спина в поті, і посміхнувся, відчувши солоний смак її шкіри. Вона відчувала те саме, що і я.

Її стегна стиснулися навколо мене, нігті вп'ялися в мою спину. Тейт затримала подих, і я відчув, як м'язи скорочуються в неї всередині.

Вона кінчала, і, подивившись їй в обличчя, я побачив, що вона заплющила очі і її вії затремтіли. Через кілька хвилин вона видала слабкий стогін і видихнула мені в руку.

Коли Тейт була близькою до оргазму, вона завжди затримувала подих.

Я підвівся на одній руці, а другою обхопив її стегно, рухаючись між її ніг дедалі швидше. Більше. Жорсткіше.

Я заплющив очі – напруга всередині мене досягла граничної точки.

Чорт.

Я глянув на її блаженне обличчя і, занурившись у неї ще кілька разів, перестав стримуватись.

Вогонь розлився по моїх венах, а в легенях уже не залишилося повітря, коли я звалився на неї зверху, дихаючи як марафонець.

– Джареде, мені потрібна чиста футбо... ох.

Я різко підняв голову і побачив Джексона. Тейт пискнула, притягнувши мене до себе, щоб прикритись мною.

- Що це в біса? - Я був абсолютно голий, а Джексон просто стояв там, витріщивши очі та роззявивши рот у формі літери О. - Геть звідси! - Закричав я.

Помовчавши трохи, він пирснув від сміху, а потім сказав, розплившись в посмішці:

- Привіт, ти, мабуть, Тейт. Я Джексон.

І цей гівнюк простяг їй руку.

Дякувати Богу, я закривав Тейт своїм тілом, але сам я нічим прикритий не був. Цей йолоп ще й залишив двері навстіж.

Тейт виглянула з-під мене і збентежено простягла руку.

- Ем-м... привіт, Джексон. Приємно познайомитися.

Вони потиснули один одному руки, і цей самовдоволеній бовдур так і залишився стояти на місці з усмішкою на обличчі.

- Забирайся звідси, на хрін, - гаркнув я знову, готовий убити його поглядом.

- Джареде, чому ти кричиш? - Моя мати заглянула в кімнату, і Тейт знову стиснулася в грудку піді мною.

Ох, ну якого хрину?

- Джаред! - Почувши шокований вигук моєї матері, коли та помітила в ліжку зайві руки та ноги, я стиснув зуби.

Джексон вибухнув сміхом, і його обличчя почервоніло.

- Всі геть звідси! - закричав я, і Джексон, як і раніше, посміхаючись, вибрався з кімнати, явно намагаючись не розреготатися знову.

У моєї матері був такий вигляд, ніби вона хотіла щось сказати, але потім вона сердито схопилася за ручку дверей і зачинила її.

- О Боже! - Простогнала Тейт мені в груди. – Не кажи, що все це сталося насправді.

- Боюся, так і є. Та яка різниця? – Я знизав плечима. Я був злий, тому що Тейт опинилася в незручному становищі, але мати та Джексон не становили жодної загрози.

Вона подивилася на мене з-під волосся, що впало на очі.

- Твоя мама поговорить із моїм татом.

- Моя мама боїться твого батька. Ми всі в якомусь сенсі його боїмося. Вона нічого не скаже. - Я поцілував її в лоба.

- Я жахливо поводжусь. - Тейт сіла, прикрившись, у неї був страждальний вигляд. - Але я нічого не могла з собою вдіяти. Або ... може просто не захотіла. Прокинулася та зрозуміла, що так сильно хочу тебе. Я не подумала.

- Подивися на мене, – перебив я, взявши її обличчя у свої долоні. - Ти не поводишся погано. Ти хороша дівчинка. Ніхто нас цього не позбавить, Тейт. – Мій голос набрав сили, а погляд став переконливим. Я м'яко підняв її підборіддя, щоб вона подивилася мені у вічі. – Нам вісімнадцять. Ми в мене вдома. Ти в безпеці. Перестань поводитися так, ніби ми повинні вибачатися за те, що закохані. Я розумію, що маю виявляти повагу до твого батька під дахом його будинку, але що зроблено – те зроблено. Ми не підемо назад. - Я обійняв її та поцілував у теплу шию.

- Я знаю, - зітхнула вона, обхопивши мене руками за шию і притягнувши до себе. – Я люблю тебе і... вірю у нас.

Але я все одно відчував сумнів, що заचाївся всередині.

Чи вірить? Останнім часом на долю Тейт випало дуже багато переживань і неприємностей, і вона все ще боялася, що їй завдадуть болю.

Я кашлянув, відкинувши цю думку, і вирішив змінити тему.

- Іди збирайся до школи. - Відсторонившись, я глянув на неї. - Я зайду за тобою за пів години. І, до речі, можеш вийти через передні двері. Все ж таки знають, що ти тут, – додав я, вставши.

Тейт усміхнулася одним куточком губ, а потім розсміялася, коли я кинув їй одну зі своїх чистих футболок.

- Одягни ось це. – Це була футболка з емблемою одного з моїх улюблених гуртів – NineInch Nails. Таких я мав кілька. - Замість тієї, яку ти спалила минулого року, - додав я, коли вона здивовано подивилася на мене, зсунувши брови.

- Круто. - Тейт з усмішкою одягла білизну, потім футболку. - Мені завжди подобалося носити твій одяг, - спокусливо прошепотіла вона й обернулася, показуючи, як на ній сидить вбрання.

Знову стояк.

* * *

- Чувак, беру свої слова назад, - поспішив сказати Джексон, коли я зайшов у кухню. - Її ім'я тобі безперечно варто наколоти у себе на тілі. Чорт, та я сам зроблю татуювання з її ім'ям. - Він знову почав іржати, цей чортів ідіот.

- Джексон, така поведінка неприпустима. – До кухні увійшла моя мати з портфелем у руці. - Не думай, що це сходитиме тобі з рук, коли ти тут оселишся.

- Так, мам, - сказав він, але, правду кажучи, у нього стосунки з моєю матір'ю склалися краще, ніж у мене.

- Джареде, - вона показала на мене пальцем. – Після школи додому. Потрібно поговорити.

- Так, мам, - пробурмотів я, вторячи Джексону.

- Джексон, любий. - Моя мати подивилася на брата. - Тобі більше не потрібний мій ноутбук?

- Ні, я поклав його назад у сумку. Дякую. - І, притулившись до раковини, він відправив до рота ще одну велику ложку пластівців.

Повісивши сумку з ноутбуком на плече, мама підійшла до мене. Я не заперечував, коли вона доторкнулася до моєї щоки долонею, але в очі їй подивитися не зміг.

– Я люблю тебе, – м'яко прошепотіла вона. – Чекаю на тебе вдома після школи.

Я кивнув, і вона вийшла, стукаючи підборами коридором.

Подивившись на Джексона, який стояв, усміхаючись собі під ніс, я раптом відчув подив.

- У тебе є телефон. Навіщо тобі знадобився ноутбук? -
Запитав я, взявши зі стільниці яблуко і відкусивши.

Він тільки знизав плечима і запхав у рот ще пластівців.

* * *

- Ти впевнена, що тобі зручно в цьому вбранні? –
запитав я Тейт, коли ми, тримаючись за руки, входили до школи.

Вона не глянула на мене, але глузливо посміхнулася.

– Ти про мій комфорт турбуєшся чи про свій власний?

У її зовнішності не було ні натяку на вульгарність.

Навпаки, вона ніби зійшла з клятої обкладинки журналу. Але її повітряна чорна сукня була надто короткою. Тейт зазвичай одягалася як шибеник, але тепер ніби обрала своєю місією збуджувати мене цілодобово, щодня.

Мені зносило дах.

- Я турбуюся не про себе, - я обійняв її рукою за плечі.
– Я думаю лише про тебе.

Ми йшли коридорами, і нарешті на нас майже не звертали уваги. Школа перейшла на інші скандали. Джексон – геній. Повернувшись додому, я спробував пошукати відео в Інтернеті, але його ніде більше не було.

Усі починали забувати про ту історію.

- Прокотімось після школи, - запропонував я Тейт. - Просто сядемо на мотоцикл і поїдемо кудись.

Подивившись на мене, Тейт підняла брови й посміхнулася, але потім перевела погляд на шафки збоку від нас, і одразу впала з неба на землю.

Простеживши за її поглядом, я побачив двох дівчат, які дивилися на нас і шепотіли. Вони робили це підкреслено відкрито.

З однієї з них я не був знайомий. А ось другу виразно знав.

Чорт.

- Тейт, просто не звертай на них уваги.

- Тобі легко говорити, Джаред. - Вона вимовила це тихим і спокійним голосом, але в ньому все ж таки пролунали уїдливі нотки. - Тебе могли зняти з десятьма порнозірками, і ти все одно залишився б господарем становища. За це відео розплачуюсь я. Не ти.

Вона мала рацію. Хоч я і шулився щоразу, коли бачив цю фігню, я все ж не був у її шкурі.

Я мало що міг зробити, щоб її захистити.

Мені захотілося забрати її звідси. Посадити на мотоцикл прямо зараз і зникнути, тільки вона не погодиться. Тому я просто взяв її за руку і сказав:

- Пішли до класу.

Ми почали пробиратися через натовп, але Тейт раптом забарилася.

Подивившись на неї, я побачив, що вона дістає свій телефон, що дзижчить. Почувши, що ще у кількох людей завібували мобільники, я різко підняв голову.

Шлунок звело від страху, з'явилося відчуття дежавю. Всі отримали повідомлення одночасно, як тоді, коли розіслали відео, зважаючи на те, що розповіла мені Тейт.

Мій власний телефон загудів у задній кишені штанів і, внутрішньо зіщулившись, я витяг його і подивився на екран.

Медок.

Озирнувшись довкола, я побачив, що майже всі уткнулися у свої гаджети.

Розблокувавши телефон, я відкрив повідомлення.

Не може бути!

Закипаючи від люті, я дивився запис подій минулого вечора. Нейт щось белькотів, сидячи в джакузі. Я теж був присутній у цьому відео, але моє зображення було розмите, а слова нерозбірливі. Все, що можна було розглянути й розчути, - це як Нейт Дітріх благає про помилування і вибачається.

Твою матір!

По моїй спині пробіг жар, а на лобі виступив холодний піт. Я глянув на Тейт. Вона також дивилася це відео, без сумнівів. Народ у коридорах почав іржати, хтось перешіптувався, інші показували свої телефони тим, хто не отримав повідомлення.

Відео було просто знущальним. Моя участь була практично прихована, але Нейт виставлений на загальне посміховисько.

Ну добре. Я це переживу, а ось Тейт?

Вона дивилася на екран телефону, зсунувши брови, а потім перевела серйозний та дуже нещасний погляд на мене.

– Джаред? Це ж ти, правда? Він із тобою розмовляє.

Вона дихала прискорено, її обличчя було напружене.

Твою ж матір. Саме тоді, коли я почав сподіватися, що все нарешті вляжеться. Чортів Медок, чортів Джексон. Медок, зважаючи на все, відправив це відео всім учням у

школі, але, мабуть, саме Джексон зняв його за моєю спиною вчора ввечері. Я був впевнений у цьому. Медок ні чорта не знався на тому, як монтувати відео. У цьому нишпорив Джексон.

Ось навіщо вранці він брав у матері ноутбук.

- Тейт, це ...

- Це було вчора ввечері? - Перебила вона мене.

- Все вийшло спонтанно, - піднявши руки вгору і хитаючи головою, я підійшов ближче до неї. - Нейт був у Медока вдома, і ми з Джексоном поїхали туди, щоб поговорити з ним віч-на-віч.

- Ти погрожував йому? Про що ти взагалі думав? - З докором сказала вона. - Тобто не зрозумій мене неправильно, я ціную цей жест, але воно того не варте. Тепер усі знову про нас говорять, Джареде. Усі розуміють, через що сир-бор.

Я озирнувся довкола, і – так – люди знову на нас дивилися. Обговорювали щось, посміювалися, багато хто шепотів. У їхніх усмішках не було ехидства чи зловтіхи, але про нас все одно говорили.

І Тейт була сита цим по горло.

– Чому ти не взяв мене із собою? - Запитала вона.

Я трохи підняв плечі та гірко посміхнувся.

- Мені здалося, що не варто знову втягувати тебе у все це лайно. Ти й так забагато пережила. Я не хотів, щоб ти зайвий раз засмучувалася.

- Засмучувалася? - Її вигук пролунав, як виття сирени в тиші коридору.

Озирнувшись, я підійшов ще ближче до неї, відчуваючи, як розпалюються нерви.

- Я не це мав на увазі...

- Чому ти не розповів мені про це вранці? - Між нами знову виросла стіна, і я стояв там, з жахом від того, як щемить тому ми були близькі. - Ще одне відео, Джаред! – випалила вона. - Ти мусив сказати мені!

– Я не знав, що нас записали на відео!

Якого біса? Чому вона злилася? Мабуть, вона мала радіти, що я захистив її честь! Зрозуміло, я відпустив Нейта без жодної подряпини, але відео обривалося саме в той момент, коли лезо наблизилося до його обличчя. Люди передбачатимуть найгірше, поки не з'явиться сам Нейт, – тоді всі переконуються, що він гаразд.

Тейт взяла все близько до серця, бо не знала, що там сталося.

– Та сама відмовка, що й минулого разу! - Вигукнула вона.

- «Відмовка»? - Вона справді натякала на те, що мені було відомо про зйомку, коли ми займалися сексом? - Ти скипаєш на порожньому місці. Знову! Прямо як моя чортова машина!

Я провів рукою по волоссю і видихнув.

- Послухай, - сказав я тихо, теж починаючи злитися. – це Кейсі привела Нейта додому до Медока...

- Кейсі в цьому брала участь? - Перебила вона мене. - А я ні? Чому ти мені не сказав?

Ох, якого хріну.

– Я не встиг, – процідив я крізь зуби, махнувши рукою. - Сьогодні вранці ти пробралася до мене в кімнату і стрибнула на мій член так швидко.

- Ухх, - прогарчала вона і врізала мені коліном прямо між ніг.

Зігнувшись, я застогнав, падаючи на одне коліно.

Чорт, чорт, чорт... Пекучий біль розливався на мій пах.

Чорт забирай, Тейт!

Я заплющив очі, роблячи швидкі вдихи та видихи, сподіваючись, що ноги не підведуть мене і я не впаду на підлогу.

Мій довбаний член горів вогнем, у шлунку каламутило. Мати Божа...

Я втягував повітря, намагаючись не блюнути... або не розплакатися.

Тейт пішла. Я не бачив, як вона йде, але відчував, що її поряд немає.

І ось він я. Самотній, тремтячий і заціпенілий серед натовпом людей, яких я не бачив, бо перед очима все пливло.

Чортова Татум Брандт.

Вона мене доб'є.

РОЗДІЛ 41

Чиясь рука опустилася на моє плече, і я ще нижче осів на підлогу.

- У неї непогано це виходить, так?

Медок.

Він допоміг мені підвестися, і я притулився спиною до шафок, намагаючись стояти прямо. Початковий шок пройшов, але я все ще перебував у жалюгідному стані.

Відчуття було не з приємних, і я б нізащо не схотів пережити це знову.

- Відео? – прогарчав я. Мені хотілося, щоб мій голос пролунав грубо, але він зривався, наче я ось-ось розплачусь.

- Твій братик, - зізнався мій найкращий друг. - Я бачив, як Джексон вчора нишком знімає те, що відбувається на камеру, проте гадки не мав, для чого. - Він підняв брови. – А сьогодні вранці він надіслав мені його електронною поштою.

- Чорт би забрав вас обох, - вилаявся я. – І ти вирішив, що розіслати його всім – це гарна ідея?

- Так, - кивнув Медок рішуче, і його очі блиснули. – Я вирішив, що розіслати його всім – просто чудова ідея. Щоб усі побачили, як пхикає цей шматок лайна. Щоб він на власній шкурі відчув, як це.

- Що ж, Тейт тепер звинувачує мене.

- Ну... – Медок вибухнув сміхом. - Я не думав, що вона так відреагує, але ти міг здогадатися, що на тебе чекає, правда?

Він сміявся? Ну звісно, це ж дуже смішно.

- Вона прийняла це надто близько до серця. - Я випростався і став з незворушним виглядом масажувати свій член, намагаючись повернути його до життя, в коридорі, серед натовпу народу. - Я вчинив по совісті. Крім того, невже вона думала, що після всього, що зробив цей придурок, я не діятиму? Та й чому це взагалі так її зачепило?

Запитання сипалися одне за одним. Тейт не повинна була так злитися.

Моя шия і спина покрилися потом, і в мене вкотре виникло бажання наздогнати її та закинути собі на плече.

– Завдяки нашим старанням у житті Тейт з'явився сумний досвід: проблеми з довірою, – продовжив Медок і, вийшовши вперед, став переді мною. – Послухай. - Він опустил очі та похитав головою. - Зазвичай мене не особливо турбувало, з ким ти спиш або в які неприємності вплутуєшся. Ти руйнував себе, а я не втручався. Але Тейт? Це ж наша дівчинка. Іди й все виправ.

І він пішов, а я спантеличено дивився йому вслід. Мій друг продовжував мене дивувати.

Чи правий він?

Так.

Тейт треба було мені довіряти. Ми все ще над цим працювали, а я міг нажити собі проблеми минулого вечора. Вона б турбувалася і злилася, якби щось зі мною сталося або якби я створив якусь дурницю.

До того ж свого часу їй здавалося, що між мною та Кейсі щось було, і вона досі сумнівалася. І тепер я був там же, де і її подруга, але без неї, і це її розлютило.

Я рвонувся коридором, готовий витягти її з уроку математики, але пригальмував, опинившись у натовпі учнів, які кудись прямували всією масою.

Хтось перекрикувався, хтось шепотів. Деякі йшли, уткнувшись у телефон – напевно переглядали те саме відео – мене кілька разів гукнули, але я вдав, що не чую.

Куди всі йдуть, чорт забирай?

І тут я згадав.

Актовий зал.

Сьогодні вранці там мали відбутися збори.

На тему знущань у школі.

Я з силою провів рукою по волоссю і шумно, стомлено видихнув.

Просто відмінно. Думаю, я хотів би відрізати собі руку і втерти в рану сіль.

Прокляття.

Я припустив уперед і спробував якнайшвидше протиснутися через скупчення учнів, що застрягли перед двома двостулковими дверима зали.

- Джареде, - покликали мене, але я лише відмахнувся.

Тейт теж була десь тут. Я попрямував по проходу, пробігаючи поглядом по рядах. У нашій школі навчалось понад дві тисячі людей, але учнів дев'ятих класів зібрали окремо у спортивній залі, тому сьогодні народу тут було трохи менше, ніж зазвичай.

Спроба знайти біляву голову обернулася кошмаром. Я ніколи раніше не звертав уваги на те, скільки блондинок навчається у нашій школі.

Але я знав Тейт.

І я зрозумію, що це вона, коли побачу її. Тому я продовжив пошуки, доки всіх ще не попросили сісти.

Я пройшов центральним проходом, а потім почав повертатися по ньому назад. Моє серце прискорено забилося, коли я помітив її фіолетові «чакси». Тейт сиділа, схрестивши ноги, і одна ступня висунулась у прохід.

Я швидко пройшов ліловою килимовою доріжкою і схилився над нею, спершись на підлокітник її крісла.

– Нам треба поговорити, – тихо сказав я. – Зараз.

Її блакитні очі звузилися, і у мене в роті пересохло.

Мої слова пролунали загрозливо. Я сам копав собі яму.

Заспокойся, друже. Усередині все стислося. Чи то мені справді так подобалися ці сутички, чи я просто до них звик.

Не час і не місце, та й хрін із ним.

- Тепер ти хочеш поговорити, - уїдливо сказала Тейт, і я помітив поруч з нею Джесс Каллен, капітана команди з кросу. Та завмерла, спостерігаючи за нами.

Тейт дивилася прямо перед собою.

- Ти, значить, можеш реагувати й чинити, як тобі заманеться, нікого не питаючи, а я маю кидати всі справи, як тільки тобі захочеться зі мною поговорити.

Це було не питання. Швидше висновок.

- Татум ...

- Тепер я Татум, - посміхнулася вона, глянувши на Джесс. - Кумедно виходить, чи не так?

- Чому ти злишся? Те, що сталося вчора, було зроблено не для того, щоб тебе образити.

Я міцніше стис підлокітник сидіння. Мені подобалося, коли Тейт сердиться. Завжди подобалося.

Наш перший поцілунок на раковині, і я попався на гачок.

Але прямо зараз вона не так розлютилася, скільки відсторонилася. Сиділа опустивши підборіддя і досі так жодного разу на мене не подивилася.

Оце мені вже зовсім не подобалося.

- Ти не береш мене до уваги, - процідила вона крізь стислі зуби. - Ні в що мене не присвячуєш, доки не злякаєшся, що можеш мене втратити. Все на твоїх умовах... за твоїм графіком. Я завжди осторонь, і мені доводиться з боєм прокладати шлях у твою душу.

Її обличчя було тверде як камінь, вона продовжувала дивитися прямо перед собою.

- Я поговорю з тобою, Джареде. Тільки не зараз. І не найближчим часом. Мені треба подумати.

- Щоб прийти до власних висновків, звичайно, – з докором сказав я.

- А як інакше, якщо я одна у наших стосунках. Ти зганьбив мене в коридорі. Знову! Ти жбурнув мене під шкільний автобус заради власного задоволення. Ти колись пожертвував чимось заради мене? - Її холодний тон розривав мої нутрощі.

Повітря насилу, з болем проходило у мої легені й виходило назад.

Мені ж ледве вдалося повернути її.

Вона сумнівалася у мені. Сумнівалася у серйозності моїх почуттів.

Чи міг я звинувачувати її в цьому?

Чому вона мала мені довіряти? Я казав їй, що люблю. Намагався показати їй це. Я ніколи не показував їй, що вона для мене на першому місці.

Вона бачила, як я лапав інших дівчат.

Знову і знову вона відчувала біль, коли я кидав її та робив з неї посміховисько.

Упивався її сльозами, її самотністю.

І в цей момент наслідки моїх дій упали на мене, немов гора сміття, притиснувши до землі.

Твою матір.

Як вона взагалі мене вибачила?

- Сідайте на свої місця, - промовив хтось у мікрофон, мабуть, директор школи, і я заморгав.

Я завжди осторонь, і мені доводиться з боєм прокладати шлях у твою душу.

Я продовжував переконувати себе, що Тейт моя.

Казав їй, що завжди належав їй.

Тільки вона цього не відчувала.

З серцем, що гулко билося в грудях, і туманом у голові, який дозволяв мені не думати про те, що я збираюся зробити, я пройшов по проході і піднявся сходами на сцену.

Директор Мастерс повернувся до мене.

Його сиво русяве волосся було зализане назад, а сірий костюм встиг зранку пом'ятися. Цьому хлопцеві я не подобався, але за роки навчання завдяки Медоку та його батькові мені багато сходило з рук.

- Ви ж не збираєтесь зіпсувати мені день, містере Трент? - спитав він майже жалібним тоном, ніби змирившись з тим, що я справді викину якийсь фортель.

Я кивнув у бік мікрофона в його руці.

- Дайте мені лише кілька хвилин? І мікрофон? - У горлі було сухо, як у пустелі. І я страшенно нервувався.

Я звик поводитися в цій школі по-господарськи, але зараз серед усіх присутніх була лише одна людина, яка мене хвилювала.

Вона залишиться чи вийде?

Мастерс подивився на мене так, ніби мені було два роки, і я щойно розмалював стіну.

— Я добре поводитимуся, — запевнив його я. - Це важливо. Будь ласка?

Думаю, саме «будь ласка» переконало його, бо він здивовано підняв брови.

- Не примушуйте мене пошкодувати про це. Ви маєте три хвилини. - І з цими словами він простяг мені мікрофон.

У залі чути свист і вигуки, а потім раптом запанувала цілковита тиша. Мені й слова не довелося сказати, щоби повернути до себе увагу.

Присутні тут знали, що я не любитель висовуватись. Я говорив лише тоді, коли це мене влаштовувало. Нічого не афішував.

І саме тому мені зараз було страшенно важко.

Я відчував легке запаморочення - мабуть, від того, скільки крові зараз прокачувало моє серце, але підняв голову і постарався вирівняти подих.

Я знайшов поглядом Тейт - єдину людину в залі, яка зараз мала для мене значення, - і впустив її в душу.

– Коли мені було вісім років, я вбив плюшевого ведмедя, – почав я, як ні в чому не бувало. Хлопці схвально загомоніли, а дівчата розчаровано ахнули. - Знаю знаю. - Я повільно крокував сценою. - Я вже тоді був мерзотником, правда?

Зал вибухнув сміхом.

- Я порізав бідолаху на шматочки та викинув у відро для сміття. Коли моя мати побачила, що я зробив, вона жажнулася. Злякалася, що я почну знущатися з тварин чи щось у цьому дусі. Якби вона тільки знала... Річ у тому, – зараз я дивився на Тейт, – що я любив того плюшевого

ведмедя. Тоді я нікого так не любив, як його. Він був бежевого кольору, з темно-коричневими вухами та лапами. Його звали Генрі. Я спав з ним, поки не став надто великим.

Я похитав головою, сам дивуючись, що зробив це зізнання. Хлопці пирскали зі сміху, а дівчата розчулювалися.

– Якось хлопці з моєї вулиці побачили, як я всюди тягаю з собою цього ведмедя, і почали сміятися з мене. Називали дівчинкою, малявкою, дивилися на мене так, наче я якийсь не такий. Тому я викинув ведмедя в смітник. Але тієї ж ночі знову дістав його звідти. Наступного дня я вирішив сховати його у коробці на горищі.

Я знову глянув на Тейт. Її погляд був прикутий до мене, вона слухала, тож я продовжував:

- Я подумав, що якщо знатиму, що він поруч, а не втрачений назавжди, то, мабуть, зможу без нього прожити. Але це також не спрацювало. Кілька ночей пролежавши майже без сну, я вирішив: щоб почуватися сильним без цієї дурної іграшки, треба її знищити. Якщо ведмедя не можна буде полагодити, від нього більше не буде користі. Тоді я навчуся обходитися без нього. Я не матиму вибору.

Тейт.

– Тому я взяв садові ножиці та порізав його на частини. Відрізав одну лапу. Спогадів більше немає. Відрізав іншу. Прихильності – ні. Кинув його в смітник. Слабкості... ні.

Я опустил очі. Мій голос здригнувся, коли я згадав, як почував себе тоді: наче хтось помер.

- Тоді я проплакав усю ніч, - додав я, зробивши глибокий вдих, щоб зняти спазм у горлі. - Лише через два роки я знайшов щось, що полюбив більше Генрі. Я зустрів дівчинку, яка стала моїм найкращим другом. Мені навіть хотілося, щоб вона була поряд зі мною вночі. Я потайки прокрадався до неї в кімнату, і ми засинали разом. Я не просто потребував її, вона стала частиною мене. Я був потрібен, коханий, мене приймали.

Тепер я не зводив очей з Тейт. Вона сиділа не рухаючись.

- Коли вона дивилася на мене, я завмирав, і мені хотілося, щоб цей момент ніколи не кінчався. Вам це знайоме? – Я обвів аудиторію поглядом. - День у день ти радієш тому, що живеш, ти проживаєш мільйони миттєвостей, сповнених любові та щастя, одна прекрасніша за іншу. Кожен новий день трапляється краще за попередній.

Перед очима все затьмарилося, і я зрозумів, що на очі виступили сльози, але мені було начхати.

- Але, як і тоді, з Генрі, - мій голос знову набув сили, - я вирішив, що моя прихильність до неї робить мене слабким. Думав, що я недостатньо сильний, якщо потребую чогось чи когось. Тож я її відпустив. – Я похитав головою. - Ні, насправді я відштовхнув її. Ткнув убік. У прірву. Я знущався з неї. Я пошматував її на шматочки, щоб наша дружба не підлягала відновленню. - *Як ведмедя.* - Ображав її, поширював про неї чутки, щоб інші від неї відвернулися, гнав її звідусіль, зробив її ізгоєм. Я завдавав їй болю не тому, що ненавидів. Ні, я сердився за те, що був недостатньо сильний, щоб її розлюбити.

В аудиторії запанувала цілковита тиша. Ті, хто хихотів, сміятися перестали. Ті, хто не вслухався в те, що я говорю, тепер слухали мої слова.

- Я міг би списати все на те, що матуся мене не любила, а тато бив, але ж за плечима у кожного з нас своя історія, правда? Буває, ми звинувачуємо інших у ситуації, що склалася, але те, як ми реагуємо на те, що відбувається, залежить тільки від нас самих. Настає момент, коли тільки ми відповідаємо за свій вибір і всі наші відмовки більше нічого не означають.

Я щойно присвятив всю школу у своє особисте життя. Вони знали, що я – агресор. Мерзотник. Але мене хвилювала лише її думка.

Я спустився сходами з мікрофоном у руці й пішов проходом до своєї дівчинки. І говорив лише для неї.

- Я не можу змінити минуле, Тейт. А шкода, бо тоді я повернувся б назад і прожив заново кожен день, який провів без тебе, і зробив би так, щоб ти посміхалася. - Мої очі палили сльози каяття, і я бачив, що її прекрасні блакитні очі теж зволожилися. - Мое майбутнє, кожна його хвилина, належить тобі.

Я сів навпочіпки поруч із нею, вдячний за те, що знову бачив у її очах цілий світ, а потім опустився на одне коліно.

- Я зроблю будь-що, щоб бути гідним тебе, Тейт.

Притулившись до мене, вона уткнулася мені в шию і розплакалася. Я вдихнув її запах і обійняв.

Ось воно.

Будинок.

– Все, що завгодно, крихітко, – пообіцяв я.

Вона відсторонилася і витерла сльози пальцем, ридючи та сміючись одночасно.

- Всі? - Усміхнулася вона, і її очі засяяли від щастя і любові.

Я кивнув головою.

Вона притулилася до мене чолом і, взявши моє обличчя в долоні, спитала:

- Ти колись думав проколоти сосок?

От чорт.

Я реготнув і міцно поцілував її в губи, до захоплення реву навколо нас натовпу.

Та ще штучка.

Ви ще мрієте прочитати епілог, чи не так? Хочете дізнатися, що сталося з ними в коледжі, і ще за десять років побачити їх, оточених дітьми? Знаю знаю. Однак треба трохи зачекати. Джаред і Тейт з'являться у моїх наступних історіях. Тож ми не розлучаємося!